

Đông
Quang
Hạ
Triết

Tác giả:
Ôn
Thụy
An

Lưỡng Quảng Hào Kiệt

[Chương 1: Lạc Địa Sinh Căn](#)

[Chương 2: Tứ Tuyệt Nhất Quân](#)

[Chương 3: Uy Chấn Dương Sóc](#)

[Chương 4: Kỳ Nhân Trong Thạch Thất](#)

[Chương 5: Không Giết](#)

[Chương 6: Trận Đánh Cầu Vạn Lý](#)

[Chương 7: Quảng Tây Ngũ Hồ](#)

[Chương 8: Cửu Chỉ Cầm Long](#)

[Chương 9: Giết](#)

[Chương 10: Hán Tứ Hải Và Đường Bằng](#)

[Chương 11: Con Cả Nhà Họ Tiêu](#)

[Chương 12: Cái Chết Của Tiêu Thu Thủy](#)

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 1: Lạc Địa Sinh Căn

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Sông núi Quế Lâm nhất thiên hạ.

Núi sông Dương Sóc nhất Quế Lâm.

Đào Tiềm Bành Trạch ngũ chu liễu,

Phan Nhạc Hà Dương nhất huyện hoa.

Lưỡng xử chằm như Dương Sóc hảo,

Bích liên phong lý trụ nhân gia. (*)

Núi non ở Dương Sóc nhiều thẳng cảnh, kỳ lạ có, mỹ lệ có. Thế núi đa phần không theo quy tắc, hoặc nghiêng hoặc thẳng, hoặc đơn hoặc quần, không gì không có, dày đặc mà không rối loạn, đều mang vẻ đặc sắc riêng, cho dù là đại họa gia vung bút thành phong cảnh giang sơn, đại thi nhân rảo khắp giang sơn cũng không biết từ đâu mà tả.

Vẻ đẹp của Dương Sóc hiển hiện rõ ràng, Tiêu Thu Thủy vừa tới liền lập tức phóng Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn.

Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn là tín hiệu liên lạc khẩn cấp của Hoán Hoa kiếm phái.

Mũi Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn mà Tiêu Thu Thủy phóng ra là loại vô cùng đặc biệt, đệ tử Hoán Hoan kiếm phái chỉ cần có một người nhìn thấy là nhất định phải bỏ mặc tất cả, tới nơi liên lạc.

Từ Tứ Xuyên tới Quý Châu, từ Quý Châu đến Quảng Tây, không khâu là không có truy sát của Quyền Lực bang.

Quyền Lực bang giống như một người khổng lồ từ thời tiền sử, lúc nào cũng có thể xóa bỏ sự tồn tại của mấy con kiến hôi.

Vì thế Tiêu Thu Thủy vừa vào Dương Sóc liền lập tức phóng Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn.

Thiết Tinh Nguyệt nhìn Tiêu Thu Thủy lấy ra Hoán Hoa thần tiễn, tiếp đó phóng tiễn, thần tiễn vụt một tiếng, bay lên giữa không trung, nổ trung thành ngàn vạn đóa hoa lửa rực rỡ. Thiết Tinh Nguyệt ngó nghiêng cả nửa ngày, cuối cùng không nhìn được sờ sờ trán Tiêu Thu Thủy, rụt rè hỏi:

- Có sốt không đấy?

Tiêu Thu Thủy ngẩn người:

- Sốt?

Thiết Tinh Nguyệt quan tâm hỏi:

- Cậu có ốm không đấy?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Cậu điên rồi à?

Thiết Tinh Nguyệt phật ý nói:

- Cậu điên rồi thì có. Chúng ta bị ép đến thê thảm như vậy, lại giữa ban ngày ban mặt mà cậu vẫn còn tâm tình để bắn pháo hoa?

- Pháo hoa?

Tiêu Thu thủy cúi kính nói:

- Cậu nghĩ tôi vừa bắn pháo hoa hà?

Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Đó là tín hiệu, tín hiệu liên lạc khẩn cấp đặc biệt của Hoán Hoa kiếm phái!

Khâu Nam Cố hỏi:

- Tín hiệu đó hữu dụng không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Chỗ này là Dương Sóc, đệ tử Hoán Hoa kiếm phái Quế Lam hẳn thấy là không ai không đến, hoặc là bạn bè quen thuộc của Hoán Hoa kiếm phái cũng sẽ tới.

Khâu Nam Cố nói:

- Sau lần thất bại Ô Giang, có vẻ người của Quyền Lực bang không còn theo đuôi chúng ta nữa, cả đoạn đường đi đều yên bình, đúng là đáng chán.

Đường Phương lo lắng hỏi:

- Chỉ không biết phân cực Hoán Hoa Quế Lâm thế nào rồi?

Tiêu Thu Thủy nghĩ ngợi một chút rồi nghiêm mặt đáp:

- Có đại ca, nhị ca tôi ở đó, chuyện lớn bằng trời cũng gánh vác được, huống hồ còn có Mạnh sư thúc, còn có Ngọc Bình huynh cùng hai vị huynh trưởng của cô cũng ở đó, có lẽ Quyền Lực bang không trêu vào được đâu!

Tả Khâu Siêu Nhiên thở dài nói:

- Kiếm lữ Hoán Hoa Thành Đô cũng có Tiêu bá bá, Đường đại hiệp, Chu đại hiệp, Tiêu phu nhân, thậm chí còn cả hai vị tiền bối Chưởng thượng

danh kiếm, Âm Dương thần kiếm, vậy mà Quyền Lực bang cũng dám chọc vào... Chỉ sợ...

Bấy giờ từ đằng xa bỗng truyền tới một tiếng huýt dài, một tiếng huýt ngắn, Tiêu Thu Thủy mừng rỡ:

- Người tiếp ứng tới rồi.

Người tới phóng ngựa rất nhanh.

Ngựa cao lớn, người trên lưng ngựa lại thấp lùn.

Bụi đất bốc cao phía sau vó ngựa, những nơi ngựa lướt qua các cây nhỏ đều nghiêng rạp xuống, tốc độ ngựa không giảm xuống chút nào.

Ngựa lao tới trước mặt năm người, người trên lưng ngựa giật cương, ngựa lập tức dừng lại.

Không tiến thêm dù chỉ một bước.

Khâu Nam Cỗ buột miệng khen:

- Ngựa tốt!

Thiết Tinh Nguyệt lại lớn tiếng nói:

- Tay thật mạnh!

Người trên lưng ngựa khễ điếm chân, hạ xuống đất, khi nhảy xuống không có một chút âm thanh, chân chạm đất thì mặt giày và mặt đất lại ngang bằng nhau, hóa ra đã đạp đất xuống thành hai hố lõm.

Tả Khâu Siêu Nhiên không nhin được phải khen:

- Nội lực cao!

Hán tử thấp nhỏ nhanh nhẹn đó lại cung tay chào Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy vui mừng nói:

- Mã Cảnh Chung, anh vẫn ở Hoán Hoa?

Chỉ nghe người kia cười lớn:

- Tôi sống là người Hoán Hoa, chết làm ma Hoán Hoa, sao lại không ở Hoán Hoa! Tiêu thiếu chủ, chúng ta lại gặp nhau!

Thiết Tinh Nguyệt đột nhiên bước tới gần, nặng mặt hỏi:

- Anh là Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung?

Người kia bị hỏi bất thành lời, lập tức thẳng người nhìn Thiết Tinh Nguyệt, lạnh lùng đáp:

- Là tôi, có việc gì?

Thiết Tinh Nguyệt hỏi:

- Là đơn đao đấu nguyệt lang, cửu tử nhất sinh vượt sông giữ, Cửu mệnh tổng quản Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung của Hoán Hoa kiếm phái?

Mã Cảnh Chung nôn nóng đáp:

- Chính là tôi! Cậu muốn thế nào?

Thiết Tinh Nguyệt bỗng vỗ mạnh vai hắn, lại bắt tay hắn lắc mạnh, hoan hô:

- Ha ha ha, anh bạn này tôi phải nhận!

Mã Cảnh Chung ngẩn ra, chẳng hiểu đầu của tai nheo gì cả, nhìn Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Cậu ta là...?

Tiêu Thu Thủy còn chưa kịp đáp, Thiết Tinh Nguyệt đã ngang nhiên đáp:

- Thiết Tinh Nguyệt, thiết trong cây sắt nở hoa, tinh trong sao sáng lung linh, nguyệt trong ánh trăng mỹ lệ vô ngần, Thiết Tinh Nguyệt.

Mã Cảnh Chung ngơ ngơ ngác ngác nhìn cái đầu nhỏ tịt, cặp mắt híp, miệng rộng ngoác, mũi tẹt dí cùng hàm răng trắng nõn, thật sự không thể tìm được có chút nào giống với cây sắt nở hoa? Chút nào giống với sao sáng lung linh? Chút nào giống với ánh trăng mỹ lệ? Chỉ có thể miễn cưỡng chào hỏi.

Tiêu Thu Thủy lại giới thiệu hẳn với Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Khâu Nam Cố. Mã Cảnh Chung lần lượt gật đầu, hỏi:

- Thiếu chủ phóng Cửu thiên Hoán Hoa thần tiễn khẩn cấp, phải chăng là đã có gì xảy ra...?

Tiêu Thu Thủy lập tức kể lại đại khái mọi chuyện, Quyền Lực bang bao vây Kiếm lữ Tiêu gia, Đường Đại, Trương Lâm Ý, Tiêu Đông Quảng bị ám sát thế nào, Khang Xuất Ngự, Khang Kiếp Sinh, Tân Hồ Khâu phản bội ra sao, Tiêu Tây Lô, Chu Hiệp Vũ, Tiêu phu nhân chống địch thế nào, Sa Thiên Đăng, Khổng Dương Tần, Tả Thường Sinh, Hoa Cô Phần tấn công ra sao, bốn người thoát khỏi vòng vây thế nào, đối mặt với nguy cơ bốn phía ra sao, làm thế nào gặp được Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, giết địch dưới Hoàng Quả, trừ giặc giữa Ô Giang ra sao.

Mã Cảnh Chung càng nghe, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Cuối cùng Tiêu Thu Thủy hỏi một câu:

- ... Chỉ không biết Mạnh sư thúc bên Quế Lâm có gặp kẻ địch hay không?

Mã Cảnh Chung nói:

- Gặp địch thì không, nhưng chúng ta nhất định phải nhanh chóng thông báo với Mạnh tiên sinh, tìm cách cứu viện tổng bộ Thành Đô.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tốt... Tôi ở Thành Đô nghe nói anh đã rời Hoán Hoa kiếm phái, giờ thấy anh vẫn ở, tôi rất vui.

Trong mắt Mã Cảnh Chung lóe lên vẻ phẫn nộ:

- Còn không phải Quyền Lực bang giờ trò! Bọn chúng từ sớm đã bố trí kế hoạch, muốn tiêu diệt nhà họ Tiêu Hoán Hoa, bước đầu tiên là muốn ly gián chúng ta! Tôi đã ở nhà họ Tiêu mười hai năm rồi, từ năm hai mươi tuổi, nếu không được Tiêu thế bá, Mạnh tiên sinh che chở thì tôi còn có nơi nào mà đi nữa!

Mã Cảnh Chung nói, mắt thấp thoáng ánh lệ.

- Mấy ngày hôm nay, các môn phái trong võ lâm trúng phải kế ly gián của bọn chúng, những nơi đã bị một lưới quét sạch có phái Điểm Thương, phái Không Động, Tư Khẩu thế gia, Thái Cực môn...

Mấy người Tiêu Thu Thủy giật mình, thất thanh:

- Nhiều môn phái như vậy sao?!

Mã Cảnh Chung gật đầu đáp:

- Đâu chỉ như vậy. Đến cả phái Tung Sơn cũng gặp tai ương, Thiếu Lâm Phúc Kiến nếu không được đệ tử Thiếu Lâm các phương tới cứu viện kịp thời cũng chẳng dám nghĩ nữa. Ngoài ra, Ngũ Hồ môn, Yêu Tàn Bang, Ô Y bang, Đường Lang môn đều đã quy thuận Quyền Lực bang, hôm trước đến cả Thiết Y bang, phái Hằng Sơn cũng tôn Quyền Lực bang làm chủ bang,

còn những nơi chống cự như tiêu cục Trung Nguyên, phái Hoàng Sơn, Huyết Phù môn, Tiềm Long bang đều bị tiêu diệt toàn bộ!

Tả Khâu Siêu Nhiên biến sắc:

- Như vậy Quyền Lực bang quả thật là muốn hiệu lệnh thiên hạ, độc bá giang hồ rồi!

Mã Cảnh Chung thở dài:

- Chính thế. Nay võ lâm ủng hộ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, hợp lực tiêu diệt Quyền Lực bang nhưng nhiều lần bị phá hoại. Đặng chưởng môn Hải Nam kiếm pháp, hai vị công tử Đường gia những ngày này đang ở Quế Lâm, cùng với Mạnh tiên sinh, Tiêu đại công tử thương lượng kế sách cũng chính vì việc đó.

Khâu Nam Cỗ hỏi:

- Vậy thì còn chờ gì nữa?! Chúng ta mau đi thôi!

Mã Cảnh Chung phi thân lên ngựa, trên mặt đất lưu lại hai vết chân sâu hoắm. Hắn giống như một cây đinh, ngồi vững vàng trên lưng ngựa, nói:

- Bây giờ đi.

Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được, ghé vào tai Khâu Nam Cỗ nói:

- Người này lúc nhỏ chắc chắn là thường xuyên bị ngã cho nên bây giờ mới bước nào chân cũng mọc rễ.

Khâu Nam Cỗ đáp:

- Đúng thế, tôi thấy ngoại hiệu của anh ta phải gọi là “cái đinh” mới đúng.

Không ngờ Tiêu thu Thủy ở bên cạnh lại nghe được, mỉm cười nói:

- Không sai, bọn tôi đều gọi anh ta là “cái đĩnh”, kẻ nào để anh ta bám theo thì chắc chắn không thể trốn thoát, thứ gì giao cho anh anh canh giữ thì chắc chắn không thể mất được, chỗ nào để hai chân anh ta đóng xuống thì chắc chắn không rút đi được.

Tiêu Thu Thủy cười cười lại nói tiếp:

- Anh ta là Cửu mệnh tổng quản của Hoán Hoa kiếm phái chúng ta, một mình chiến đấu với Dạ Lang, tuy bại nhưng không chết, nghe nói còn từng giao chiến với cả Chu đại thiên vương, bị thương nhưng cũng không chết, trong tình huống như thế mà vẫn còn sống sợ rằng bây giờ chỉ có mình anh ta thôi.

Sáu ngựa phóng như bay nhưng lại không trực tiếp về Lâm Quế mà nghỉ lại ở ngoại ô Lâm Quế(**), chỉ nghe Mã Cảnh Chung nói:

- Nơi này phong cảnh như vẽ, oanh ca yến hót, chừ vị sao không uống chén trà xanh rồi hãy lên đường.

Tiêu Thu Thủy cười khổ đáp:

- Phong cảnh tuy đẹp nhưng lòng nóng như lửa đốt!

Mã Cảnh Chung lại mỉm cười nói:

- Chúng ta không nghỉ nhưng ngựa cũng nên được nghỉ rồi, hưởng hồ...

Ánh mắt Mã Cảnh Chung thoáng mờ đi.

- Quê nhà tôi là ở Lâm Quế.

...Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

...Nhất dạ chinh nhân tận vọng hương (***)

Cho dù là tướng sĩ dũng mãnh gan dạ nhất thì cũng có lúc tướng nhớ quê hương, “lạc địa sinh căn”, không ở quê nhà, làm thế nào mà cảm rỗi. Mấy người Tiêu Thu Thủy đều hiểu. Cho dù là quân lệnh gấp rút thì trước khi xuất chinh cũng nên cho tướng sĩ có cơ hội từ biệt quê hương.

Lần này giải nguy cho Kiếm lư, không nghi ngờ gì chính là chiến dịch nguy hiểm nhất, chẳng ai biết được mình có thể trở về quê hương hay không. Đường Phương nhẹ nhàng nói:

- Mã tiên sinh, quê anh là ở chỗ nào Lâm Quế?

Mã Cảnh Chung cười đáp:

- Ngay ở gần đây, đi qua chỗ này, qua cầu là tới rồi.

Mã Cảnh Chung thở dài nói tiếp:

- Chuyết kinh(****) cũng đang ở nhà, biết tôi về sẽ làm mấy món ăn nhỏ.

Đoạn quay sang phía mấy người Tiêu Thu Thủy, khẽ cắn môi, nói:

- Chỉ không biết chư vị...

- Uống trà!

Khâu Nam Cố cướp lời:

- Đương nhiên là không vấn đề gì! Tôi khát muốn chết rồi, thực ra có rượu uống thì càng tốt!

Thiết Tinh Nguyệt len lén bồi thêm một câu:

- Có cơm ăn càng tốt hơn nữa!

Mã Cảnh Chung mỉm cười dẫn đầu đi qua cầu gỗ, hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố lại cãi nhau loạn xa, nghênh ngang qua cầu. Tiêu

Thu Thủy và Đường Phương đưa mắt nhìn nhau, hai anh bạn điên điên khùng khùng, thần thần kinh kinh này phải chăng là cũng hiểu tình cảm nó nên mới cướp lời đòi đi?

Ai mà biết được.

Cầu nhỏ, nước chảy, nhà con.

Nơi ở là một căn nhà gỗ, mây luồng khói bếp lượn lờ bốc lên, cửa mở ra, là một người phụ nữ áo xanh, câu đầu tiên là:

- Chàng về rồi!

Mã Cảnh Chung đáp:

- Sẽ phải đi ngay.

Người phụ nữ khẽ giật mình một cái rồi lập tức khôi phục bình tĩnh, thoáng giật mình đó được che giấu rất tốt, nếu không lưu ý thì gần như hoàn toàn không nhìn ra được, đưa mắt liếc nhìn bọn họ, nhẹ nhàng nói:

- Tôi làm cơm tối cho mọi người.

Tiêu Thu Thủy vội vàng đáp:

- Không vội, chúng tôi ăn cơm xong rồi mới đi.

Ai cũng có thể nhận ra, Mã Cảnh Chung xa nhà đã lâu, lần này quay về, không ngờ lại phải lập tức ra đi.

Người vợ chẳng hề trách móc, cũng chẳng hề níu giữ, tất cả quyến luyến giữa họ đều hóa thành đạm nhiên, có một ngày, giữa một hoàng hôn như hôm nay, người chồng tới gặp vợ, gặp một lần rồi đi, thậm chí còn không biết, cả đời này sẽ còn có trở về hay không nữa.

Hốc mắt Đường Phương âm ước: Tại sao lại không ăn bữa cơm này? Nhất định phải ăn bữa cơm này.

Người phụ nữ áo xanh quay người xuống bếp nấu cơm, lửa bếp giữa hoàng hôn kêu lộp độp, nhuộm hồng tà áo xanh của nàng.

Mã Cảnh Chung một bên bên dẫn đường, một bên không khỏi đưa mắt liếc nhìn nhà bếp, trong mắt đầy vẻ quan hoài, lo lắng.

- Có hạt tiêu không?!

Thiết Tinh Nguyệt bồng kê toáng lên:

- Ai, có hạt tiêu xanh không?! Tôi mỗi bữa đều phải có hạt tiêu xanh, nếu không thì nuốt không trôi cơm!

Khâu Nam Cố cũng nói:

- Đúng! Đúng! Mã lão huynh, phiền anh đi một chút, tới nhà bếp lấy hộ tôi ít hạt tiêu xanh. Ai ai, có ra chậm một chút cũng không xao, tôi chỉ cần biết anh nhất định sẽ lấy được là ổn rồi.

Tiêu Thu Thủy cũng vội nói:

- Đúng vậy, hai người bạn này của tôi tính tình cổ quái, rất là rắc rối, đành nhờ Mã tiên sinh đi một chuyến vậy.

Mã Cảnh Chung liếc nhìn bọn họ thật sâu, không nói gì, bước nhanh vào bếp.

Trong bếp mùi thịt thơm lừng.

Thiết Tinh Nguyệt liếc liếc mắt với Khâu Nam Cố, Khâu Nam Cố nháy nháy mắt với Tả Khâu Siêu Nhiên, Tả Khâu Siêu Nhiên nhìn Đường Phương gật đầu, Đường Phương nhìn Tiêu Thu Thủy mỉm cười.

Nụ cười thật là đẹp.

Đẹp thì đẹp nhưng bụng thật sự là đói rồi.

Đói lắm rồi.

Trong bếp ánh lửa bập bùng, mùi thức ăn ngào ngạt, Thiết Tinh Nguyệt không nhìn được bụng kêu rột rột.

Khâu Nam Cố nhíu mày nói:

- A, chúc mừng, chúc mừng!

Thiết Tinh Nguyệt cúi kính:

- Chúc mừng cái rằm!

Khâu Nam Cố nói:

- Chúc mừng đường rằm của cậu lại thay đổi!

Thiết Tinh Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Thay đổi cái gì?

Khâu Nam Cố đáp:

- Lúc trước khi cậu đánh rằm bụng đều phải kêu ục một tiếng, bây giờ lại kêu rột rột như trâu đánh rằm, giờ không khác trâu ăn cỏ là mấy rồi...

Thiết Tinh Nguyệt tức giận đáp:

- Ăn nói quàng xiên, cậu đánh rằm thì có, đây là tiếng bụng tôi đang đói, ai bảo là đánh rằm !

Tả Khâu Siêu Nhiên nhíu mày:

- Mỗi lần trước khi ăn cơm các cậu đều phải nói những chuyện mất hứng thế này à?

Đường Phương thấp giọng quát:

- Đừng rộ, thức ăn ra rồi...

Mấy người đồng loạt quay đầu, quả thực là còn nhanh hơn khi gặp kẻ địch. Chỉ thấy Mã đại tẩu bưng ra hai đĩa thức ăn bốc hơi nghi ngút, gà ngọc lan và tôm nõn năm màu(*****), bước tới gần.

Khâu Nam Cỗ ngượng ngùng nói:

- Cũng không phải chúng tôi tham ăn, chẳng qua là đói qua thôi, thực ra à, muộn một chút cũng không quan trọng, muộn thêm một chút cũng không quan trọng.

... Cảm giác đói bụng thật sự là không hề dễ chịu.

Đáng tiếc, họ chỉ thấy thức ăn, không hề chú ý tới phía sau làn hơi mờ, vẻ mặt ưu thương của Mã đại tẩu.

Thức ăn đương nhiên không chỉ có hai đĩa

Mã đại tẩu tiếp tục bưng lên măng tây xào xanh, đậu hũ hạnh nhân, mã nhĩ thượng thụ(*****). Tiêu Thu Tuyết dĩ nhiên là đã bắt đầu ăn rồi, Đường Phương đột nhiên hỏi:

- Mã phu nhân khuê danh có phải là San Nhi, vốn họ kếp là Âu Dương.

Mã đại tẩu đang định quay người vào bếp lấy thức ăn, không khỏi giật mình, bấy giờ đúng lúc Mã Cảnh Chung từ trong bếp bước ra, đáp:

- Đúng vậy. Nàng ấy chính là Âu Dương San Nhi, năm xưa trên giang hồ được xưng là “Mê thần dẫn”.

Đường Phương cười nói:

- Âu Dương cô nương danh chấn hắc bạch đạo năm xưa nay đã thành Mã phu nhân rồi, cùng vì chồng mà quy ẩn làm cơm canh, là chúng tôi đã thất kính rồi.

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 2: Tứ Tuyệt Nhất Quân

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn, không chỉ là uy chấn Dương Sóc mà còn uy chấn Quảng Tây, thậm chí có thể nói là uy chấn võ lâm.

Giang hồ thất đại danh kiếm, ngay cả Tiêu Tây Lâu danh khí kinh người, so với ông ta cũng phải thấp hơn một nửa.

Khuất Hàn Sơn là tông chủ võ lâm, cũng là lãnh tụ võ lâm Quảng Tây, đệ nhất nhân của võ lâm chính thống Quảng Tây. Kiếm pháp của ông ta nghe đồn có thể lấy sức một người mà đánh ngang tay với bảy đại danh kiếm võ lâm.

Khuất Hàn Sơn làm người trầm ổn, lão luyện, công bằng trì chính nổi tiếng thiên hạ, trong võ lâm Quảng Tây ít người được cả tài đức kiêm bị, là tông sư văn võ hợp nhất như ông ta.

Khuất Hàn Sơn bảy tuổi luyện kiếm, năm nay năm mươi sáu tuổi, đã luyện kiếm được suýt soát năm mươi năm, có thể nói là một kiếm lừng lẫy khắp bốn mươi châu, gần mười năm nay đã khó gặp được địch thủ.

Về danh dự, võ công, thực lực, người duy nhất có thể ngang tài ngang sức với Khuất Hàn Sơn sợ rằng cũng chỉ có “Khí thôn Đan Hà” Lương Đẩu ở Quảng Đông.

Nghe nói tới Khuất Hàn Sơn, ánh mắt mấy người Tiêu Thu Thủy đều sáng lên!

Ngay từ lúc Quyền Lực bang bắt đầu lập bang, Khuất Hàn Sơn đã ở vào thế đối địch, mà Quyền Lực bang cũng xác nhận trong các đại địch hàng đầu

có hai người Khuất Hàn Sơn, Lương Đấu.

Khuất Hàn Sơn nhất định hông biết Khang Xuất Ngư là một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang.

Ngay như mấy người Tiêu Tây Lâu, Mạnh Tương Phùng cũng đều không biết Khang Xuất Ngư là quân năm vùng, là gian tế.

Tìm được Khuất Hàn Sơn sẽ có thể đả kích Khang Xuất Ngư!

Mã Cảnh Chung nói:

- Khuất đại hiệp bày tiệc ở đình Nhất Công, tôi có thể lập tức đưa mọi người tới đó, bởi vì vốn nếu tôi bắt được các cậu cũng phải đưa tất cả tới đó, giao cho Khang Xuất Ngư.

Ánh mắt Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ càng sáng bừng. Có thể được gặp đại hiệp Quảng Tây Khuất Hàn Sơn quả thực là chuyện khiến người ta vô cùng hưng phấn!

Đình Nhất Công là nơi có “Thiên hạ nhất đại công bình”.

Tám hoành phi “Thiên hạ nhất đại công bình” dài mười bốn thước, mỗi chữ dài hai thước, người viết ký lục khoản, sơn sơn thếp vàng, treo ở ngay trụ chính của đình Nhất Công

Đình Nhất Công, bất kỳ kẻ nào tới đây, biết võ công hay không biết võ công, giàu có hay không giàu có, đều đợng đãi ngộ công bằng

Cho dù người là hoàng thân quốc thích đi nữa thì tới đây cũng phải như vậy, bởi vì đây là nơi của Khuất Hàn Sơn.

Giang Nam Lương Quảng chỉ có hai địa phương như vậy, một là đình Nhất Công của Khuất Hàn Sơn, một là đài Tự Lượng của Lương Đấu.

Bên trong đình Nhất Công đúng là có rất nhiều người đang ăn uống ca hát, một chiếc bàn tròn lớn, đủ cho mười hai người ngồi.

Không cần biết là ai, theo ánh đèn đuốc huy hoàng bước vào, người đầu tiên nhìn thấy sẽ luôn là một ông lão cao lớn, râu đen, mặt đang mỉm cười, hai hàng lông mày hơi xếch, xéo lên bên thái dương.

Không phải bởi vì ông ta ngồi ở chính giữa, nhìn ra ngoài đình mà là vì khí độ ung dung của ông ta, một mặt có thể thoải mái tham gia vào náo nhiệt mà không chướng mắt, mặt khác lại tự có khí thế độc lập, khiến cho người khác vừa liếc mắt đã lập tức nhìn thấy ông ta.

Hơn nữa sau khi nhìn lần đầu lại muốn nhìn lần thứ hai, nhìn đến lần thứ hai lại muốn nhìn lần thứ ba, càng nhìn càng bị phong độ của ông ta hấp dẫn.

Mà sau lưng, bên hông, trên người ông ta lại không chỗ nào có kiếm.

Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn, Nhất kiếm quang hàn tứ thập châu, vậy mà lại không có bội kiếm!

Nhóm Tiêu Thu Thủy tuy chưa từng gặp Khuất Hàn Sơn nhưng vừa liếc mắt đã có thể khẳng định, ông ta chính là Khuất Hàn Sơn.

Khi họ trông thấy người ngồi cạnh Khuất Hàn Sơn lập tức không nhịn được muốn lao ngay tới bắt lấy lão ta.

Kẻ đó đang cười nói vui vẻ, bộ dạng chính khí bừng bừng, không phải Khang Xuất Ngư thì là ai!

Thiết Tinh Nguyệt nhìn thấy kẻ ngồi cạnh Khang Xuất Ngư lập tức không kiềm chế được, muốn nhanh chóng xông tới đánh gãy mũi hăn, để hăn về sau không bao giờ dám bán đứng bạn bè nữa.

Kẻ đó chính là Khang Kiếp Sinh.

Vì thế Thiết Tinh Nguyệt lập tức lao đến.

Hắn nằm mơ cũng chẳng nghĩ ra những người đang ngồi quanh bàn rượu là ai.

Tiêu Thu Thủy vội đưa tay bắt lấy hắn nhưng Thiết Tinh Nguyệt đã lao đi mất rồi. Chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, Thiết Tinh Nguyệt đã đánh trúng mũi Khang Kiếp Sinh, rượu thịt bắn tung, Thiết Tinh Nguyệt vượt qua mặt bàn, lại muốn đánh thêm một quyền nữa.

Quyền của Thiết Tinh Nguyệt rất nhanh, quyền của hắn có thể đánh trúng con ruồi, con muỗi đang bay, có thể một quyền đánh vỡ một tảng đá lớn, quyền của Thiết Tinh Nguyệt cực kỳ mạnh.

Thiết Tinh Nguyệt tự tin, không ai có thể đỡ được thần quyền của hắn.

Nhưng hắn cũng thấy trước mắt hoa lên, quyền phải đã bị người ta dùng một tay chặn đứng.

Vậy phải làm thế nào?

Thiết Tinh Nguyệt vụt đánh quyền trái ra.

Người kia xoay tay, lại bắt trúng quyền trái hắn.

Hai quyền của Thiết Tinh Nguyệt có thanh phá bia mở đá, nhưng lọt vào tay người này lại như đá chìm đáy biển.

Thiết Tinh Nguyệt lần này kinh hãi không phải là thường, chỉ thấy một người áo trắng thùng thình, lùn thấp nhưng cường tráng, vụt nhớ tới một cái tên:

- Giang Dịch Hải!

Giang Dịch Hải!

Cửu chỉ cầm long trong Ngũ hồ nữ Tứ hải, Giang Dịch Hải!

Cũng chính là đại địch của Tả Khâu Siêu Nhiên mà trong truyện “Dược Mã Hoàng Hà”, trước của Quan Ngự Các, Đường Phương từng kể lại theo lời của Đường Nhu: Giang lão gia tử!

Tả Khâu Siêu Nhiên là môn đồ chân truyền duy nhất của Đệ nhất Cầm nữ thủ Hạng Thích Nho và Ứng trảo vương Lô Phong, năm mười lăm tuổi đã dùng một đôi tay đánh bại Thiết hoàn khẩu Đông Chấn Bắc đại danh đỉnh đỉnh trong hắc đạo, nhưng có một lần gặp phải tên Ngũ hồ nữ Tứ hải này Tả Khâu Siêu Nhiên lại không địch lại, vị bất trúng, nếu không phải kịp thời đánh một phát rắm, thối không chịu nổi, ép Giang Dịch Hải lùi ra thì sợ rằng Tả Khâu Siêu Nhiên đã bị phế từ khi đó rồi.

Giang Dịch Hải cũng đang ngồi cạnh bàn.

Thiết Tinh Nguyệt đương nhiên là cũng đã nghe qua câu chuyện đó, trong lúc gấp gáp chợt sinh trí, kêu lớn:

- Người mà không buông tay là ta đánh rắm đấy!

Giang Dịch Hải vốn là kẻ ưa sạch sẽ, nghe nói vậy lập tức cả kinh, nhanh chóng buông tay. Thiết Tinh Nguyệt vừa thoát được, phi vèo lên mặt bàn, hai chân quét ngang, hất rơi tất cả thức ăn xuống đất, từ cao nhìn xuống, quét ra bốn phía. Chỉ thấy Khanh Kiếp Sinh ôm mũi, từ từ đứng dậy, Giang Dịch Hải ở đằng xa trừng trừng nhìn hằm, những người khác cũng đều rời khỏi bàn, duy có một người vẫn bình thản ngồi nguyên tại chỗ, mỉm cười nhìn hằm, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Thiết Tinh Nguyệt nghiêng đầu, nhìn ông ta, nói:

- Xin chào!

Người đó cười cười, cũng nói:

- Xin chào!

Thiết Tinh Nguyệt hỏi:

- Ông là ai?

Người đó cười đáp:

- Ta họ Khuất, tên Hàn Sơn.

Thiết Tinh Nguyệt cười nói:

- Ha ha ha! Ông chính là Khuất Hàn Sơn, nhất định là biết co, biết duỗi, chịu nóng, chịu lạnh rồi!

Mấy câu này quả thực là không thể tưởng tượng nổi, cũng chẳng biết cái đầu nhỏ tí của Thiết Tinh Nguyệt làm sao mà liên tưởng ra được? Mọi người đều không kiềm chế nổi, Khuất Hàn Sơn lại vẫn cười hỏi:

- Còn cậu là ai?

Thiết Tinh Nguyệt nghiêm trang đáp:

- Tôi tên Thiết Tinh Nguyệt!

Khuất Hàn Sơn lắc đầu:

- Chưa từng nghe qua.

Thiết Tinh Nguyệt cả giận:

- Thiết Tinh Nguyệt đó! Thiết Tinh Nguyệt mà ông cũng chưa nghe qua, chính là Vua rằm Triều Châu Thiết Tinh Nguyệt, tề danh với Mồm sắt Phúc Kiến Khâu Nam Cổ đó!

Khuất Hàn Sơn ngấn ra một lúc, nói:

- Vẫn chưa từng nghe qua.

Thiết Tinh Nguyệt mắng:

- Tiểu Khâu, tiểu Khâu, ông già này không nghe qua đại danh của tôi, vậy nhất định là không biết cậu rồi, đúng là cô lậu quả văn...

Khuất Hàn Sơn không cười nữa, hỏi:

- Cậu ở trên bàn, có định xuống không?

Thiết Tinh Nguyệt chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh đột ngột bốc lên, vội vàng nói:

- Chờ chút đã rồi xuống, bây giờ không xuống có vẻ an toàn hơn, có chuyện gì?

Khuất Hàn Sơn bình thản đáp:

- Bởi vì có một chuyện, muốn thỉnh giáo cậu. Nếu cậu muốn xuống thì ta chờ cậu xuống rồi mới hỏi, nếu cậu không muốn xuống thì bây giờ ta sẽ hỏi.

Thiết Tinh Nguyệt ngẩng đầu nói:

- Vậy bây giờ ông hỏi đi.

Khuất Hàn Sơn lạnh lùng nói:

- Cậu cùng bạn bè chưa thông báo trước đã lên vào trong đình Nhất Công, hơn nữa còn xông vào bữa tiệc, ra tay đả thương khách của ta, đá đổ đồ đạc của ta, lại càng dám đứng trên bàn ta đang uống rượu, đập vỡ bát đĩa, bắt ta phải ngẩng đầu lên nói chuyện....

Khuất Hàn Sơn ngừng một chút, đoạn dần từng tiếng một:

- Vì thế cậu tốt nhất là nên cho ta một lời giải thích công bằng, nếu không cậu cũng sẽ được nhận đối đãi công bằng. Ta sẽ đánh bẹp mũi cậu, cho rằng cửa cấm lên trán, lỗ tai treo trước mi mắt, cậu có tin không?

Thiết Tinh Nguyệt tin.

Thiết Tinh Nguyệt sống đến hai mươi hai tuổi, xưa nay chưa từng sợ ai.

Hắn từng trên sông Hàn Giang đấu cá sấu, trên đồi Cảnh Đường đá lão hổ, càn trên đường lớn giữa kinh thành, đánh cho đại quan triều đình ý thế khinh người một trận.

Những lúc đó hắn đều không hề sợ hãi, thậm chí khi giao đấu với đối thủ võ công lợi hại hơn vài lần như Diêm Quỷ Quỷ hắn cũng chẳng cảm thấy chút sợ hãi nào.

Nhưng khi Khuất Hàn Sơn nói câu vừa rồi, hắn lại cảm thấy một luồng khí lạnh bao phủ trong lòng. Hắn thật sự cảm thấy sợ hãi, cho dù bây giờ Khuất Hàn Sơn đã khôi phục nét cười hắn vẫn không thể xóa nỗi cảm giác kinh hãi trong lòng.

Nhất thời hắn không cất nổi lời, may mà lúc đó Tiêu Thu Thủy đã xông tới.

Trong lúc Tiêu Thu Thủy nhảy ra, mấy người bên cạnh đang lần lượt quát mắng Thiết Tinh Nguyệt:

- Mãng phu ở đâu mò tới, dám gây chuyện trong đình Nhất Công!

- Vừa tới đã đánh người! Tên nhóc con người không biết phép tắc sao?

- Kẻ nào dám bất kính với Khuất đại hiệp như vậy, chán sống rồi à?

Những người đó mồm năm miệng mười, chỉ có một người bình thân nói một câu, nhưng lại còn có trọng lượng hơn tất cả.

- Ba mươi năm nay, không kẻ nào dám cư xử như vậy với Khuất đại hiệp. Khuất đại hiệp chỉ cần nói một câu, lão phu nhất định là người đầu tiên bước ra!

Kẻ đó nói như vậy, chẳng khác gì là phán Thiết Tinh Nguyệt tử hình.

Người nói chính là Quan nhật kiếm, Khang Xuất Ngư.

Lão chẳng đề cập một chữ đến việc con trai mình bị đánh mà lại quanh thành vì bất bình cho Khuất Hàn Sơn mà chiến.

Tiêu Thu Thủy biết mọi người đều đang trong nghịch cảnh, hăn lập tức nói:

- Khuất đại hiệp! Vị Thiết huynh đệ này sở dĩ lỗ mang vô lễ như vậy đều là vì bị Khang Xuất Ngư hãm hại!

Lời vừa nói ra, mọi người đều yên lặng xuống.

Khang Xuất Ngư nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Thủy, trường bào không gió mà tự bay, lạnh lùng nói:

- Nếu người đã chọn trúng ta thì lão phu chỉ có thể phụng bồi.

Đoạn trở tay, chậm rãi rút kiếm.

Quan Nhật thần kiếm, một mình trên Lao Sơn quan xem mặt trời mọc mười năm, mặt trời lặn mười năm mới sáng tạo ra một bộ kiếm pháp sánh bằng với thái dương kiêu ngạo, chính là thứ mà mọi người đều mong chờ được chứng kiến.

Quan Nhật thần kiếm, há lại là thứ năm tên tiểu tử miệng còn hôi sữa có thể chống đỡ được?! Trong lòng mọi người đều nghĩ vậy.

Chợt nghe một giọng nói:

- Chậm đã, dù là chuyện gì cũng để cho hãn nói hết.

Người lên tiếng là Khuất Hàn Sơn. Khuất Hàn Sơn nói vậy, kiếm của Khang Xuất Ngư cũng không thể rút ra được nữa.

Tiêu Thu Thủy vái dài, làm đại lễ với Khuất Hàn Sơn, nói:

- Vãn bối Tiêu Thu Thủy, bái kiến Khuất lão tiền bối.

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Không cần đa lễ. Tây Lâu có khỏe không? Còn mấy cô cậu ở ngoài đình nữa, cùng đều vào trong cả đi!

Trên mặt Tiêu Thu Thủy nóng lên, biết Khuất Hàn Sơn đã sớm phát hiện ra bên ngoài đình có người, thậm chí cả tuổi tác người tới cũng biết rồi.

Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Mã Cảnh Chung nhất tề hiện thân.

Khuất Hàn Sơn hỏi:

- Vị cô nương này, bộ pháp nhẹ nhàng, xem ra còn là cao thủ ám khí, phải chăng là Đường môn nữ hiệp dùng khinh công nổi danh giang hồ gần đây, nữ hiệp Đường Phương?

Sắc mặt Đường Phương ửng hồng, ôm quyền nói:

- Vãn bối Đường Phương, bái kiến Khuất đại hiệp.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Còn một vị, chắc phải là bạn tốt của Tiêu thiếu hiệp, cao đồ của Hạng tiên sinh và Lô lão huynh, Tả Khâu thiếu quân rồi. Còn có một vị, lưng hông trầm ổn, không biết có phải là Mã lão đệ không?

Khuất Hàn Sơn dựa vào bộ pháp đã nhận ra được thân phận Đường Phương, Mã Cảnh Chung, Thiết Tinh Nguyệt nghe mà trong lòng phát lạnh, lập tức xuống khỏi bàn, cung cung kính kính làm đại lễ với Khuất Hàn Sơn, nói:

- Khuất lão gia, chốc nữa ngài muốn giết tôi hay không cũng không có vấn đề gì, nhưng ngài hiệp danh cái thế, hổ uy chấn thiên, lão Thiết tôi đã biết. Vừa rồi thực xin lỗi, bây giờ làm lễ với ngài, xin được nhận sai, lát nữa ngài có đánh tôi cũng không quan trọng, tôi làm lễ không phải là để xin ngài lát nữa đừng đánh tôi, chuyện đó xin ngài nhớ kỹ cho.

Tiêu Thu Thủy sợ Thiết Tinh Nguyệt ăn nói lung tung, vội vàng tiếp lời:

- Khuất tiên bối, chuyện vừa rồi đúng là bọn vẫn bối không hiểu lễ tiết, ngu dốt lỗ mãng, lát nữa tiên bối muốn xử phạt chúng tôi, chúng tôi đương nhiên là xin tuân lệnh, chỉ có điều, nguyên nhân của việc này thực sự là vì vị Khang thần ma kia...

Khang Xuất Ngự biến sắc, giận giữ quát:

- Nói bừa!

Khuất Hàn Sơn lại phát tay:

- Sao lại có chuyện đó? Nói tiếp đi.

Tiêu Thu Thủy lập tức tiện đà nói:

- Khang Xuất Ngự là gian tế mà Quyền Lực bang phái tới!

Câu này nói ra, mọi người đều sửng sờ.

Khang Xuất Ngự cả giận:

- Người ngậm máu phun người! Khi ta chiến đấu với Quyền Lực bang, cùng đồng đạo vũ lâm đối kháng bạo tàn, người còn chưa biết cách rút kiếm đâu!

Một người trung niên ở bên cạnh, thân mặc áo vàng, vẻ mặt âm lệ, trên tay đeo găng tay mỏng, lên tiếng:

- Khuất công, tôi thấy đối với loại trẻ con vô tri ăn nói vừa bãi này thực không cần phải tiếp tục nghe nữa.

Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải cũng nói:

- Cứ nghe hẳn nói bừa chỉ làm hủy hoại nhân cách Khang tiên sinh.

Khuất Hàn Sơn gật đầu, nói:

- Tiêu thiếu hiệp, chuyện liên quan tới Quyền Lực bang thế này không thể chỉ nghe lời nói suông, trừ phi cậu có chứng cứ, nếu không không thể nói bừa.

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Khuất tiên bối, sự việc quả thực là như vậy. Khang tiên sinh vốn ở Kiếm lư Hoán Hoa Thành Đô, Quyền Lực bang tấn công, gia phụ, Khang tiên sinh và Đường tiên sinh, Chu đại hiệp đều cùng chống cự, nhưng lão ta lại là gian tế, ám sát Đường đại hiệp, đại bá và Trương tiên bối!

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 3: Uy Chấn Dương Sóc

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Từ lúc nhóm Tiêu Thu Thủy đến bên đình, tới khi Thiết Tinh Nguyệt đột ngột ra tay, khiến cho quần hào bất mãn, lại đến khi Tiêu Thu Thủy bước ra vạch trần thân phận Khang Xuất Ngự, Khuất Hàn Sơn ra mặt điều đình, Tứ tuyệt Nhất quân chỉ trích Khang Xuất Ngự, thậm chí đồng loạt ra tay với Liễu, Đồ, Khang, Bành, chỉ còn lại Giang Dịch Hải do dự không dám động thủ, tất cả chỉ diễn ra trong thoáng chốc, khiến người ta không ứng phó kịp.

Cố Quân Sơn lạnh lùng liếc nhìn Giang Dịch Hải một cái rồi lập tức quay sang phía Khuất Hàn Sơn, cung tay nói:

- Khuất Huynh thứ tội.

Khuất Hàn Sơn vội cúi người đáp:

- Cố huynh xin mời nói.

Cố Quân Sơn thở dài:

- Hôm nay chúng tôi tới quấy rầy quý đình, lại ra tay động thủ trước, chẳng khác gì phá vỡ thanh quy của Khuất huynh, thật là tội quá.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Khuất huynh làm người, đệ vô cùng kính trọng, tuy chưa thâm giao nhưng cũng coi là tương tri, Cố huynh không cần phải nghĩ nhiều.

Cố Quân Sơn than:

- Khuất huynh hào hiệp, đệ thực bội phục. Khuất huynh cùng Lương Đấu Lương đại hiệp thành Ngũ Dương hợp xưng “Đông Tây nhị hiệp”, nhưng ở trong địa phận Quảng Tây, người ta có câu “Quảng Tây tam sơn”, Khuất huynh có biết là để chỉ những gì không?

Khuất Hàn Sơn thản nhiên đáp:

- Nếu nói danh sơn thì là để chỉ núi Liễu Tượng, núi Đại Minh cùng núi Đại Dung, nếu nói đến người người thì là để chỉ Quân Sơn huynh, Mông Giang Đỗ Nguyệt Sơn huynh, cùng với huynh đệ tôi.

Cố Quân Sơn gật đầu, ngạo nghễ nói:

- Chính thế. Tuy rằng Nguyệt Sơn huynh đã thất tung, nhưng chúng ta sở dĩ có thể được đồng đạo võ lâm đồng xưng là “Tam sơn”, ngoài vì tên chúng ta vừa khéo đều có chữ “Sơn” ra, càng quan trọng hơn là vì chúng ta không hư giả, không dối trá, dám trượng nghĩa giúp người trong lúc nguy nan.

Trong võ lâm, một tiếng tôn xưng đến từ không biết bao nhiêu máu và mồ hôi, không biết bao nhiêu nỗ lực, thực đáng để làm như vậy.

Khuất Hàn Sơn trầm ngâm không đáp, Cố Quân Sơn lại kích động, nói:

- Hôm nay sở dĩ chúng tôi dám cả gan mượn chỗ của huynh để tiêu trừ tặc đảng, một mặt là vì kính trọng chính nghĩa của đình Nhất Công, mặt khác là để biểu đạt sự tôn kính với Khuất đại hiệp.

Khuất Hàn Sơn thở dài nói:

- Có cái gì mà phải tôn kính? Cố huynh càng có phong phạm của một đại nhân kiệt... Chỉ là, Cố huynh sao biết sẽ không giết lầm?

Cố Quân Sơn ưỡn ngực đáp:

- Chắc chắn không. Ba tháng gần đây, chúng vẫn luôn điều tra hành tung của mấy kẻ này, chúng tôi có thể khẳng định: Khang Xuất Ngự chính là Vô Danh thần ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang, Liễu Thiên Biến là “Vô Ảnh thần ma”, Đồ Cỗn là “Thiên Thủ thần ma”, Bành Cửu là “Độc Cước thần ma”, chỉ còn lại tên Giang Dịch Hải này cũng là người của Quyền Lực bang, chỉ có thân phận địa vị chưa rõ ràng thôi, tuyệt đối không giết lầm

Lúc này bốn cặp trong đình đều đang chiến đấu kịch liệt, nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Nhóm Tiêu Thu Thủy chứng kiến tận mắt, trong lòng cũng rõ ràng, võ công của mấy người Đồ Cỗn, Bành Cửu, Khang Xuất Ngự, Liễu Thiên Biến tuyệt không dưới Tiêu Tây Lô, nhưng võ công của Hoàng Viễn Dung, Tất Thiên Thông, Diêu Độc Vụ, Văn Tấn Sương cũng không thua kém gì Chu Hiệp Vũ.

Huống hồ còn có Khuất Hàn Sơn cùng Cố Quân Sơn chưa ra tay.

Phía bên Quyền Lực bang chỉ còn lại Giang Dịch Hải.

Chiến cục thế này ai cũng thấy là có thể dễ dàng chiến thắng.

Khuất Hàn Sơn bình thản nói:

- Không giết lầm, vậy thì tốt rồi.

Cố Quân Sơn quả quyết:

- Tuyệt đối không giết lầm, đáng tiếc chúng tôi còn chưa tìm được kẻ liên lạc của bọn chúng trong võ lâm cùng với Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư thủ đoạn tàn độc, nếu không nhất loạt giết hết.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Nhất loạt giết hết, chính là chuyện sáng khoái của nhân sinh!

Nói đoạn hai mắt bộc phát thần quang, phóng thẳng tới chỗ Giang Dịch Hải.

Giang Dịch Hải sợ đến mức tâm thần chấn động, Khuất Hàn Sơn cười dài nói:

- Người nộp mạng đi!

Thân như đại bàng, đột ngột lướt tới!

Giang Dịch Hải một mặt rút lui, một mặt muốn ra chiêu chống đỡ.

Chỉ trong một sát na đó, tư thế Khuất Hàn Sơn đã hoàn toàn biến đổi!

Góc độ, cao thấp, kinh đạo, phương hướng đều khác biệt!

Quay ngược lại chỗ Tất Thiên Thông và Đồ Côn đang giao chiến!

Cùng lúc đó, trong tay Khuất Hàn Sơn đã có thêm một thanh bảo kiếm lấp lóe hàn quang, một kiếm đâm thẳng vào tim Quyền tuyệt Tất Thiên Thông đang kinh ngạc.

Lúc Tất Thiên Thông hét lên thảm thiết, Khuất Hàn Sơn đã quay ngược về chỗ Liễu Thiên Biến và Diêu Độc Vụ đang giao chiến, tay khẽ chớp lên, một thanh đoản kiếm tinh quang tứ xạ đâm trúng vào yết hầu Trừu tuyệt Diêu Độc Vụ!

Diêu Độc Vụ gào lên nửa tiếng, một chỗ đánh trúng ngực Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn bắn ngược ra hai trược, bay tới chỗ một cây tùng nhỏ, thuận tay kéo qua, “roạt” một tiếng đã xoay mình lại, lập tức ổn định thân hình, bật cười ha hả. Cây tùng nhỏ gãy lìa, giống như toàn bộ tinh lực một kích trước khi chết của Diêu Độc Vụ đã bị chuyển hết lên thân cây.

Bấy giờ, Cổ Quân Sơn gầm lên chói tai.

Tiếng gầm đó quả thực là kinh thiên động địa.

Khuất Hàn Sơn lập tức thu lại vẻ cười, quay người đối mặt với Cổ Quân Sơn.

Đúng lúc này, trong đình Nhất Công đột nhiên ầm một tiếng, xuất hiện một hố lớn, một bóng người từ trong hố phóng vọt ra, lao về phía Hoàng Viễn Dung và Khang Xuất Ngư đang giao chiến.

Cổ Quân Sơn hét lớn:

- Dư Khốc Dư?!

Tại trường bóng người vọt phân, Hoàng Viễn Dung ngã ra bảy tám bước, khuôn mặt vốn đỏ bừng huyết khí trong chớp mắt đã biến thành trắng bệch.

Cổ Quân Sơn kêu lên, phóng tới, Bàn Cửu thấy có thời cơ, vung lên một chiêu Hoàn tảo thiên quan, thế như bài sơn đảo hải, đánh ngang hông Cổ Quân Sơn!

Cổ Quân Sơn hoàn toàn không tránh né, vẫn tiếp tục xông tới. Chát một tiếng, gậy sắt biến thành hình bán nguyệt, còn Cổ Quân Sơn thì đã đỡ lấy Hoàng Viễn Dung đang ngã xuống.

Thế nhưng sắc mặt trắng bệch của Hoàng Viễn Dung trong thoáng chốc đã biến thành xanh tím.

Hoàng Viễn Dung ngã vào lòng Cổ Quân Sơn, chỉ giãy giụa nói một câu:

- ...Ôn ...Dịch ...Thần ...Ma....

Vừa dứt lời, sắc mặt đã biến thành xám tro, toàn thân co rút, ngũ quan đổ máu, không còn thở nữa, khi chết toàn thân hiện sắc đen.

Cố Quân Sơn đặt Hoàng Viễn Dung xuống, găm lên điên cuồng.

Tiếng găm này quả thực là trời long đất lở, đến cả đình Nhất Công cũng bị chấn động lung lay muốn đổ.

Ở bên kia Thối tuyệt Văn Tấn Sương lập tức tấn công như vũ bão, ép lùi Bàn Cửu rồi lao về bên cạnh Cố Quân Sơn, hai người nhìn nhau, mắt lệ ròn ròn.

Khuất Hàn Sơn vẫn đứng đó, tùy tùy tiện tiện đứng đó, toàn thân trên dưới không một thanh kiếm, nhưng người khác vẫn có thể biết, lão chính là Khuất Hàn Sơn.

Bất quá không phải Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn.

Mà là Khuất Hàn Sơn khiến người ta không rét mà run.

Khuất Hoàn Sơn vẫn không nói gì, nhưng so với nói chuyện còn đáng sợ hơn.

Khuất Hàn Sơn vẫn đang mỉm cười, nhưng so với không cười còn âm trầm hơn.

Kẻ vừa phóng ra khỏi động lúc nãy là một người toàn thân áo trắng.

Kẻ đó có khuôn mặt rất lớn, giống như bánh bao ngâm nước, nhưng mắt, mũi, miệng đều cực kỳ nhỏ, không hề cân xứng chút nào với diện tích mặt, giống như một tờ giấy thật to, trống trơn, giữa khoảng trống có mấy điểm bút mực mờ nhạt.

Kẻ đó tới bên Khuất Hàn Sơn, cung kính nói:

- Khuất kiếm vương thánh phúc.

Khuất Hàn Sơn khẽ gật đầu, mặt vẫn mỉm cười.

Người áo trắng kia chính là Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư, vậy Khuất Hàn Sơn là ai.

Biến chuyển trong chốc lát làm thế cục hoàn toàn thay đổi, nhưng Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên, Dương Phương, Mã Cảnh Chung đều như đang trong sương mù dày năm dặm, không thấy rõ ràng.

Cố Quân Sơn từ từ ngẩng lên, tóc bạc rối tung, khóe miệng rỉ ra một tia máu, trong lúc cấp bách, ông ta gắng chịu một đòn của Độc Cước thần ma Bàn Cử, bị thương không nhẹ.

Cố Quân Sơn nhìn Khuất Hàn Sơn, ngay cả ánh mắt cũng vẫn đây tơ máu.

Chính kẻ này, thoáng chốc đã giết chết ba vị huynh đệ đồng sinh cộng tử với ông hơn ba mươi năm nay!

Khuất Hàn Sơn cũng nhìn Cố Quân Sơn, trong mắt không hề có chút hỏa khí.

Cố Quân Sơn tóc bạc không gió tự bay, nghiêng răng hỏi:

- Người... Rút cuộc thì người là ai?

Khuất Hàn Sơn thở dài, thản nhiên đáp:

- Cố huynh, thật không dám giấu, tiểu đệ chính là Kiếm vương trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang.

Cố Quân Sơn ngậy ra, hai mắt ngưng trệ, cười thâm, nói:

- Hay, hay, ta tìm hiểu được đám người này, vậy mà lại không nghĩ đến người, lại còn mượn chỗ của người để... Ta không ngờ lại cùng người xếp vào Quảng Tây tam sơn!

Khuất Hàn Sơn khe khẽ thở dài:

- Cố huynh hà tất phải bi quan như vậy... Quyền Lực bang luôn cần dùng nhân tài.

Cố Quân Sơn cười hắc hắc, đáp:

- Khuất huynh thật là khôi hài, trước tiên giết ba người anh em của ta rồi lại nói những lời này...

Đoạn chợt quay sang Thối tuyệt Văn Tấn Sương ở bên cạnh, hạ giọng nói nhanh:

- Ta ngăn cản hãn, cậu chạy đi!

Rồi hét lên một tiếng, tung trường đẩy Văn Tấn Sương ra ngoài, người lao về phía Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn nhíu mày:

- Sao phải khổ...

Cố Quân Sơn không nói gì nữa, trên tay có thêm một cây thước gập, giống như phát điên, điểm, đánh, quét, đập, tấn công Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn một mặt uốn người tránh né, một mặt cười nói:

- Cố huynh tội gì phải quá cố chấp.

Vốn cao thủ tranh đấu làm sao có thời gian nói chuyện, Cố Quân Sơn đã dốc toàn lực công kích, Khuất Hàn Sơn lại chỉ tránh né không công nhưng vẫn còn thừa lực nói chuyện vui vẻ, võ công cao thấp đã phân.

Nhưng Khuất Hàn Sơn mới nói được một nửa, lời phía sau bỗng đột nhiên biến mất. Tiếng thước gập của Cố Quân Sơn chợt tăng mạnh, tăng gấp, giống như ma quỷ rít gào, thê lệ chói chang, thanh âm của Khuất Hàn Sơn đứt đoạn, sắc mặt lão ta cũng biến đổi.

Văn Tấn Sương bị Cổ Quân Sơn đẩy ra, bay đi hơn trượng, vốn có thể mượn lực trốn xa, nhưng Văn Tấn Sương hét lên điên cuồng, kêu lớn:

- Lão đại, tôi nguyện cùng anh đồng sinh cộng tử...

Đoạn cường hành ngừng lại, xông về phía Khuất Hàn Sơn. Cùng lúc đó, Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư cùng Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải đã lao lên, chặn ông ta lại.

Văn Tấn Sương hét lớn, nhóm Tiêu Thu Thủy nghe mà máu nóng sôi trào, Thết Tinh Nguyệt hô lên

- Liều thôi.

Quyền sắt vung tới, trước mặt chợt có một bóng người lóe lên, một cây gậy quật xuống!

Kẻ tới chính là Độc cước Bàn Cửu.

Thiết Tinh bùng lên hòa khí, quát lớn:

- Người tới thật tốt! Ta đang muốn tìm người tính sổ đây!

Tiêu Thu Thủy xông ra trước mặt lại là một luồng kiếm mang như mặt trời nóng bỏng:

Quan Nhật thần kiếm!

Khang Xuất Ngư!

Có vẻ Khang Xuất Ngư đã hận Tiêu Thu Thủy tới tận xương.

Mã Cảnh Chung cũng không suy nghĩ gì, cùng xông lên theo.

Trước mắt hần lóe lên một bóng người, bốn chữ “Thiên mã hành không” ập thẳng tới!

Mã Cảnh Chung hít sau một hơi, cường hành ngừng lại, suýt soát tránh được một đòn!

Kẻ tới chính là Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biến!

Kẻ Đường Phương nhìn thấy lại là Thiên Thủ Đồ Cồn.

Đường Phương hít một hơi lạnh, Đồ Cồn lại nhìn nàng cười nói:

- Nghe nói ngươi là nữ đệ tử đường gia phải không? Giờ ngươi chỉ có hai đường để đi, một là ngoan ngoãn nghe lời ta, hai là làm vật cho ta thử ám khí.

Đường Phương không trả lời, mười ngón tay trắng muốt, nhỏ bé đột nhiên bắn ra mười mấy đốm sáng, đánh thẳng về phía Đồ Cồn.

Trong khoảnh khắc, Khuất Hàn Sơn với Cổ Quân Sơn, Văn Tấn Sương với Dư Khốc Dư và Giang Dịch Hải, Thiết Tinh Nguyệt với Bàn Cử, Tiêu Thu Thủy với Khang Xuất Ngự, Mã Cảnh Chung với Liễu Thiên Biến, Đường Phương với Đồ Cồn đã giao đấu với nhau.

Thước gập của Cổ Quân Sơn giống như cuồng phong bạo vũ, không ngừng đánh về Khuất Hàn Sơn. Khuất Hàn Sơn chột rung tay, trên tay xuất hiện thêm một thanh kiếm.

Một thanh kiếm sắt cực kỳ bình thường.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Đối phó với Cổ huynh nếu dùng bảo kiếm thần binh thì quả thực là kinh địch, Cổ huynh đừng trách ta dùng thành phàm kiếm này vậy.

... Đối với kiếm thuật tông sư như Khuất Hàn Sơn, bảo kiếm ngược lại trở thành gánh nặng, bởi vì bản thân lão đã có thể dùng kiếm rất tốt, cho nên căn bản không cần kiếm tốt mới có thể phát huy được. Khi đối phó với mấy

người Diêu Độc Vụ, kiếm Khuất Hàn Sơn dùng vẫn còn coi là lợi kiếm, khi đối phó với Cố Quân Sơn thì lại sử dụng kiếm bằng sắt thường.

... Kiếm càng bình thường, ở trong tay Khuất Hàn Sơn lại càng dễ phát huy.

... Một kiếm thủ tài năng thực sự không có ai nhất định phải dùng kiếm tốt, một kiếm thủ không thể không dùng kiếm tốt thì không phải là một kiếm thủ giỏi.

... Khuất Hàn Sơn đối kiếm, lại có thể đàm tiếu tự nhiên.

Văn Tấn Sương nếu đơn đả độc đấu với bất kỳ ai giữa Giang Dịch Hải, Dư Khốc Dư đều không rơi xuống hạ phong, nhưng lấy một địch hai thì lực bất tòng tâm

Ngũ hồ nữ Tứ hải Giang Dịch Hải chỉ có chín ngón tay. Mười năm trước lão có mười ngón tay nhưng khi đó trong võ lâm lão không hề nổi danh. Cho đến mười năm trước có một lần lão dùng cầm nữ thủ bắt lấy binh khí của người khác, người đó vận mạnh thân đao, cắt đứt ngón tay út của lão, sau đó lão mới thực sự dốc tận tâm sức, khổ luyện cầm nữ thủ, phân thân phác huyết pháp.

Cũng từ đó lão mới thực sự thành danh.

Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư lại càng đáng sợ.

Nơi hãn đi qua giống như gặp một trận ôn dịch, qua đó cũng có thể thấy độc của hãn là như thế nào.

Hãn ta gần như hoàn toàn không thể chạm vào được, lúc hãn mới gia nhập chiến đoàn, Hoàng Viễn Dung liền muốn đánh hãn một chưởng, nhưng chưởng vừa chạm vào vạt áo hãn đã trúng độc ngã xuống.

Hai chân của Văn Tấn Sương tự nhiên là không ai chống được, Giang Dịch Hải kiểm chế mã bộ, độc của Dư Khốc Dư lại càng khó lòng phòng bị.

Ông ta thầm kêu không ổn thì tại trường đột nhiên có thêm một người.

Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa xuất hiện liền lập tức đối đầu với Giang Dịch Hải.

Trước đây hẳn là bại tướng dưới tay Giang Dịch Hải, nhưng đệ tử địch truyền của Cầm nã đệ nhất thủ Hạng Thích Nho cùng Ứng trảo vương Lô Phong cũng chẳng phải loại dễ trêu, Tả Khâu Siêu Nhiên ít nhất cũng có thể tạm thời quán lấy Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải.

Văn Tấn Sương lập tức cảm thấy áp lực giảm hẳn, tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Dư Khốc Dư.

Dư Khốc Dư rất kiên kỵ đôi chân của Văn Tấn Sương, Văn Tấn Sương cũng cực kỳ cố kỵ độc của Dư Khốc Dư, hai người cùng kiên dè lẫn nhau, nhất thời giằng co không phân.

Chỉ là Tả Khâu Siêu Nhiên đối chiến với Giang Dịch Hải bên cạnh, tình thế sợ rằng khó mà duy trì lâu được.

Thiết Tinh Nguyệt đối đầu với Độc cước Bành Cửu.

Gậy chống sắt của Bành Cửu được xưng là chín mươi ba cân, cộng thêm sức vung của lão, ít nhất cũng tới ba trăm cân lực đạo!

Không ngờ Thiết Tinh Nguyệt lại chẳng hề sợ hãi, vung tay ra bắt lấy!

Bành Cửu cười thầm trong lòng, ngoài Cố Quân Sơn vừa rồi gắng chịu một gậy của lão ra, trước nay chưa từng có ai có thể tay không bắt được gậy của lão, tên tiểu tử này mà cũng xứng sao?

Trong lúc lão quyết chí một gậy lấy mạng Thiết Tinh Nguyệt thì Thiết Tinh Nguyệt lại thật sự bắt được gậy chống!

Bành Cửu ngăn người, thiết Tinh Nguyệt đã đánh tới một quyền!

Bành Cửu vội vàng lắc mình, suýt soát tránh được, vung chân, đá thẳng vào ngực thiết Tinh Nguyệt!

Thiết Tinh Nguyệt giật mình, bởi vì Bành Cửu cụt chân, làm thế nào xuất cước được?

Hóa ra Thiết Tinh Nguyệt bắt chặt lấy gậy chống sắt của lão, Bành Cửu kéo lại không được, nhưng Bành Cửu bước vào giang hồ đã mấy chục năm, ứng biến cực kỳ nhanh, vận lực vọt lên, đá ra một cước rồi thu hồi lại, hạ xuống vững vàng.

Nhưng trong lòng Bành Cửu lại vô cùng kinh ngạc, hóa ra Thiết Tinh Nguyệt chịu một cước của lão vậy mà vẫn có thể chịu đựng được, vẫn nắm chặt gậy sắt của lão không thả!

Không thả là không thả! Chẳng lẽ tên nhóc con này được đúc bằng sắt sao?

Người khác không biết nhưng bản thân Thiết Tinh Nguyệt thì hoàn toàn rõ ràng, trúng phải một cước, trước ngực hấn đau đớn không chịu nổi, nhưng hấn biết, một khi buông tay, chỉ cần gậy sắt của Bành Cửu thoát được, mình lại càng không còn đường lui nữa.

Cho nên hấn dù chết cũng phải gắng gượng.

Đường Phương cũng vậy.

Ám khí của nàng vừa mới phóng ra, Đồ Cồn đã lăn tới.

Thân pháp của Đồ Cồn không phải tránh hoặc né, cũng không phải tiến hoặc ép, mà là “lăn” tới gần.

Tất cả ám khí của Đường Phương đều đánh trượt.

Đường Phương thoáng rùng mình, lập tức phóng lên.

Kinh công của Đường Phương cực kỳ xuất sắc trong thế hệ thanh niên của Đường môn.

Cũng may là nàng nhảy lên nhanh, khi nàng nhảy cao được bảy tám thước, mới nghe được chỗ nàng vừa đứng phát ra hai tiếng “xuy xuy” rất nhỏ.

Đó là tiếng ám khí gần như vô thanh, cực kỳ sắc bén đáng sợ phát ra.

Khi Đường Phương hạ xuống, trong lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Đường Phương cũng không dám mạo hiểm nữa

Nàng không biết khi lướt ám khí tiếp theo tới, nàng có thoát được độc thủ của Đồ Cồn hay không nữa.

Nhưng nàng không thể rút lui, Đồ Cồn là đại địch, nàng cũng không thể đẩy hẳn cho các anh em khác không hiểu ám khí.

Liễu Thiên Biến ở bên kia đã thay đổi ba loại bộ pháp, bốn loại khinh không, xoay tròn xung quanh Mã Cảnh Chung.

Chỉ cần Mã Cảnh Chung có một chút sơ xuất, hẳn sẽ có thể lập tức đưa đối thủ vào chỗ chết.

Quạt sắt của hắn lúc nào cũng có thể biến thành đao, cũng có thể biến thành kiếm, càng có thể biến thành phán quan bút.

Nhưng hắn lập tức phát hiện, Mã Cảnh Chung không hề dễ đối phó như tưởng tượng.

Ưu điểm lớn nhất của Mã Cảnh Chung chính là “đỉnh”, trấn đỉnh đến mức làm đối thủ hoàn toàn không thể tấn công vào được.

Hơn nữa ánh mắt Mã Cảnh Chung còn nhìn chăm chăm theo dõi hãn, không hề chớp dù chỉ một lần.

Chỉ cần Mã Cảnh Chung khẽ cụp mắt xuống, chỉ cần trong một sát na thôi, hãn ít nhất cũng có thể đánh trúng đối thủ năm lần.

Nhưng Mã Cảnh Chung từ lúc bắt đầu giao chiến đến hiện tại, hai mắt luôn giống như cây đinh, đóng chặt vào hãn không thả.

Liễu Thiên Biến không biết, ngoại hiệu của Mã Cảnh Chung là “cái đinh”

Có điều Liễu Thiên Biến biết, cho dù là đinh thì cũng sẽ có một ngày bị ăn mòn mà lỏng lẻo, chỉ cần hơi lỏng ra một chút, hãn sẽ có thể cho đối phương một đòn trí mạng.

Đây không phải lần đầu tiên Tiêu Thu Thủy giao đấu với Khang Xuất Ngự.

Lúc trước hãn từng giao thủ với Khang Xuất Ngự một lần, khi đó có Nam Hải kiếm pháp của Đặng Ngọc Hàm khống chế trung phong lão, đại tiểu cầm nã thủ của Tả Khâu Siêu Nhiên kiềm chế phía sau lưng lão, tiếp đó hãn dùng kiếm pháp ép lão vào góc chết, rồi do Đường Phương dùng ám khí tiếp đón lão.

Mà nay hãn lại chỉ có một mình, dùng Hoán Hoa kiếm pháp, chống lại Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngự được xếp vào một trang bảy đại danh kiếm võ lâm đương thời, tề danh với Tiêu Tây Lâu cha hãn, cùng lão chiến đấu sinh tử.

Mặt trời chói chang, hoa rơi tiêu điều.

Tiêu Thu Thủy đã không còn dựa vào kiếm pháp chống đỡ nữa mà dựa vào kiến thức với võ công các môn các phái ngày thường cùng ngộ tính để liều chết ứng phó.

Đã mấy lần hấn thiếu chút nữa thì đã bị Quan nhật thần kiếm làm bị thương, hấn dùng là bội kiếm mà Đặng Ngọc Hàm nắm chặt trước lúc chết, chặt vật ứng phó. Có mấy lần hấn thiếu chút nữa thì mất mạng, cảm thấy không phải bản thân mình vượt qua đại nạn cứu tử nhất sinh mà dường như là kiếm hồn của Đặng Ngọc Hàm đang che chở cho hấn hóa hiểm thành an.

Vừa nghĩ tới Đặng Ngọc Hàm, khí thế hấn liền tăng mạnh.

... Đặng Ngọc Hàm, tôi phải báo thù cho cậu.

Nghĩ tới Đặng Ngọc Hàm, hấn liền nhớ đến Đường Nhu.

... Đường Nhu, cậu chết thật thảm!

Hấn nhớ đến họ, lại nhớ tới những gì mọi người đã nói trong lúc bàn kiếm trước của Quan Ngự các ngày trước.

... Đặng Ngọc Hàm luận kiếm: Một kiếm của Tân Hồ Khâu thẳng ở khí thế, một người luyện đủ khí thế, kiếm thế cũng tự nhiên là bất phạm. Một kiếm của Tiêu bá bá lại thẳng ở không gì không thành kiếm, không đâu không có kiếm, không gì không là kiếm, vì thế cũng không thể chống đỡ!

... Đặng Ngọc Bình luận kiếm: Muốn xuất kiếm thì phải nhanh, nhanh có thể là tất cả, nhanh đến mức không kịp ngăn cản, không kịp ứng biến, vừa xuất kiếm đã lấy mạng đối phương. Muốn xuất kiếm thì phải quái, quái đến mức kẻ địch không thể chống đỡ, vừa xuất kiếm đã giết chết đối phương, đối phương còn chưa biết đó là chiêu thức gì. Muốn xuất kiếm thì phải tàn độc, độc đến mức làm đối phương sợ hãi, sợ hãi có thể khiến võ công đối phương suy giảm, cho dù võ công của mình không bằng đối phương thì cần tàn nhẫn hơn hấn là vẫn còn phần thắng.

... Tiêu Đông Quán luận kiếm với Tân Hồ Khâu: Mười một năm trước ta đã biết thứ cần luyện không phải là kiếm trong tay mà chỉ cần trong tâm người có kiếm bất cứ thứ gì cũng có thể thành lợi khí!

... Còn cả bản thân Tiêu Thu Thủy bàn về kiếm pháp của Tiêu Đông Quảng: Sử dụng Hoán Hoa kiếm pháp giống như vật sống, tận dụng mọi sự vật, mọi thời cơ, thậm chí còn bổ sung thêm biến hóa, nhưng không hề tự sáng tạo nên đường mới. Điểm này khiến tôi ngộ ra, Hoán Hoa kiếm pháp của nhà tôi có rất nhiều điểm tuyệt diệu, chỉ là bình thường chúng tôi không chịu nỗ lực, không chịu chú ý, cứ tách rời người và kiếm chứ không hợp nhất lại!

Tiêu Thu thủy nghĩ tới đây, hẳn liền dung hội vào trong kiếm thuật. Lúc này chiêu thức hẳn sử ra có Hoán Hoa kiếm pháp chính thông, đôi lúc lại có biến chiêu, ngoài ra bên trong còn xen lẫn cả Tam Tuyệt kiếm pháp mà hẳn thấy Tân Hồ Khâu, Khổng Dương Tân sử dụng, thậm chí còn ẩn hàm Âm Dương kiếm pháp của Trương Lâm Ý. Một loạt kiếm pháp này khiến Khang Xuất Ngư cực kỳ kinh ngạc, thực là cao thâm khôn lường. Trận khổ đấu này không biết là đã bao nhiêu lần hiểm tử hoàn sinh, sáng tạo kỳ chiêu, gặp phải bao nhiêu lần sinh tử đại nạn, chỉ là công lực hai người chênh lệch quá xa, Quan Nhật kiếm pháp của Khang Xuất ngư được trui rèn suốt mười năm trên đỉnh Lao Sơn ngắm mặt trời mới có được, luận độ tinh thuần đâu há lại để Tiêu Thu Thủy chỉ dựa vào tuệ ngộ mà thắng được.

Vì thế Tiêu Thu Thủy thường dùng sở ngộ đột ngột để miễn cưỡng duy trì, nhưng lúc nào cũng có thể bị vàng mặt trời đỏ rực trong tay Khang xuất ngư thiêu cháy, đốt trụi.

Đúng lúc đó, chiến cuộc lại thay đổi.

Khuất Hàn Sơn đột nhiên ngừng tay, mũi chân khễ điếm, phóng ra xa hơn trượng.

Kiểm sát trên tay lão đã biến mất.

Chuôi kiếm ở trước ngực Cổ Quân Sơn, mũi kiếm lại lộ ra sau lưng ông ta.

Khuất Hàn Sơn giống như một phú ông, một thanh kiếm nếu đã giết người, lão liền không cần thanh kiếm đó nữa, thanh kiếm sẽ cùng với người bị giết chết đi, bị chôn lấp đi, bị vứt bỏ đi, không cần biết là kiếm tốt đến mức nào cũng đều giống nhau.

Lão cho rằng một thanh kiếm chỉ cần giết một người, sát khí liền tiêu tan hết, đã không còn xứng được gọi là kiếm nữa.

Lão ta có từng nghĩ qua, đôi tay mình đã từng giết bao nhiêu người vô tội?

Cổ Quân Sơn ôm ngực, loạng choạng run rẩy, kiệt lực nhìn lão ta.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Cổ huynh, ta đã nói từ trước rồi, huynh sao phải khổ...

Cổ Quân Sơn đột nhiên hét lên điên cuồng, phóng lên cao, thước gấp đánh vào thiên linh cái Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư ở sau lưng.

Dư Khốc Dư đang giằng co với Văn Tấn Sương, một thước này là đòn trước khi chết của Cổ Quân Sơn, khí thế cực kỳ uy mãnh, Dư Khốc Dư kêu lên một tiếng, tránh ra xa bảy thước nhưng vẫn bị xích phong đánh trúng, cánh tay trái đau không nhắc lên nổi!

Văn Tấn Sương hét lên đau đớn:

- Lão đại....

Cổ Quân Sơn ngã xuống, máu tươi nhuộm hồng áo bào, thở dốc nói:

- Mau chạy...

Văn Tấn Sương khàn giọng kêu:

- Tôi không đi...

Cố Quân Sơn cả giận:

- Cậu không trốn thoát thì lấy ai bóc trần bí mật của tên ma vương này!

Văn Tấn Sương vừa nghe lập tức giật mình, ngẩng đầu lên, Khuất Hàn Sơn khễ so vai, hai chân bất động nhưng người đã vọt lên trước!

Cố Quân Sơn chột ườn thẳng người, hét lớn:

- Mau đi.

Đoạn vận lực đánh về phía Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn không tránh né, cũng không chóng đờ, chỉ đột nhiên vung tay, rút phắt thanh kiếm đang cắm trên ngực Cố Quân Sơn ra!

Thanh kiếm rút ra, máu tươi phun trào, Cố Quân Sơn gào thảm tuyệt khí!

Văn Tấn Sương găm lên, quên hết tất cả, hai chân như điện, đá về phía Khuất Hàn Sơn!

Thế nhưng những lời của Cố Quân Sơn trước khi chết lại đánh thẳng vào lòng Tiêu Thu Thủy.

... Cậu không trốn thoát thì lấy ai bóc trần bí mật của tên ma vương này!

... Ta không thoát ra được, làm thế nào truyền tin về Hoán Hoa Kiếm lư!

Tiêu Thu Thủy không quan tâm gì nữa, liên tiếp đánh ra ba kiếm!

Ba kiếm này không thành chương pháp gì, Khang Xuất Ngư lập tức nắm được thời cơ, dùng Quan Nhật kiếm pháp nội lực hồn hậu, chấn bay kiếm

của Tiêu Thu Thủy!

Nhưng trước khi kiếm bị chấn bay Tiêu Thu Thủy đã buông tay, khiến cho Khang Xuất Ngự vô cùng bất ngờ. Một kiếm thủ luôn coi kiếm trong tay là tính mạng của mình, hơn nữa còn trong lúc nguy hiểm sống chết chỉ cách nhau một sợi chỉ như thế này, sao có thể tùy tiện bỏ kiếm được!

Vì thế Khang Xuất Ngự dùng sức chấn mạnh, lại thành làm kiếm của Tiêu Thu Thủy bay ra, mục tiêu chính là bản thân mình!

... Thứ luyện không phải là kiếm trong tay, mà bất kỳ thứ gì, chuyện gì, chỉ cần trong lòng có kiếm thì đều thành lợi khí!

... Bỏ kiếm cũng là một cách dùng kiếm!

Hai bên cách nhau rất gần, kiếm thế lại cực nhanh, Khang Xuất Ngự quả thực là vô cùng hoảng sợ!

Nhưng Khang Xuất Ngự dù sao cũng là một trong Thất đại danh kiếm, danh hiệu đó há lại giả được. Thân hình lão lập tức bắn lùi lại, kiếm phong vẫn phóng nhanh, lão tiếp tục phóng lùi, tuy không kịp nghiêng người né tránh nhưng lùi nhanh hơn mười thước, kiếm kinh không đủ liền rơi xuống, Khang Xuất Ngự vội đưa tay bắt lấy.

Lão lâm nguy lùi gấp, ít nhất cũng tránh để Tiêu Thu Thủy tập kích bất ngờ!

Lão vừa thoát được, cực kỳ phẫn nộ, hận không thể lập tức chém Tiêu Thu Thủy thành thịt vụn... nhưng Tiêu Thu Thủy đâu?

Tiêu Thu Thủy đã không còn ở đó nữa.

Trong chớp mắt lúc lão tránh kiếm, Tiêu Thu Thủy dựa vào trí tuệ và phản ứng hơn người của mình, đã làm tới vài chuyện đập nôi chìm thuyền.

Tiêu Thu Thủy dùng quái chiêu ép lùi Khang Xuất Ngư, lập tức lăn trong dưới đất, đoạn nhảy vọt lên, ném ra một nắm cát, hét lớn:

- Thiên độc, địa độc, quỷ độc, thần độc, bách độc, nhân độc, tuyệt độc, đại độc sa!

Nắm cát theo tiếng hét, hắt thẳng vào mặt Thiên Thủ Đồ Cỗn.

Thiên Thủ Đồ Cỗn chính là đại gia ám khí, người hiểu được ám khí lại càng úy kỵ ám khí, Đồ Cỗn chỉ thấy một đám bụi mù, lại chưa từng nghe thấy cái tên gọi kỳ quái đó, không khỏi chần động, không dám dùng tay đón đỡ, cũng không dám mạo hiểm phản công, chỉ có thể liên tiếp lăn tròn mười một lần, lăn ra xa hơn trượng!

Đến khi hăn lăn ra xa cả trượng, cát bụi rơi xuống đất, hăn mới biết đó chỉ là cát.

Lúc đó hăn thật sự hận không thể bắn tất cả ám khí lên người Tiêu Thu Thủy.

Nhưng Tiêu Thu Thủy đang ở đâu?

Tiêu Thu Thủy dọa lùi Đồ Cỗn, lập tức nhìn Đường Phương nói nhanh:

- Xông ra ngoài!

Không nhiều lời, không giải thích, nhưng hàm ý trong lời Tiêu Thu Thủy, Đường Phương lại hoàn toàn hiểu.

Bọn họ cũng giống như Tứ tuyệt Nhất quân vậy, phải xông ra ngoài, không phải một người xông ra mà là tất cả cùng xông ra.

Cùng một lúc, Tiêu Thu thủy lao về phía Giang Dịch Hải, Đường Phương phóng tới chỗ Liễu Thiên Biến.

Đường Phương người chưa tới, ám khí đã bắn ra.

Trước tiên phóng ra ba mũi phi yển lãng, ngừng một chút, lại phóng ra mũi ngân toa, dừng một thoáng, lại phóng ba ngọn hồng tĩnh diên.

Liễu Thiên Biến vốn đang muốn hạ sát thủ với Mã Cảnh Chung nhưng tiếng gió đã ập tới sau lưng, thân pháp hần lập tức biến đổi, quạt thép đánh rơi ngân toa. Đường Phương đã tới cạnh Mã Cảnh Chung, nói nhanh một tiếng:

- Chạy!

Ở bên kia Tiêu Thu Thủy đột nhiên cởi áo bào, chụp xuống đầu Giang Dịch Hải!

Giang Dịch Hải vốn đang dùng cầm nã thủ giăng co với Tả Khâu Siêu Nhiên, Tả Khâu Siêu Nhiên hoàn toàn rơi xuống hạ phong. Chiếc áo bào trùm xuống, Giang Dịch Hải rùng mình, trong lúc cấp bách không biết là thứ gì, vội vàng buông tay lùi lại, Tiêu Thu Thủy quay sang phía Tả Khâu Siêu Nhiên hô lớn:

- Đi!

Tiếng “đi” này không nghi ngờ gì, cũng là để nói với Thiết Tinh Nguyệt.

Lão đại bảo đi là đi, không cần nghi ngờ, đó luôn là quan niệm của Thiết Tinh Nguyệt.

Cho dù đang trong chiến đấu thì quan niệm này cũng chẳng hề thay đổi, chỉ cần lão đại cũng đi, anh em cùng đi, vậy hần tự nhiên là cũng sẽ đi.

Nếu như lão đại không đi, hoặc là không đi được, thì hần thề chết cũng không đi.

Tiếng “đi” truyền tới bên tai, Thiết Tinh Nguyệt hét lớn, hắt xì hơi một cái.

Hắt hơi mang theo nước mũi, bắn thẳng vào mặt Bành Cửu.

Bành Cửu vốn đã dùng gậy sắt phong tỏa hết mọi thế công của Thiết Tinh Nguyệt, hơn nữa còn chuẩn bị lúc nào cũng có thể đá ra một cước. Hẳn không tin, Thiết Tinh Nguyệt còn có thể chịu thêm một cước nữa của hắn!

Một cái hắt hơi, lại đánh trúng thời cơ.

Bành Cửu chưa từng thấy qua lối đánh này, càng chưa từng phải chịu thiệt như thế, giận giữ điên cuồng hét lớn, lại không nhận được đưa tay lên lau mặt.

Trong một thoáng lỏng tay đó, Thiết Tinh Nguyệt dùng sức đẩy mạnh, đẩy hắn lùi lại bảy tám bước.

Bành Cửu dù sao cũng chỉ có một chân, khí lực trên tay tuy lớn nhưng một chân chung quy cũng không chống được thần lực của Thiết Tinh Nguyệt.

Đến khi hắn ổn định lại thì Thiết Tinh Nguyệt đã “đi” rồi.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt: Khuất Hàn Sơn giết Cố Quân Sơn, Văn Tấn Sương ôm hận mãnh công Khuất Hàn Sơn, Tiêu Thu Thủy dùng kế đẩy lui Khang Xuất Ngự, dọa lui Đồ Cồn rồi lại dọa lui Giang Dịch Hải, Đường Phương ép lui Liễu Thiên Biến, Thiết Tinh Nguyệt hắt hơi một cái, thoát khỏi Bành Cửu.

Năm người Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Thiết Tinh Nguyệt, Mã Cảnh Chung tụ lại, còn chưa quyết định hành động thì Văn Tấn Sương ở bên kia đã phát ra một tiếng kêu thảm!

Trong mắt trái ông ta bắn ra máu tươi.

Trong tay Khuất Hàn Sơn lại có thêm một thanh bảo kiếm lấp lánh ánh vàng.

Chân của Văn Tấn Sương từng đá cong cả gậy chống của Bành Cửu nhưng vẫn chỉ trong nháy mắt đã bị bị thương dưới kiếm Khuất Hàn Sơn.

Nhóm Tiêu Thu Thủy lập tức phải quyết định một việc:

Nếu cứu Tấn Văn Sương thì sẽ không chạy thoát được nữa!

Trong khoảnh khắc này, họ có thể chạy, nhưng chỉ cần họ do dự một thoáng, năm đại ca thủ, Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư, Thiên Thủ thần ma Đồ Cồn, Độc Cước thần ma Bành Cửu, Thiết Phiến thần ma Liễu Thiên Biến, cùng với Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải tuyệt đối sẽ không cho họ có một cơ hội chạy trốn lần nữa.

Đáng tiếc, đáng tiếc, năm người họ lại đều xông tới!

Khi xông tới, năm người họ đều nghĩ: Một mình mình quay lại là được rồi.

Khi xông tới, năm người họ đều nghĩ: Những người khác đừng có cùng tới đây.

Nhưng năm người họ lại không hẹn mà cùng xông tới. Mặc dù họ không hề có giao tình gì với Tấn Văn Sương, thậm chí một câu cũng chưa từng nói qua, nhưng thấy chết mà không cứu, cho dù bị đánh chết họ cũng tuyệt đối không làm

Ôi.

Nếu như họ còn sống trên thế giới này, bạn có nguyện ý cùng họ kết nghĩa kim lan không?

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIẾT

(Ôn Thụy An)

Chương 4: Kỳ Nhân Trong Thạch Thất

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Tiêu Thu Thủy đã không còn kiếm, vung tay lên đánh ra một phát Tiên nhân chỉ.

Tiên nhân chỉ vốn là tuyệt kỹ của Cổ Thâm thiên sư Tung Sơn, trong “Kiếm Khí Trường Giang”, Tiêu Thu Thủy ban đầu đã dùng Tiên nhân chỉ giao chiến với Hồ trảo công của thiếu niên Hung Thủ.

Đường Phương vung tay lên, bắn ra hai mũi phi châm.

Hai mũi phi châm nhỏ như lông trâu, bắn thẳng vào hai mắt Khuất Hàn Sơn.

Nếu không phải là Khuất Hàn Sơn thì Đường Phương cũng không đến mức vừa ra tay đã muốn hủy đi đôi mắt lão.

Mả Cảnh Chung xông tới, lập tức sử ra một chiêu Lạc địa phân kim.

Chiêu này là muốn tách Khuất Hàn Sơn và Văn Tấn Sương ra, chỉ có tách ra Văn Tấn Sương mới có cơ hội chạy trốn.

Hắn tự tin, với chiêu này cho dù là vàng ròng cũng có thể tách rời làm hai.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa ra tay đã là Triền ti cầm nã thủ, quần lấy Khuất Hàn Sơn, Văn Tấn Sương sẽ có thể chạy trốn.

Thiết Tinh Nguyệt lại càng đơn giản, xen vào giữa Văn Tấn Sương và Khuất Hàn Sơn, sau đó ôm lấy!

Hắn muốn ôm chặt Khuất Hàn Sơn, ôm được lão, lão liền không cử động được nữa, chỉ đơn giản vậy thôi.

Nhưng bản thân Khuất Hàn Sơn đã là một thanh kiếm.

Có ai lại dùng thân thể máu thịt đi ôm lấy một thanh kiếm?

Văn Tấn Sương tuy chân trái đã bị thương nhưng ông ta đang kiệt lực đá chân phải ra!

Cước này phát ra trong lúc đang cuồng nộ, hướng về phía ngực phải Khuất Hàn Sơn, nửa đường gặp lại, đá vào bên hông Khuất Hàn Sơn!

Trong chớp mắt, sáu người cùng dốc toàn lực, tấn công Khuất Hàn Sơn!

Quyền Lực bang là thiên hạ đệ nhất đại bang, ngoài Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma ra còn có Bát đại thiên vương.

Nhân vương, Quỷ vương, Dao vương, Kiếm vương, Dực vương, Xà vương, Thủy vương, Hỏa vương.

Bát đại thiên vương luận về bối phận, võ công đều cao hơn mười chín nhân ma rất nhiều.

Tiêu Thu Thủy bây giờ mới biết, tại sao Khuất Hàn Sơn lại là Kiếm vương!

Sáu người hợp kích, khí thế không gì địch nổi, thế nhưng bên người Khuất Hàn Sơn lại đột ngột xuất hiện sáu thanh kiếm!

Một kiếm cắt về hai chỉ của Tiêu Thu Thủy, một kiếm đánh văng hai mũi phi châm, một kiếm đâm vào cổ tay Tả Khâu Siêu Nhiên, một kiếm chém tới hai tay Mã Cảnh Chung, một kiếm đâm vào mi tâm Thiết Tinh Nguyệt, một kiếm chém ngược vào chân Văn Tấn Sương!

Trong khoảnh khắc, sáu thanh kiếm đã khóa kín toàn bộ công thể của sáu người!

Sáu người lập tức thu chiêu, đám Ôn dịch thần ma Dư Khốc Dư đã chia làm năm hướng, bao vây họ lại, chặt đứt đường lui của mọi người.

Tiêu Thu Thủy quát lớn:

- Đi!

... Đã không còn chỗ nào để đi nữa!

... Nếu một đòn không thể thể giết được Khuất Hàn Sơn thì tuyệt không phải đối thủ của lão, càng huống hồ còn đám người Thiên mã hành địa Liễu Thiên Biến nữa!

... Chỉ có thể đi!

... Nhưng ai có thể trốn thoát được giữa vòng vây của Khuất Hàn Sơn và đám người Thiên Thủ thần ma đây?

... Đi! Đi thế nào đây?

Sáu kiếm vụt biến mất.

Chẳng ai biết vừa rồi Khuất Hàn Sơn xuất liền sáu thanh kiếm, hay là dùng một kiếm, sử ra chiêu thức của sáu thanh kiếm, chỉ biết rằng hiện tại hai tay Khuất Hàn Sơn hoàn toàn trống không.

... Một kiếm thủ chân chính không phải loại lãng khách lưu lạc thiên nhai lúc nào cũng vác bao kiếm trên vai, chỉ có người chưa được bao nhiêu năm kinh nghiệm luyện kiếm mới thích làm bộ làm tịch như vậy.

... Cũng như một cao thủ võ lâm chân chính không phải loại lưu manh côn đồ, cả ngày đến tối chỉ biết vui đùa đánh nhau.

... Một kiếm thủ xuất kiếm, thông thường chỉ trong một khoảnh khắc.

... Trong một khoảnh khắc đã quyết sinh tử.

.... Thế nhưng khoảnh khắc đó cũng là tinh hoa luyện kiếm cả đời của hắn.

Trên tay Khuất Hàn Sơn vẫn không có kiếm, nhưng bản thân lão đã là một thanh kiếm.

Lão ta đứng đó, còn đáng sợ hơn bất kỳ thứ gì.

Kẻ địch đang xông tới từ bốn phía lại càng là nhân ma, lệ quỷ!

Thế nhưng một tiếng hô của Tiêu Thu thủy lại khiến người ta tin tưởng, khiến người ta bình tĩnh, khiến người ta cảm thấy vì đại nghĩa không phải sợ hãi gì hết.

- Đi!

Ngay cả Mã Cảnh Chung, Văn Tấn Sương cũng không kinh ngạc, lùi về phía Tiêu Thu Thủy.

Hướng Tiêu Thu Thủy rút lui không phải là bên ngoài mà hướng vào bên trong!

Chẳng lẽ hắn muốn xông vào trong viện?

Nhưng kẻ trấn trong viện là Độc Cước thần ma Bành Cửu!

Cửa này của Bành Cửu không hề dễ vượt, càng huống hồ trong viện không biết còn bao nhiêu kẻ địch nữa!

Chẳng lẽ Tiêu Thu Thủy đã chọn sai?

Văn Tấn Sương, Mã Cảnh Chung vẫn theo sau.

Thế nhưng Khuất Hàn Sơn bỗng biến sắc. Khi sau người hợp kích Khuất Hàn Sơn, sắc mặt lão không hề thay đổi, mà nay sắc mặt lại biến, găm lên:

- Chặn lại....

Còn chưa dứt lời, nhóm Tiêu Thu Thủy đã biến mất!

Tiêu Thu Thủy không lao ra ngoài mà lao vào trong hố!

Tiêu Thu Thủy vừa lùi đi, những người khác đều lập tức chui vào trong hố.

Cái hố đó là nơi Ôn Dịch thần ma lao ra lúc đột kích Hoàng Viễn Dung.

Khinh công Liễu Thiên Biến nhanh nhất, hẳn là người đầu tiên lao vào trong hố!

Miệng hố nhỏ chỉ đủ cho một người khom lưng chui vào, Liễu Thiên Biến vừa tiến vào hố, mặt quay vào trong lập tức phóng ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó, hai mũi hồng tinh diên bắt vọt ra khỏi hố, cho dù Liễu Thiên Biến lùi nhanh, hai bên mặt vẫn suýt soát xuyên hiện hai vết đỏ mờ.

Sắc mặt Liễu Thiên Biến thay đổi: Chỉ cần có người thủ ở miệng hố thì kẻ khác cho dù võ công có cao hơn, muốn tiến vào trong tình huống phải khom lưng cúi người cũng tuyệt không thể thành công.

Bánh Cửu quát lớn, đánh xuống một gậy, “choang” một tiếng, hoa lửa bắn tung, miệng hố vẫn nguyên vẹn, chỉ nghe Khuất Hàn Sơn thở dài, nói:

- Vô dụng, nhà lao này chế bằng mẫu tinh anh thiết, vốn dùng để giam Đồ lão quý...

Tiêu Thu Thủy không phải nhảy xuống mà là rơi xuống.

Khi hấn lao tới bên hố, trong chớp mắt giữa nhảy và không nhảy vẫn còn kịp thấy Khuất Hàn Sơn biến sắc.

Chỉ bằng một thoáng đó, Tiêu Thu Thủy đã biết lần này hấn nhảy không sai.

Nhưng cú nhảy này vì quá gấp gáp, lại không có thang leo, Tiêu Thu Thủy rơi thẳng xuống dưới, ngã ngời dưới đất, tiếp theo sau lại là Tả Khâu Siêu nhiên và Thiết Tinh Nguyệt, ba người đè vào một chỗ, Thiết Tinh Nguyệt vừa to vừa nặng, ép cho Tiêu Thu Thủy tí chết.

May mắn là miệng hố chỉ cách đáy có khoảng hơn một thân người.

Mặt khác ba người còn lại cũng đã hạ xuống.

Văn Tấn Sương võ công khá cao, hơn nữa còn lấy thoái công xưng tuyệt, mặc dù một chân bị thương nhưng vẫn hạ xuống vững vàng.

Mã Cảnh Chung có ngoại hiệu Lạc địa sinh căn, tất nhiên là rơi không ngã.

Khinh công Đường Phương là cao nhất, nàng chẳng những nhẹ nhàng nhẹ nhàng đáp xuống đất mà còn nghiêng người, bắn ngược lại hai mũi tiêu nhọn, ép lùi Liễu Thiên Biến vừa truy đuổi tới.

Tiêu Thu Thủy chợt bật dậy, vội vàng quan sát gian thạch thất này một lượt, chỉ thấy thạch thất chật hẹp sâu dài, tiến vào trong lòng đất, quanh co khúc khuỷu, không biết là kéo dài tận bao xa

Lúc này miệng hố truyền ra mấy tiếng “choang choang”, là tiếng Độc cước Bành Cửu dùng gậy chống gõ vào.

Mã Cảnh chung vội nói:

- Mau thủ miệng hố, có lẽ còn cứu được!

Lúc này miệng hố lại xuất hiện một người.

Thiên Thủ thần ma Đồ Cỗn!

Đồ Cỗn tới miệng hố, vung tay bắn ra ba mũi tiêu đen!

Sau đó hắn sẽ lập tức nhảy xuống

Chỉ cần ám khí của hắn có thể ép lùi đối phương, hắn nhảy xuống dưới, chạm chân tới đất là không sợ gì nữa.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đương nhiên cũng biết điều đó.

Đường Phương vung tay lên, “vút vút vút”, ba mũi tinh đình phiêu đánh rơi ba mũi tiêu đen!

Nhưng nàng không kịp cản Đồ Cỗn!

Đúng lúc đó, một người phóng lên, một cước đá thẳng vào trán Đồ Cỗn!

Đồ Cỗn lúc này hai vai đã áp vào miệng hố, đang muốn cố chen vào, thấy một cước như từ trên trời rơi xuống này, kinh hãi ghê người, vội vàng rụt lại!

Nhưng dù hắn lui nhanh, vai trái vẫn bị tránh trúng, đau đớn bồng rít, kêu lên một tiếng lặn ra ngoài!

Hắn vừa rời miệng hố, Giang Dịch Hải đã lao tới bên hố.

Ai cũng muốn lập công trước mặt Kiếm vương.

Bắt giữ đám người này đương nhiên là công lớn.

Giang Dịch Hải nhân lúc Đồ Cỗn thất bại để tấn công, muốn nhóm Tiêu Thu Thủy không thể ngờ được.

Lão vừa chen vào miệng hổ lại đối thẳng mặt với Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vừa ra tay đã là Tiên nhân chi!

Giang Dịch Hải cả kinh, tay phải vung lên đỡ, Tả Khấu Siêu Nhiên lại từ sườn tiến vào, hai tay bắt chặt cánh tay lão.

Giang Dịch Hải muốn đưa thêm tay còn lại vào chống cự, nhưng do thân thể quá béo, không chen vào được.

Hai tay đấu hai tay, Giang Dịch Hải đã đánh bại Tả Khấu Siêu Nhiên hai lần, nhưng một tay đấu hai tay, thân hình lại bị ép chặt, Giang Dịch Hải không chống nổi thế công của Tả Khấu Siêu Nhiên.

Vì thế một chỉ của Tiêu Thu Thủy liền đánh trúng lão.

Tiên nhân chỉ đánh trúng huyệt mi tâm.

Giang Dịch Hải chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn, cùng lúc đó, quyền thép của Thiết Tinh Nguyệt đã đánh tới!

Quyền thép như gió, quyền phong như hổ!

Quyền chưa tới, sắc mặt Giang Dịch Hải đã không còn chút máu.

Năm đấm của Thiết Tinh Nguyệt.

Đúng lúc này, thân mình Giang Dịch Hải đang ở miệng hổ đột nhiên “soạt” một tiếng, biến mất.

Hóa ra có người kịp thời nắm chân lão kéo lại, lôi mạnh ra ngoài, tránh cho bị quyền đấm trúng mặt!

Người kéo lão ra chính là Khuất Hàn Sơn!

Giang Dịch Hải kinh hồn táng đảm, giống như vừa dạo một vòng quanh
Quỷ môn quan trở về, tứ chi mềm nhũn cả ra.

Hoàng hôn bao trùm, bóng tối trong vắt, ánh sao chiếu sáng màn đêm lạnh
lẽo

Ôn Dịch thần ma Dư Khốc Dư thấy mọi người đều thử xông vào hố, mình
không tiến vào, sợ Khuất Hàn Sơn không vui cũng đành cố gắng thử một
phen nhưng chợt nghe Khuất Hàn Sơn lạnh lùng nói:

- Không cần nữa, bọn chúng không đi ra cũng là chết chắc, vấn đề là...
Trước tiên cứ thủ chặt lối ra hồi hăng tính.

Từ miệng hố nhìn ra có thể thấy được mấy ngôi sao sớm.

Sắc trời hiển nhiên là đã tối đen.

Từ miệng hố có thể thấy được một mảnh trời, nhưng bên ngoài động có bao
nhiêu lang sói?

Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, Mã Cảnh Chung cũng thở dài.

Tả Khâu Siêu Nhiên nhìn hai người họ, không nhin được cũng thở dài.

Thiết Tinh Nguyệt tức giận nhảy lên, mắng:

- Cậu thở dài, hẳn thở dài, tên nhóc Tả Khâu cũng thở dài, tôi chẳng thấy
có cái gì để mà thở dài cả!

Nói đoạn lại thở dài nặng nề.

Đường Phương không nhin được hỏi:

- Vậy thì anh thở dài cái gì thế?

Thiết Tinh Nguyệt mặt mũi đau khổ, đáp:

- Tôi than đói bụng. Lão Mã đáng ghét này bỏ thuốc mê cho chúng ta ăn, hại tôi không được ăn bữa trưa, bữa tối lại đánh nhau rơi xuống hố, ăn cái rắm!

Tiêu Thu Thủy mở miệng:

- Tôi thờ dài là vì biết cậu cứ đói bụng là lại muốn đánh rắm.

Sau đó mặt mày rầu rĩ nhìn Mã Cảnh Chung, nói:

- Anh ấy thờ dài là vì không có vợ ở đây.

Rồi lại nhìn Tả Khâu Siêu Nhiên, hỏi:

- Lão nhị, sao cậu lại thờ dài.

Tả Khâu Siêu Nhiên lại than:

- Thấy hai người các cậu thờ dài nên cũng thờ dài.

Thiết Tinh Nguyệt gào lên:

- Nói linh tinh cái gì?! Không bằng đi tìm thứ gì bỏ bụng, nếu không tôi lại muốn đánh rắm.

Tiêu Thu Thủy vội vàng cản lại:

- Đừng đừng đừng, có gì từ từ nói, không thể đánh rắm được. Chúng ta rời khỏi đây thì ai thủ miệng hố, chẳng may bọn chúng đều xông vào thì không phải là hỏng bét sao?

Văn Tấn Sương chột nói:

- Chỗ này cứ để ta thủ là được rồi, các cậu đi thăm dò xem, cẩn thận chỗ này còn có lối vào khác, đừng để bọn chúng đánh lén.

... Trong số những người ở đây, võ công Văn Tấn Sương là cao nhất, tuổi tác lớn nên cũng trầm tĩnh hơn, phòng thủ ở đây cũng là chuyện đương nhiên.

... Hơn nữa chuyện Văn Tấn Sương rõ ràng nhất là, mấy tên nhóc trẻ tuổi này nếu không phải vì ông ta thì tuyệt đối không bao giờ bị khốn ở đây.

... Chỉ vì một điểm đó, cho dù bảo đi chết ông ta cũng không oán thán nửa câu.

... Càng hưởng hồ, sau khi Cố Quân Sơn chết đi, ông đã căn bản không còn chuẩn bị sống tiếp.

... Ông chỉ muốn chết, chết mà báo thù được.

... Báo thù cho anh em, báo thù bị lừa.

Tiêu Thu Thủy nhìn Văn Tấn Sương, thấy hai mắt ông ta nhìn chăm chăm vào miệng hổ, mặt đầy ý hận, chẳng có một tia dự vọng cầu sinh.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, không nhin được nói:

- Văn tiên bối...

Văn Tấn Sương xua tay ngăn lại, không còn muốn nói thêm nữa.

Mã Cảnh Chung chột nói:

- Tôi cũng thủ ở đây.

Hơi ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Một mình Văn tiên bối thủ ở đây là không đủ, thêm một người còn có thể hô ứng lẫn nhau.

Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên còn muốn lên tiếng nhưng Mã Cảnh Chung đã kiên quyết nói:

- Ý tôi đã quyết, nếu không vì tôi thì hôm nay các cậu cũng không gặp nạn ở đây, vì thế để tôi thủ lại.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Đó là bọn tôi ép anh đưa bọn tôi tới, là bọn tôi làm liên lụy tới anh...

Mã Cảnh Chung ngắt lời:

- Các cậu là muốn cho tôi cơ hội để bồi thường. Không cần nói nhiều nữa, ý tôi đã quyết. Các cậu đi nhanh về nhanh là tốt rồi!

- Được!

Tiêu Thu Thủy không nhiều lời nữa.

Địa đạo đâm sâu xuống, hơn nữa còn càng lúc càng chật hẹp, âm u, đi được sáu bảy chục bước mới có một ngọn đuốc. Do không khí trong địa đạo rất loãng nên ngọn lửa cũng chập chờn yếu ớt.

Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên chia tay Mã Cảnh Chung, Văn Tấn Sương, bốn người bám sát nhau tiến tới trước.

Địa đạo bỗng chốc thẳng xuống, càng thêm âm thấp, lửa đuốc lờ mờ muốn tắt, bên trong động u ám không ngờ lại mơ hồ truyền tới tiếng rên rĩ cùng tiếng xiềng xích.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên trong bóng tối truyền đến một tràng tiếng hồng, là tiếng hồ gầm? Hay là tiếng sư tử rống? Lửa đuốc bị một trận gió mạnh vụt qua chỉ còn lại một điểm lam nhạt, Đường Phương không khỏi dựa gần lại Tiêu Thu Thủy hơn một chút.

Tiêu Thu Thủy hạ giọng nói:

- Cẩn thận, có khả năng là có dị thú!

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Nghe tiếng vang thì không quá gần.

Đường Phương nói:

- Cẩn thận đề phòng thì hơn.

Thiết Tinh Nguyệt cười hề hề, vỗ ngực nói:

- Sợ cái gì!

Đoạn sai bước vào trong bóng tối.

Đúng lúc đó, một ánh đao như tuyết chém thẳng xuống.

Nhát đao cực nhanh, tốc độ còn trên cả Trường Đao thần ma Tôn Nhân Đồ!

Một đao cực mạnh, càng không dưới Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngự!

Tiếng hống ở cách xa hơn trăm bước, người vừa bước một bước vào bóng tối, ánh đao đã bùng lên!

Lần này, chẳng những Thiết Tinh Nguyệt khinh suất ngớ ngẩn không ngờ được mà đến cả Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đường Phương cũng không ứng phó kịp!

Một đao bổ thẳng xuống đầu, mắt thấy Thiết Tinh Nguyệt sắp sửa bị chém thành hai mảnh!

Không kịp né tránh, không kịp đón đỡ, Thiết Tinh Nguyệt không ngờ lại ngửa mặt, há miệng cắn lấy đao phong!

Đao phong lạnh lẽo, hàm răng thép có thể cắn vỡ đá của Thiết Tinh Nguyệt cũng rỉ ra máu tươi!

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, Đường Phương đã phát động!

“Xoẹt” một cây phi kiếm đã phóng tới.

Ánh đao trong bóng tối chợt tắt, xoay vòng đánh văng phi kiếm, đao quang thu lại, kẻ đó đang lùi gáp!

Thế nhưng Thiết Tinh Nguyệt đã xông tới, ôm chặt ngang hông hắn!

Người đó hét lớn, tụ lực vào hai tay, giơ cao quá đầu, đâm một đao xuống lưng Thiết Tinh Nguyệt!

Nhưng Tả Khâu Siêu nhiên đã lập tức chế trụ cổ họng hắn.

Hỏa tập sáng lên, Đường Phương đẩy lửa lên phía trước, một gương mặt như hung thần ác sát liền xuất hiện.

Trong chớp mắt, khuôn mặt dữ tợn đó đột nhiên há miệng, thổi thật mạnh, “vụt” một tiếng, ngọn lửa bùng lên, kéo thành một đường dài, ập vào mặt Đường Phương!

Thiếu nữ quý trọng nhất là khuôn mặt, Đường Phương kinh hãi, vội vàng vụt tập lửa. Kẻ kia hét lớn một tiếng, tung cước đá bay Thiết Tinh Nguyệt, vụt đao xuất chỗ, đẩy văng Tả Khâu Siêu Nhiên. Tiêu Thu Thủy kịp thời xuất kiếm, mũi kiếm chỉ kịp đâm trúng vào vai kẻ đó!

Hỏa tập vừa tắt, trong thạch thất lại tối tăm dị thường, kẻ đó lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Từ lúc bị tập kích, cần đao, ôn dịch, Đường Phương ra tay, Tiêu Thu Thủy xuất kiếm, đến khi kẻ đó phun hơi thối lửa, lao khỏi trùng vây chỉ kéo dài trong một thoáng ánh lửa sáng lên rồi tắt, kẻ đó cùng Thiết Tinh Nguyệt mỗi người đều đã dạo một vòng trước điện Diêm vương rồi quay lại.

Kẻ đó thất thủ bị cầm, có lẽ vì không ngờ một đao thất thủ, bị Thiết Tinh Nguyệt ôm lấy.

Nhưng hãn lập tức thoát khỏi vòng vây, võ công cực cao, tuyệt không dưới đám Bàn Cửu, Giang Dịch Hải.

Tả Khâu Siêu Nhiên chậm rãi nói:

- Trong địa đạo này còn có người của Quyền Lực bang, kẻ vừa rồi là “Khoái đao địa ma” Đỗ Tuyệt trong Thập cửu nhân ma.

Đỗ Tuyệt tối tuyệt!

Đỗ Tuyệt lúc nhỏ cả nhà bị kẻ thù giết sạch, được nuôi dưỡng ở nhà ân nhân. Sau khi lớn lên học được một thân bản lĩnh, lại yêu con gái của ân nhân, ân nhân không đồng ý hôn sự, hãn liền mê hoặc cô gái, giết chết cả nhà ân sư.

Từ điểm ấy có thể thấy cái tuyệt của Đỗ Tuyệt!

Giết người không lưu chứng sống, cắt cỏ không để rễ, đó là thủ đoạn của Đỗ Tuyệt!

“Đáng phải tru diệt”, người trong võ lâm, trên giang hồ, những ai có lòng hiệp nghĩa đều căm hận Đỗ Tuyệt.

Đỗ Tuyệt lại có một thân bản lĩnh cực cao, người muốn tới giết hãn không những bị hãn giết mà còn bị hãn giết hết cả người nhà, thân nhân, không để lại một ai sống sót.

Vì thế trên giang hồ chẳng có ai dám đối địch với Đỗ Tuyết.

Hào hán giang hồ dù không quyền luyện thân gia thì cũng không dám coi tính mạng người thân bạn bè đều như cỏ rác.

Vì vậy Đỗ Tuyết ngông cuồng suốt một thời gian, cho đến khi cả đại hiệp Vi Thanh Thanh cùng đại hiệp Quảng Châu Lương Đẩu cũng bị kinh động thì Đỗ Tuyết mới đầu nhập vào Quyền Lực bang.

Đỗ Tuyết dù có tuyệt hơn cũng không dám trêu vào Vi Thanh Thanh, còn về Lương Đẩu, danh động giang hồ, đệ tử đông đảo, cũng không phải một mình hăn có thể ngoan cố chống cự.

Cho nên Đỗ Tuyết nương tựa vào Quyền Lực bang. Có chỗ dựa, hăn lại càng làm xằng làm bậy.

Đỗ Tuyết dùng khoái đao xưng tuyệt.

Đỗ Tuyết một đao tuyệt mệnh, không dùng đến đao thứ hai, mà giờ ngay cả đao cũng vứt lại dưới đất.

Có Đỗ Tuyết, phía dưới còn có những ai nữa?

Tiếng gầm giận dữ cùng tiếng xích sắt lại truyền ra từ sâu trong địa đạo.

Lòng bàn tay Tiêu Thu Thủy đỏ mồ hôi, nhưng giọng điệu hăn vẫn bình tĩnh:

- Trong địa đạo sợ rằng vẫn còn thứ khác, chúng ta qua xem thử.

Qua xem thì phải đề phòng Đỗ Tuyết, với võ công của Đỗ Tuyết, lấy một đánh một, bốn người chắc chắn thất bại.

Do địa đạo chật hẹp, bốn người chia làm hai lượt, Thiết Tinh Nguyệt cùng Tả Khâu Siêu Nhiên đi trước, Tiêu Thu Thủy và Đường Phương ở phía sau,

vai kề vai, tiến sâu vào trong địa đạo tối tăm.

Qua thời gian vài chén trà, trước mặt đột nhiên thoáng đặng, địa đạo mở rộng, qua một ngã rẽ, đèn đuốc cũng sáng lên, hóa ra là một gian thạch thất rộng mấy chục trượng.

Bốn người nhìn vào thạch thất, không khỏi sửng sờ.

Bên trong có người.

Một người bị bốn sợi xích sắt lấp loáng khóa chặt vào vách đá!

Người là một ông lão.

Tóc mai bạc trắng, vẻ mặt uy vũ nhưng thần tình là suy sụp khôn tả, gầy đến mức hai gò má lồi ra, hai mắt hõm sâu vào, vòng mắt thâm quầng.

Ông lão bị hai sợi dây xích xuyên vào xương từ bà trái phải, hai sợi khác khóa chặt cổ chân, đầu kia của bốn sợi xích cắm sâu trong vách đá.

Vách đá là đá hoa cương cực kỳ cứng rắn.

Thiết Tinh Nguyệt vừa thấy lập tức không tìm được cơn giận, quát:

- Một lũ khốn kiếp, đối phó với một ông già mà phải đến như vậy!

Nói đoạn định xông tới giải cứu. Ông lão kia vụt thức tỉnh, trong mắt bắn ra hai luồng lửa khiếp người:

- Ai bảo ta già!

Tiếng quát vang như sấm sét, đến cả Thiết Tinh Nguyệt cũng giật mình chấn động, lè lè lưỡi, nói lại:

- Ông mà còn chưa già chắc?

Ông lão kia nổi giận hét lớn, làm vách tường bốn phía rung lên ong ong không ngừng, hồi lâu sau mới dứt. Thiết Tinh Nguyệt nói:

- Coi như ông lợi hại, để cứu ra rồi sẽ chửi nhau với ông sau!

Hắn bước lên hai bước, kéo mạnh xích sắt, nhưng sợi xích này giống như được chế tạo đặc biệt, kéo không gãy, lại người thấy người ông lão hôi thối vô cùng, quần áo bẩn thỉu, chẳng biết là đã bị khóa ở đây bao lâu rồi.

Tiêu Thu Thủy thấy tình huống kỳ lạ, lập tức lễ phép hỏi:

- Xin hỏi lão trượng...

- Nhóc con, không cần giả bộ nữa!

Đường Phương hạ giọng nói:

- Người này bị khóa ở đây, hiển nhiên là đối địch với Quyền Lực bang nên mới bị đối đãi như thế, hơn nữa võ công chắc chắn không thấp, nếu không cũng không cần phải giam giữ nghiêm mật như vậy. Chúng ta cứ cứu ông ta ra hồi hăng nói.

Ba người nhanh chóng tới cạnh chỗ ông lão, nhưng cho dù dốc hết sức lực vẫn không làm gãy được bốn sợi xích sắt, lại đến lượt ông lão cảm thấy kỳ quái?

- Rút cuộc thì các người là ai?

Tiêu Thu Thủy cúi người đáp:

- Văn bối là hậu nhân Hoán Hoa kiếm phái, Tiêu Thu Thủy...

Ông lão ngẩn ra một thoáng, than:

- Tây Lâu à? Con hắn đã lớn đến thế này rồi.

Lập tức ngẩng nhìn vòm động, nói như mê mang:

- Ôi, ta bị nhốt ở đây đã lâu như vậy rồi...

Vừa nói không ngờ lại trào ra hai dòng lệ, lệ mới rơi được một nửa bỗng nổi giận bùng bùng, toàn thân rung lên bần bật, gào lên đau đớn:

- Tên lão tặc Khuất Hàn Sơn!

Đường Phương nhẹ giọng nói:

- Tiền bối, việc cấp bách bây giờ là tháo bỏ xích sắt trên người ngài trước, chẳng hay tiền bối có cách nào không?

Ông lão đáp:

- Xích sắt này nếu có thể bẻ gãy thì đã sớm bị ta phá nát rồi, còn cần gì tới các người? Ở đây thực ra có cần gạt mở khóa, xích này khảm vào tận trong xương, không kéo ra được, nhưng đầu gắn trong vách đá thì mở ra được.

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Cần gạt ở đâu?

Ông lão đưa miệng ghéch lên trên, đáp:

- Ở vách đá phía trên thông đạo.

Tiêu Thu Thủy xoa tay nói:

- Tôi đi mở!

Lập tức phi thân, tìm thấy một cần gạt, đưa tay định kéo xuống.

Đột nhiên, một bóng đen lướt qua trong lòng Tiêu Thu Thủy, cảm giác đó giống như trước lúc bị tập kích ở Thính Vũ lâu, dự cảm đột ngột xuất hiện.

Cùng lúc đó, ông quào quay đầu quát lên giận giữ:

- Cẩn thận!

Ngay lúc này, một luồng đao phong lẳng lẹ chém thẳng xuống đầu hẳn!

Tiêu Thu Thủy không kịp chống đỡ, trong chớp mắt vụt ngửa người ra sau, tránh được một đao trong đường tơ kẽ tóc.

Khi ở Kiến Thiên động lúc trước, bị người áo đen ám toán, Tiêu Thu Thủy cũng dùng một chiêu ứng biến tức thời này tránh được một đòn tất sát!

Đao của Đỗ Tuyệt chém không trúng, cổ tay khẽ trầm, đâm thẳng xuống dưới!

Lần này Tiêu Thu Thủy có làm thế nào cũng không tránh nổi.

Ông lão đột nhiên há miệng, “khục” một tiếng phun ra một ngụm nước bọt, không ngờ lại bay xa hơn trượng, đánh thẳng vào thân đao Đỗ Tuyệt!

Đỗ Tuyệt chấn động, đao phong vậy mà lại bị nước bọt đánh lệch, chậm mất một chút, ám khí của Đường Phương đã tới nơi, Đỗ Tuyệt thấy tình thế không ổn, vội lắc mình, một lần nữa biến mất trong bóng tối.

Lúc này, tất cả mọi người đều kinh hãi, ông lão dùng một ngụm nước bọt lại có thể đánh lệch đao phong của Đao ma Đỗ Tuyệt đại danh鼎鼎 trong Cửu thiên Thập địa thập cửu nhân ma, hơn nữa còn làm hẳn sợ hãi thối lui, ông lão này rút cuộc là ai?

Tiêu Thu Thủy không chần chừ nữa, vận lực kéo mạnh, chỉ nghe loảng xoảng một tràng, bốn sợi xích dài cắm ngập trong vách đá đều lỏng ra, rơi xuống đất. Ông lão duỗi chân tay, cầm lấy một sợi xích sắt, đặt trong lòng bàn tay, ngấn ra hồi lâu, nước mắt cứ thế lăn dài bên má.

Tiêu Thu Thủy thấy ông ta ngậy ra không nói, đang muốn khuyên bảo vào câu, nghĩ ông ta bị giam nhiều nam, giờ có được tự do không khỏi bàng hoàng, thì đột nhiên ông lão lại bật cười ha hả.

Ông ta vừa vung loạn dây xích vừa cười lớn, xích sắt đập vào vào vách đá phát ra tiếng vang ầm ầm, hoa lửa bắn tung, cộng thêm tiếng cười long trời lở đất, chấn động vang vọng khắp thạch thất, quả thực là đỉnh tai nhức óc.

Đúng lúc này, phía trước thạch thất đột nhiên truyền tới một giọng nói cực kỳ bình tĩnh, cực kỳ lãnh đạm, nhưng giữa tiếng cười kinh thiên động địa của ông lão vẫn có thể nghe rõ từng lời:

- Đỗ Nguyệt Sơn, người đã tự do rồi!

Nhóm Tiêu Thu Thủy đương nhiên là nhận ra, giọng nói này chính là của Khuất Hàn Sơn, nhưng bọn họ càng kinh ngạc hơn là, ông lão này không ngờ lại là một “Sơn” trong Quảng Tây tam sơn, cùng tề danh với Khuất Hàn Sơn và Cố Quân Sơn, Mông Giang Đỗ Nguyệt Sơn!

Đỗ Nguyệt Sơn quay đầu, tiếng cười vụt tắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Khuất Hàn Sơn, tên thất phu nhà người!

Thanh âm từ phía xa truyền lại liền mạch không dứt, vẫn bình tĩnh thong thả, nói:

- Đỗ Nguyệt Sơn, để kiếm phổ của người lại, tha cho người một con đường sống!

Đỗ Nguyệt Sơn bật cười cuồng loạn, thanh âm dội khắp bốn phía, cuộn cuộn truyền về:

- Người tra hỏi ta suốt bấy lâu nay, ta đều không truyền kiếm pháp cho người, bây giờ ta còn sợ người chắc?

Khuất Hàn Sơn ở đằng xa cười nhẹ, nói:

- Tự do khó có, Đỗ Nguyệt Sơn, đừng có mù quáng liều mạng nữa. Đừng quên ba năm trước dưới kiếm của ta, người đã bị khốn long tác trói buộc. Sự kiên nhẫn của ta chỉ có hạn, sẽ không cho người có cơ hội ra uy nữa đâu!

Đỗ Nguyệt Sơn gầm lên, giận giữ quát:

- Lão thất phu, ta phải giết ngươi!

Khuất Hàn Sơn cười ha hả:

- Vậy ngươi tới đây!

Đỗ Nguyệt Sơn gào thét, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tới thì tới, chẳng lẽ ta lại sợ ngươi chắc!

Đột nhiên hạ giọng nói nhanh với bốn người Tiêu Thu Thủy:

- Ta đi lên theo lối các cậu vừa đi xuống. Ta qua thì các cậu chạy ra sau, ở cuối thạch thất có một cửa sập, mở nó lên là miệng hố, bên trên là phòng ngủ của Khuất Hàn Sơn, từ đó có thể thoát ra.

Tiêu Thu Thủy ngăn người, phản ứng cực nhanh, vội nói:

- Lão tiền bối, không được, võ công Khuất Hàn Sơn rất cao, ngài lên khỏi miệng hố lão sẽ lập tức hạ sát thủ.

Đỗ Nguyệt Sơn ngắt lời hẳn:

- Ta chỉ muốn đánh lạc hướng sự chú ý của hẳn, để cho các cậu thoát ra ngoài, thoát ra rồi có thể công bố tội ác của lão thất phu ấy, còn tốt hơn là chết hết ở đây.

“Thoát ra rồi có thể công bố tội ác của lão thất phu ấy, còn tốt hơn là chết hết ở đây.” Câu nói đánh mạnh vào lòng Tiêu Thu Thủy, hần buột miệng đáp:

- Vâng.

Đỗ Nguyệt Sơn quay đầu lại, chăm chú nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Cậu có thể quyết đoán dứt khoát, cơ trí hơn người, nếu luận tướng học, ngày sau tất có một ngày nổi danh võ lâm.

Đột nhiên vung chân, chiếc giày dưới chân bắn ra, bay về phía Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy theo bản năng vung tay ra bắt lấy, chỉ cảm thấy hôi thối kinh khủng, nhất thời không hiểu Đỗ Nguyệt Sơn muốn làm gì.

Đỗ Nguyệt Sơn nói tiếp:

- Luận nội công, ta không bằng Khuất Hàn Sơn, nếu luận kiếp pháp, ta chẳng kém gì lão thất phu đó. Hần thèm muốn Mông Giang kiếp pháp của ta đã lâu, lòng tham không đáy, muốn thu hết sở trường các nhà. Sở dĩ hần giữ ta lại không giết là muốn ép ta khai ra kiếp pháp, lại không biết ta giấu kiếp phổ trong giày.

Đỗ Nguyệt Sơn bật cười cay đắng:

- Trận chiến hôm nay, ta đã ba năm không đụng tới kiếm, hơn nữa gân cốt đều thương, bị hành hạ ba năm đã sớm không thành hình người nữa. Bọn chúng người đông thế mạng, một mình Khuất Hàn Sơn ta đã không địch lại rồi. Kiếm phổ này giao cho cậu, cậu cũng là người luyện kiếm, Hoán Hoa kiếm pháp thực cần Mông Giang kiếm pháp hỗ trợ. Kiếm phổ này tuyệt không thể rơi vào tay tên kiếm ma kia!

Bấy giờ, từ miệng hổ truyền tới tiếng quát như sấm của Khuất Hàn Sơn:

- Đỗ Nguyệt Sơn, người rụt đầu rụt cổ, không dám lên đây phải không?!

Tiêu Thu Thủy cuống quýt nói:

- Tiền bối...

Đỗ Nguyệt Sơn gầm lên:

- Người chờ đây cho ta, ta lên thu thập người!

Rồi lập tức hạ giọng nói:

- Mau thu lại, đừng có bà bà mẹ mẹ nữa!

Nói đoạn, chuẩn bị phóng đi.

Đường Phương khẽ nhướng mày:

- Tiền bối, tôi cho rằng ngài đi ra như vậy vẫn không ổn, sao không dẫn dụ lão ta xuống, cho một đòn trí mạng?

Đỗ Nguyệt Sơn thoáng do dự, Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Phía trước còn có một vị Mã huynh đệ của chúng tôi đang đợi, còn cả Văn Tấn Sương tiền bối, không bằng chúng ta hư trương thanh thế, sau đó cùng nhau rút lui.

Thiết Tinh Nguyệt vỗ đùi khen:

- Hay! Muốn đi vậy thì mọi người, cùng, nhau, đi!

Hăng vung tay lên, nói đến ba tiếng cuối cùng đặc ý hết sức.

Đỗ Nguyệt Sơn lại trầm ngâm một chút, Thiết Tinh Nguyệt nói:

- Giờ tôi đi gọi bọn họ tới!

Thoáng cái đã phóng đi.

Đường Phương nói:

- Chỉ là...

Đỗ Nguyệt Sơn nhìn Đường Phương, nôn nóng hỏi:

- Chỉ là cái gì?

Đường Phương nghi hoặc hỏi:

- Phía sau nếu đã có đường ra, tại sao đám người Khuất Hàn Sơn không tiến vào trước sau giáp công.

Đỗ Nguyệt Sơn bật cười ha hả:

- Cô bé con thật cẩn thận! Đường ra phía sau chỉ có thể mở từ phía trong này, bên trên không thể mở được, nếu không bọn chúng đã sớm tiến vào rồi. Còn cửa phía các cô cậu tiến vào người bên trong không thể mở ra được.

Nói xong thở dài một tiếng, giọng buồn thảm:

- Ta dù gì cũng đã bị giam ở đây ba năm, ba năm ròng với tình hình trong này sao lại không biết không hay được?

Tiêu Thu Thủy bồng nhú mày, kêu lên:

- Không ổn!

Đỗ Nguyệt Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Lại còn cái gì không ổn?

Tiêu Thu Thủy vội đáp:

- Vừa rồi Đỗ Tuyết hai lần ám toán không được, đang trốn vào bên trong, bây giờ há chẳng phải đúng lúc có thể mở cửa ở phía sau để cho người của Quyền Lực bang tiến vào?

Đỗ Nguyệt Sơn vụt biến sắc:

- Đúng thế! Mau đi phong tỏa!

Đoạn quay người muốn phóng đi, đột nhiên chỉ nghe một tiếng cười lạnh, một người âm trầm nói:

- Đáng tiếc đã muộn rồi.

Tiêu Thu Thủy vừa nhìn, trong lòng lập tức hô hồng hét, phía sau có thêm năm người, người ở giữa thần khí định nhàn, râu dài ba chòm, chính là Uy chấn Dương Sóc.

Kiểm vương Khuất Hàn Sơn!

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 5: Không Giết

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Khuất Hàn Sơn từ từ bước ra khỏi bóng tối, cười nói:

- Đỗ huynh, chỉ có hai chuyện: việc của đám tiểu quý này huynh phóng tay không quản, giao Mông Giang kiểm phổ cho lão đệ xem thử, đình Nhất Công này sẽ tùy Đỗ huynh qua lại tự nhiên, Khuất mỗ tuyệt không dám ngăn cản chút nào.

Nói đoạn lại cười tiếp:

- Nếu Đỗ huynh chịu góp sức cho tề bang, Khuất mỗ sẽ cùng huynh đồng sinh cộng tử. Nay Quyền Lực bang đã hiệu lệnh thiên hạ, vinh hao phú quý hưởng không hết.

Đỗ Nguyệt Sơn lạnh lùng đáp:

- Người giam ta ba năm, người cùng tay sai nói với ta những lời này vô số lần rồi, hôm nay lại nói thêm lần nữa, người không thấy mình giống bà già bảy tám mươi tuổi, vừa sống dai vừa thích lái nhái sao?

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Chỉ có điều hôm nay ta nói lại một lần, có chút khác biệt với trước đây.

Đỗ Nguyệt Sơn hỏi:

- Khác biệt thế nào?

Khuất Hàn Sơn đáp:

- Ngày trước là ta mời người, hôm nay ta báo cho người một tiếng, là khách khí.

Đỗ Nguyệt Sơn lạnh lùng nói:

- Người giam ta ở đây suốt ba năm ròng, nay lại đòi lấy kiếm phổ gắn liền với tính mạng ta, vậy mà còn dám nói là khách khí?!

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Người sai rồi, hôm nay ta không cần người giao kiếm phổ ra.

Đỗ Nguyệt Sơn ngạc nhiên:

- Ồ?

Khuất Hàn Sơn nói:

- Ngày trước ta cứ tưởng chỉ có một mình người mới biết kiếm phổ, không ngờ người đã sớm giấu kiếm phổ vào trong giày. Nay người đã sớm giao giày cho người khác, bây giờ ta muốn kiếm phổ, căn bản không cần người đồng ý.

Đỗ Nguyệt Sơn cả giận:

- Người nghĩ người đoạt nổi sao?!

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Đỗ Nguyệt Sơn, ba năm trước ta chỉ dùng một thanh kiếm đã đánh bại người, hôm nay người còn muốn ra oai ư?

Đỗ Nguyệt Sơn giận giữ đáp:

- Nếu kiếm pháp của người đã cao như vậy thì sao lại còn tham lam kiếm pháp của ta?

Khuất Hàn Sơn cười ha hả, nói:

- Đó là chuyện đương nhiên. Ta là Kiếm vương, Kiếm vương đương nhiên là phải am hiểu tất cả mọi kiếm pháp tinh diệu. Mông Giang kiếm pháp của người tuy không bằng ta nhưng cũng là một loại kiếm pháp tinh diệu, ngày trước ta cùng người so chiêu cũng phải mất hơn trăm chiêu mới phân được cao thấp.

Đỗ Nguyệt Sơn tức giận hỏi:

- Vậy là sau khi đám tiểu quý này xuống đây, người cố ý không đuổi theo là muốn tìm ra kiếm phổ của ta đang ở đâu?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Đúng vậy. Nếu không ta ở bên ngoài đã sớm có thể phát ám hiệu sai Đỗ lao đao mở cửa ngầm, bọn chúng căn bản không thể kịp tới cứu người.

Đỗ Tuyệt ở bên cạnh Khuất Hàn Sơn cũng cười lạnh nói:

- Khi các người mới tiến vào, ta liền muốn ngăn cản, sau đao đầu tiên liền quay lại mở lối vào. Kiếm vương Khuất tiên sinh chỉ dẫn cho ta cách thức xong mới để cho các người dễ dàng cứu được Đỗ lão quý!

Một đao chém vào Thiết Tinh Nguyệt lúc mới vào thạch thất không nghi ngờ gì chính là một đao toàn lực của Đỗ Tuyệt. Đòn đầu tiên không thành, phải hồi lâu sau, khi Tiêu Thu Thủy tới kéo cần gạt mới có đao thứ hai, thời gian giữa đao thứ nhất và đao thứ hai cách nhau rất xa.

... Thời gian đó chính là lúc Đỗ Tuyệt liên lạc với Khuất Hàn Sơn, sau đó nấp trung bóng tối âm thầm quan sát Đỗ Nguyệt Sơn giao kiếm phổ cho Tiêu Thu Thủy.

... Bọn chúng vốn không ngờ Đỗ Nguyệt Sơn đã sớm viết ra kiếm phổ, hơn nữa còn giấu ở bên trong giày.

... Những người không biết, có ai lại đi tìm kiếm trong một chiếc giày thối chứ.

Khuất Hàn Sơn lạnh lẽo nói:

- Vì thế hôm nay ta nói cho người biết, không phải là muốn người đồng ý.

Đoạn lại bồi thêm một câu nặng nề:

- Hơn nữa, nếu như lần này người thất bại, sẽ thực thực tại tại là lần chiến bại cuối cùng.

... Kiếm phổ đã xuất hiện, Đỗ Nguyệt Sơn đã không còn giá trị sống sót nữa.

Liễu Thiên Biến ở bên cạnh cũng cười nói:

- Các người không cần phải lãng phí sức lực nữa, địa đạo thông vào bên trong có Giang Dịch Hải, Dư Khốc Dư trấn thủ, thông ra bên ngoài cũng có Đồ Cỗn và Bành Cửu trấn thủ, các người không trốn thoát được đâu!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Vậy vừa rồi tiếng Khuất Hàn Sơn từ bên ngoài truyền vào là...?

Khang Xuất Ngự ở một phía khác cười lạnh đáp:

- Với công lực của Kiếm vương, tự nhiên là có thể nói ở bên này, truyền tới từ bên kia, coi như cho tên tiểu tử người mở rộng tầm mắt.

Đồng tử Đỗ Nguyệt Sơn co rút lại, nhìn trừng trừng vào Khuất Hàn Sơn:

- Công lực người đúng là đã đại tiến...

Khuất Hàn Sơn mặt không đổi sắc:

- Chỉ đáng tiếc, ba năm nay lão huynh ngươi bị giam ở đây, công lực lại giảm nhiều rồi...

... Công lực giảm nhiều vẫn có thể dùng một bãi nước bọt đánh văng đao phong của Đỗ Nguyệt, công lực của ba vị cao thủ Quảng Tây tam sơn này quả là không thể so với bình thường.

Ánh mắt Đỗ Nguyệt Sơn lại chuyển sang một người thanh niên đứng bên cạnh Khuất Hàn Sơn, Khuất Hàn Sơn lập tức cười nói:

- Đây là cao thủ thanh niên mà Tổng hộ pháp Liễu Ngũ tiên sinh của chúng ta kết giao, họ Hán, đại danh Tứ Hải. Ám khí của Hán công tử, sợ rằng tuyệt không dưới Đờ đường chủ, lát nữa có thể cho Đường cô nương mở rộng tầm mắt.

Gã thanh niên đó khuôn mặt trắng trẻo, không ngờ lại mỉm cười lộ ra hàm răng chính tề trắng bóc, thân thiện nhìn Tiêu Thu Thủy. Đường Phương đột nhiên hỏi:

- Hán Tứ Hải?

Thanh niên kia cười đáp:

- Chính là tại hạ, xin chào Đường cô nương!

Thiết Tinh Nguyệt ngửa mắt nhất là loại người nho nhã đạo mạo thế này, lập tức quát lên:

- Chào cái rắm nhà ngươi!

Đỗ Nguyệt Sơn nghiêm sắc nói:

- Khuất Hàn Sơn, người làm ác đa đoan, thay Quyền Lực bang trợ trụ vi ngược, Lương đại hiệp và Cố lão tam mà biết nhất định sẽ không tha cho người đâu!

Khuất Hàn Sơn bật cười ha hả, đáp:

- Lương Đẩu còn đang ở Quảng Đông, làm sao tới quản chuyện của ta được? Còn về Cố Quân Sơn...

Khuất Hàn Sơn chỉ sang mấy người Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Người có thể hỏi bọn chúng, hãn đã chết như thế nào? Chậc chậc chậc, nếu không phải tại bốn tên khốn kiếp gọi là Tứ tuyệt đó thì hãn cũng sớm bị ta khóa vào đây rồi. Thiết xích kiếm pháp của hãn cũng khá tinh diệu, chỉ đành để nó tuyệt tích trên võ lâm thôi.

Đỗ Nguyệt Sơn nghe được, toàn thân chấn động, gầm lên giận giữ:

- Cố Quân Sơn chết rồi! Người! Người! Người....

Thét lớn một tiếng, tung người phóng tới, xích sắt trên tay chân kêu lên loảng xoảng, bỏ lại một câu với nhóm Tiêu Thu Thủy ở đằng sau:

- Mau chạy đi!

Đỗ Nguyệt Sơn vừa động thân, Khuất Hàn Sơn lập tức nói:

- Ba vị đường chủ Đỗ, Liễu, Khang đoạt lấy kiếm phổ!

Ba người Đỗ Tuyệt, Liễu Thiên Biến, Khang Xuất Ngự đồng thời hành động.

Liễu Thiên Biến nhanh nhất, khinh không Địa mã hành thiên của hãn giống như một con muỗi bay lên, nhưng so với muỗi còn nhanh hơn, so với muỗi còn gấp hơn, so với muỗi còn độc hơn!

Để muỗi đốt một nhát cũng chẳng sao, tối đa là ngứa một chút hoặc là sưng lên một nốt, nhưng để quạ của Liễu Thiên Biến đánh trúng thì cũng sẽ ngứa, cũng sưng lên một chỗ.

Nhưng càng đáng sợ hơn là sẽ lập tức độc phát thân vong.

Bên trái hãn là Đỗ Tuyết, Đỗ Tuyết xuất đao, lạnh lẽo như một mặt hồ thu, như một ánh trăng tàn.

Người khác xuất đao, ít nhất cũng phải nắm chắc rồi mới xuất đao, hãn đến cả nắm chắc cũng không có đã xuất đao.

Bởi vì hãn căn bản không cần phải nắm chắc, đao của hãn nhanh.

Hãn từng giết một người, tổng cộng chém ra một trăm chín mươi chín đao mới có thể ngừng tay, đao của hãn thật sự quá nhanh.

Nhanh đến mức chính bản thân hãn cũng không có cách nào thu tay.

Cho nên đao của hãn chỉ cần chém ra, công kích dày đặc, nhanh chóng, tàn độc như vậy vốn không cần phải nắm chắc.

Mà nay lại chỉ chém ra một đao.

Đao chém về phía Đỗ Nguyệt Sơn.

Bởi vì Đỗ Nguyệt Sơn chặn ở giữa.

Chém ngã Đỗ Nguyệt Sơn mới có thể tới đoạt kiếm phổ.

Mệnh lệnh của Kiếm vương, chỉ cần hãn còn muốn tiếp tục ở lại Quyền Lực bang thì nhất định phải tuân theo, hơn nữa còn phải liều mạng thi hành.

Nếu như không thể tiếp tục ở lại Quyền Lực bang thì cũng ngang với không thể có chỗ đứng chân trên giang hồ, thậm chí không còn đường sống trong võ lâm nữa.

Vì thế đao này của hắn đã dùng toàn lực.

Hắn cũng biết Đỗ Nguyệt Sơn cùng được xếp vào Quảng Tây tam sơn, cho dù chịu đủ hành hạ, nội lực thể lực đều suy giảm nhiều nhưng vẫn không hề dễ trêu.

Bên kia Liễu Thiên Biến là Khang Xuất Ngự.

Thái Sơn cao không bằng Đông Hải Lao.

Đông Hải Lao là để chỉ Lao (勞) Sơn, hoặc viết là Lao(嶗) Sơn.

Chỗ tốt nhất để ngắm mặt trời trên Lao Sơn Đông Hải là Quan Nhật đài.

Có điều từ hai mươi năm trước đã không còn ai dám lên đó nữa, bởi vì Khang Xuất Ngự đã luyện thành Quan Nhật thần kiếm của lão tại đó.

Thần kiếm Quan Nhật, kiếm của lão như mặt trời mọc từ đằng đông, kiêu dương đầy trời, tịch chiếu tàn hà. Người giao thủ với lão cũng giống như đối mặt với mặt trời, không phải bị đốt thương thì là bị thiêu chết.

Vì thế Khang Xuất Ngự cùng với Tiêu Tây Lâu, Tân Hồ Khâu, Khổng Dương Tần, Khúc Kiếm Trì, Mạnh Tương Phùng, Đặng Ngọc Bình được tôn là Thất đại danh kiếm võ lâm đương thời.

Trong chiến dịch tấn công nhà họ Tiêu, Quyền Lực bang đã hao tổn không ít người: Hoa Cô Phần, Diêm Quý Quý, Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng, Tân Hồ Khâu, thậm chí Tả Thường Sinh cũng trọng thương, chỉ có Khang Xuất Ngự là vẫn may mắn tồn tại.

Lão chẳng những có thể còn sống mà còn mượn lớp ngụy trang, giành được lòng tin của Hoán Hoa kiếm phái, cùng Tân Hồ Khâu ám sát Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý, lại ám toán Đường Đại, tập kích giết Chương thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng.

Tay lão dính đầy máu tươi, những người bị giết đều là trụ cột quan trọng duy trì chính nghĩa võ lâm.

Nhưng lão từng bị Tiêu Tây Lâu và Chu Hiệp Vũ chế phục, hiểm tử hoàn sinh, nếu không phải được Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh cứu thì lão đã sớm mất mạng dưới Thính Vũ lâu rồi.

Cho nên lão lại càng tinh ranh hơn, xuất kiếm càng tuyệt hơn.

Đã ra tay là không để lại đường sống!

Liễu Thiên Biến phóng thẳng lên đỉnh động, Khang Xuất Ngự, Đỗ Tuyệt chia hai bên trái phải xông tới.

Nhưng trong nháy mắt, cả ba người đều bị chặn lại.

Gió quạt của Liễu Thiên Biến biến mất, kiếm của Khang Xuất Ngự mất đi liệt mang, đao của Đỗ Tuyệt cũng không còn sắc thối.

Ánh bạc ngập trời, chính là bốn sợi xích sắt trên tay chân Đỗ Nguyệt Sơn, quả thực giống nhưng bốn thanh kiếm, hơn nữa còn có thể cong có thể thẳng, hoàn toàn không hề va chạm lẫn nhau. Chiêu chiêu đều là kiếm chiêu chính tông, một mảng mơ hồ, khóa chết đường tiến của ba người.

Liễu Thiên Biến, Khang Xuất Ngự, Đỗ Tuyệt tả xung hữu đột đều không phá được kiếm xích của Đỗ Nguyệt Sơn.

Trên tay Đỗ Nguyệt Sơn không có kiếm mà đã lợi hại như vậy, bốn sợi xích trói buộc lại biến thành bốn thanh kiếm sắc, mang đầy sát khí, không ngờ có

thể dùng sức một người, ép lùi ba đại cao thủ, hơn nữa chiêu nào chiêu nấy đều là tấn công, từ đầu đến cuối chưa từng phòng thủ một chiêu.

Khuất Hàn Sơn quan sát một lúc , nói:

- Kiểm pháp hay!

Người thanh niên đáp:

- Chỉ có điều, so với Khuất tiên sinh thì thật sự là thua kém quá xa.

Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Sau lưng kẻ này còn có bốn tên tiểu quý, võ công đều không tệ, đến lúc đó còn cần Hán lão đệ tốn sức rồi.

Hán Tứ Hải mỉm cười:

- Đó là đương nhiên, Kiểm vương có lệnh, tất phải tận lực.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Hán lão đệ khách khí rồi.

Đỗ Nguyệt Sơn phong tỏa trung ương thạch thất, thạch thất cực kỳ -chật hẹp, Đỗ Nguyệt Sơn vung xích sắt đến cả một con muỗi cũng không chui lọt, chỉ nghe ông ta quát lên:

- Tiểu quý, còn không mau rút đi!

Thiết Tinh Nguyệt gào trả:

- Chúng tôi sao có thể bỏ ngài lại mà chạy!

Đỗ Nguyệt Sơn vừa chiến vừa quát:

- Con mẹ nhà nó, người không đi thì vẫn là chết!

Tiêu Thu Thủy khẽ cắn môi, nói:

- Lão tiên bối, hợp sức mấy người chúng ta có thể đánh một trận!

Đỗ Nguyệt Sơn tức giận mắng:

- Không có cơ hội, ta tuyệt không phải đối thủ của Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn cười lớn, Hán Tứ Hải nói:

- Lão thất phu cũng tự biết mình đây chứ.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Ra ngoài cũng là chết, không bằng liều một phen!

Đỗ Nguyệt Sơn càng đánh càng hăng, quát:

- Ta thủ ở đây, bọn chúng nhất thời không qua được, mau đánh mở đường xông ra ngoài, không thể để Mông Giang kiếm pháp rơi vào tay bọn chúng.

Tiêu Thu Thủy giật mình, chỉ nghe Khuất Hàn Sơn lạnh lẽo nói:

- Hán lão đệ, không nên chờ lâu, vẫn phải phiền đệ ra tay một lần.

Hán Tứ Hải cung tay nói:

- Kiếm vương yên tâm, lão thất phu tuy hung nhưng tại hạ vẫn còn ứng phó được.

Hán Tứ Hải nói mấy câu vô cùng bình thường nhưng không hiểu tại sao lại khiến người ta trong lòng phát run. Đường Phương đột nhiên hạ giọng nói:

- Đi!

Tiêu Thu Thủy nhất thời lục thần vô chủ, buột miệng hỏi:

- Đi?

Đường Phương nói nhanh:

- Đi! Nghe lời Đổ tiên bói, nhất định phải đi!

Tiêu Thu Thủy trầm tư một thoáng rồi dứt khoát đáp:

- Được!

Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên tự nhiên là nghe lời Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy bảo đi, họ lập tức đi!

Mấy người Tiêu Thu Thủy vừa rút lui, công thế của Liễu Thiên Biến, Khang Xuất Ngự, Đổ Tuyệt lại càng gấp.

Cũng như vậy, bốn sợi xích sắt chân tay Đổ Nguyệt Sơn vung lên lại càng như áo trời không đường may.

Bốn người nhanh chóng chạy qua một ngã rẽ, Thiết Tinh Nguyệt vừa chạy vừa chỉ:

- Con mẹ nhà nói, con rùa họ Hán kia không biết là ai, bộ dạng cứ như ta đây là nhất...

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Hán Tứ Hải là người của Liễu Ngũ tiên tinh, Liễu Ngũ chính là Liễu Tùy Phong, Liễu Tùy Phong là túi khôn của bang chủ Lý Trầm Chu, tên Hán Tứ Hải này tuyệt không tầm thường.

Thiết Tinh Nguyệt cả giận:

- Cậu không cần quá đề cao kẻ khác...

Lúc này đã quay lại chỗ miệng hố, chỉ thấy Mã Cảnh Chung cùng Văn Tấn Sương vẫn đang thủ tại đó. Mã Cảnh Chung thấy bốn người yên ổn trở về, vui mừng nói:

- Các cậu quay lại rồi... Bên đó làm sao vậy?

Hắn hiển nhiên là đã nghe được tiếng giao đấu bên trong, như bốn người đã quay về rồi mà tiếng chiến đấu vẫn không ngừng, rút cuộc là những ai đang đánh nhau vậy?

Tiêu Thu Thủy vội nói:

- Bây giờ không có thời gian giải thích. Ở đây thế nào rồi?

Mã Cảnh Chung đáp:

- Sau khi các cậu đi, bọn chúng công vào hai lần, lần đầu là Bành Cửu, bị tôi ép ra ngoài, lần sau là Đồ Cồn, ám khí của hắn thực lợi hại, thiếu chút nữa thì để hắn tiến vào rồi, may mà Văn tiền bối kịp thời ra tay mới đẩy được hắn ra ngoài... Sau đó không thấy tấn công nữa, cũng không có động tĩnh gì.

Lúc này, trong động đột nhiên truyền tới một tiếng kêu thảm, hiển nhiên là đã có người bị thương.

Đường Phương thất thanh:

- Tiếng của Đồ tiền bối...

Tiếng giao đấu vẫn vang lên không dứt.

Tiêu Thu Thủy thoáng trầm ngâm, nói:

- Chúng ta phản công bất ngờ, từ trong miệng hố này đánh ra ngoài.

... Kẻ địch bên ngoài nhất định sẽ nghĩ người trong hố tử thủ không ra, nay phản công lại có thể khiến chúng không kịp trở tay.

... Nếu để cho đối phương nắm đúng thời cơ tập kích thì chỉ có một đường chết.

Từ trong miệng hố nhỏ hẹp này nhảy ra cũng chẳng khác gì từ trên nhảy xuống, dễ phòng thủ nhưng cực khó tấn công.

Đây là một ván cược.

Ván cược chết chóc.

Không dám cược, thì không ra được.

Không ra được, là chết.

Chẳng những họ phải chết mà còn cả Hoán Hoa kiếm phái, đồng đạo vô lâm...

Vì thế họ quyết định đánh cược!

Vì thế họ lao ra ngoài!

Người đầu tiên là Thiết Tinh Nguyệt, hẳn mãi mãi là người xông lên hàng đầu.

Hắn muốn lao ra đầu tiên có lẽ không phải vì muốn đoạt uy phong mà vì muốn gánh vác nguy hiểm càng lớn.

Hắn không bao giờ muốn để bạn bè tốt nhất của mình đi mạo hiểm.

Vì thế hắn căn bản không hề hỏi ý kiến đồng bạn mà đã nhảy vọt lên!

Mấy người Tiêu Thu Thủy đều toát mồ hôi vì Thiết Tinh Nguyệt.

Thế nhưng bên trên lại chẳng có chút động tĩnh nào.

Tiếp đó là tiếng Thiết Tinh Nguyệt hô lớn:

- Mau lên! Trên này không có người!

... Rút cuộc là Thiên thủ Đồ Cỗn và Độc cước Bành Cửu đã đi đâu?

Nhưng không cần biết bọn chúng đã đi đâu, mấy người Tiêu Thu Thủy chỉ biết, Thiết Tinh Nguyệt tuyệt đối không lừa họ.

Bọn họ lập tức nhảy lên.

... Kỳ thực nếu bên có địch, Thiết Tinh Nguyệt gặp địch, họ lại càng bất cấp tất cả mà xông lên.

Mã Cảnh Chung là người cuối cùng đi ra, hãn mãi mãi vẫn luôn trầm ổn, vừa đáp xuống đất là giống như mọc rễ ở đó.

Bên trên thật sự không có ai.

Đình Nhất công vẫn là đình Nhất Công, bàn tiệc đồ võ, rượu thịt vung vãi đầy trên đất, dấu vết giao chiến, thi thể mấy người Cổ Quân Sơn, Hoàng Viễn Dung, Diêu Độc Vụ vẫn đang nằm đó.

Văn Tấn Sương trông thấy lại ngậy ra.

Tiêu Thu thủy đánh giá xung quanh một chút, nói:

- Đi!

Đúng lúc đó, miệng hố trên mặt đất đột nhiên kêu “xịch” lên, một tấm thép bắn ra, che kín miệng hố!

Mọi người cả kinh, Mã Cảnh Chung hô lên:

- Không xong!

Cùng lúc ấy, từ tám góc đình Nhất Công đột nhiên có rào sắt phủ xuống.

Khi Tiêu Thu Thủy xông ra, rào sắt vừa đúng lúc hạ xuống.

Văn Tấn Sương nhắc chân đá vào rào sắt, đôi chân của ông ta có thể đánh bay thần thoái gậy sắt của Độc cước trấn Thiên Sơn Bành Cửu, vậy mà lại không thể làm rào sắt này rung động.

Đường lui đã mất, đường phía trước bị phong tỏa, họ lập tức chỉ còn lại đường chết.

Mọi người đều biến sắc, bấy giờ chỉ nghe hai tiếng cười “khắc khắc”, “ha ha” quái dị từ hai bên trái phải truyền tới.

Hai bóng người nghênh ngang bước ra.

Dưới ánh trăng một kẻ thần sắc bì ổi, đeo găng tay da hươu, chính là Âm khí tam thập lục thủ, ám thung tam thập lục lộ Đồ Cồn, một kẻ cụt chân, “cộc cộc cộc” tiến tới trước, tự nhiên là Độc Cước thần ma Bành Cửu.

Hai người bọn chúng từ sau giả sơn, cây cối bước ra, Đồ Cồn cười nói:

- Ngoại hiệu của ta là Âm thung tam thập lục lộ, đây là một lộ trong số đó, thế nào? Ha ha! Bây giờ bọn ta đánh, các người đỡ, vừa khéo có thể giúp ta luyện tay.

Bành Cửu cười lớn:

- Kiếm vương sớm đã dự tính các người sẽ bất chấp tất cả lao ra, vì thế bọn ta chờ ở bên ngoài, chờ các người ra hết thì phát động cơ quan khóa chết miệng hổ là được. Bây giờ các người đã là chim lồng cá chậu, còn muốn làm thú bị vây nữa không? Ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy đập lên miệng hổ, quả nhiên là không làm suy suyễn được một phân. Thiết Tinh Nguyệt tức giận nắm song sắt quát:

- Cút mẹ cái lũ không bằng chó lợn các người đi! Các người là tiền bối nổi danh võ lâm vậy mà cũng dùng loại thủ đoạn hạ lưu này....

Bành Cửu đưa tay ra đấu với Đồ Cồn:

- Tên nhóc con này bản miệng, cứ cho hắn ném thử bảo bối của người đi.

Đồ Cồn bật cười quái dị:

- Hắn to xác, vừa hợp để ta luyện ám khí... Hắc hắc, người yên tâm, ta sẽ để con bé kia sống, ha ha ha...

Đột nhiên Đồ Cồn biến sắc, phóng ra xa bảy thước, lùi lại năm thước, vọt lên mười thước, hạ xuống một bên, vẻ mặt kinh hãi.

Đồ Cồn nhìn lại tay mình.

Trên tay hắn có cắm một mũi kim, đâm sâu vào thịt ba phân.

Tổng cộng có mười hai mũi kim châm bắn ra, Đường Phương hận hắn khinh bạc, vì thế vô thanh vô tức phóng châm.

Đồ Cồn dù sao cũng là cao thủ dùng ám khí, một khi phát hiện không ổn lập tức tránh né, chỉ trúng một châm.

Bành Cửu thấy Đồ Cồn chật vật như vậy, cười nói:

- Đồ huynh, thịt thiên nga còn chưa được ăn mà đã phải chịu thiệt trước...

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy Đồ Cồn sắc mặt âm trầm liền không dám nói tiếp nữa.

Đồ Cồn lạnh lùng nói:

- Được, là các người không thức thời...

Đoạn vung tay, đánh ra chín đốm sáng lạnh.

Ám khí của Đường Phương không có độc.

Nhưng ám khí của Đồ Cỗn thì không như vậy, có vài thứ đến cả đỡ lấy cũng không được.

Không thể đỡ thì chỉ có tránh né, nhưng bên trong lòng sắt chặt hẹp tổng cộng có tới bảy người, biết tránh né như thế nào?

Càng huống chi, ám khí của Thiên Thủ thần ma Đồ Cỗn vốn đã không hề dễ tránh.

Tránh được chín đốm sáng đầu tiên, Đồ Cỗn lại mỉm cười hung ác, bắn ra bảy vầng trăng cong.

Minh nguyệt loan đao lấp lánh ánh xanh.

Mấy người Tiêu Thu Thủy tránh né mười phần chặt vật, nếu không phải có Văn Tấn Sương đá rơi ba mũi loan đao trước thì sợ rằng đã sớm có người trúng thương rồi.

Đồ Cỗn cười lớn:

- Để xem các người tránh đến lúc nào?

Lại phóng ra đạo ám khí thứ ba.

Một năm độc sa.

Độc sa có kịch độc, lại khó tránh nhất.

Càng huống hồ người đang ở trong lồng, hơn nữa còn có tới sáu người.

Một năm độc sa, không thể đỡ, không thể tránh.

Độc sa.

Đúng lúc đó, bỗng có người hô lên:

- Khốn kiếp, ta tới đây!

Khi người đó hô lên đã xông tới sau lưng Đồ Cỗn.

Đồ Cỗn vừa giật mình phát hiện ra thì người đó đã vận lực đánh mạnh.

Cú đánh này, Đồ Cỗn không kịp đề phòng, tránh được một chưởng nhưng không tránh được chưởng còn lại, ầm một tiếng, bị đánh văng ra bảy thước.

Người bắn đi, sức chuẩn mất hết, năm độc sa lại ập thẳng vào mặt Bành Cửu!

Lần này cả Bành Cửu cũng không dự tính được, lão từng tận mắt chứng kiến một người trúng độc sa của Đồ Cỗn, thối rữa suốt bảy ngày rồi mới tắt thở, cách chết thê thảm như vậy, đến cả sát thủ vô tình như Bành Cửu cũng cảm thấy trong lòng phát run.

Mà nay cả năm độc sa không ngờ lại bắn thẳng vào lão, trong lúc gấp rút, Bành Cửu hét lên một tiếng, một mặt dùng gậy chống múa lên đến mưa gió cũng không lọt, một mặt vội vã lùi lại!

Người nọ vừa hiện liền nghe tiếng hô, Thiết Tinh Nguyệt vội reo lên:

- Tên khốn kiếp kia cũng tới rồi!

Nếu là Thiết tinh Nguyệt, nhất định sẽ chưa lao ra đã hô lên, hẳn chưa từng làm chuyện mờ ám. Nếu là Lâm công tử, tất phải sau khi xuất thủ lấy mạng đối phương rồi mới hô. Người nay tới sau lưng Đồ Cỗn, trước khi ra tay mới hô lên một tiếng.

Không phải Khâu Nam Cố thì còn là ai được nữa!

Lúc này rào sắt lại mở ra như có kỳ tích.

Một người từ sau bức tường xuất hiện, chính là:

Âu Dương San Nhi.

Mã Cảnh Chung mừng rỡ đến nhảy dựng lên, hô lớn:

- San Nhi.

Hai người gần như là tái thế trùng phùng, vui mừng vô hạn.

Ở bên kia, Đồ Cồn trúng phải một nhát phách không quyền của Khâu Nam Cố, lão đảo loạng choạng, không nghiêng không chệch, ngã thẳng tới chỗ lục hiệp.

Ở phía khác, Bành Cửu một mặt vung trượng, một mặt lùi gấp, chật vật lắm mới tránh được độc sa công kích, nhưng lại chột phát hiện mình đã rơi vào trận của mấy người Văn Tấn Sương.

Văn Tấn Sương hét lớn, tung cước đá về phía Đồ Cồn!

Đường Phương vung tay, bắn ra hai mũi phi đao!

Tả Khâu Siêu Nhiên đánh ra một chiêu Đường lang tỏa hầu khẩu, toàn lực tấn công.

Bọn họ vô cùng căm hận sự ti tiện vô sỉ cùng tàn độc của Đồ Cồn.

Đồ Cồn hét lớn, vô cùng kinh hãi.

Hắn bình sinh chỉ thấy dưới ám khí trong găng tay da hươu của mình, kẻ địch kêu gào, giãy giụa, cầu xin, khóc lóc, tử vong, bản thân chưa bao giờ gặp phải nguy hiểm như hôm nay.

... Đột nhiên bị một luồng lực mạnh từ bên ngoài đẩy ngã, từ đó mà rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Phi đao của Đường Phương, tay của Tả Khâu Siêu Nhiên, cước của Văn Tấn Sương.

Đồ Cỗn hét lớn, lăn một vòng dưới đất.

Đao vọt qua đỉnh đầu.

Đồ Cỗn lăn ra rồi bật dậy, “roạt” một tiếng, vạt áo rách toạc.

Hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên bắt vào khoảng không.

Đồ Cỗn tránh được đao của Đường Phương, tay của Tả Khâu nhưng không tránh được cước của Văn Tấn Sương.

“Bịch” một tiếng, Đồ Cỗn thật sự lăn ra ngoài.

Trên đường đi rải đầy máu.

Nhưng Đồ Cỗn đột nhiên biến mất.

Hắn lăn tới bên đình, bỗng dừng bóng người nhoáng lên, không còn thấy đâu nữa.

Đồ Cỗn ngoài Âm khí tam thập lục thủ, còn có một ngoại hiệu quan trọng hơn là:

Ám thung tam thập lục lộ.

Ám khí của hắn là phương pháp giết người, ám thung lại là biện pháp chạy trốn.

Vì thế dưới sự vây công ba đại cao thủ hắn vẫn có thể chạy thoát được một mạng.

Bành Cửu thì không được may mắn như vậy.

Lão vừa hát văng độc sa liền gặp phải một nhát sáo của Âu Dương San Nhi.

Kinh nghiệm đối địch của Bành Cửu còn phong phú hơn của Đờ Cồn.

Cũng chính vì lão có kinh nghiệm đối địch phong phú như vậy nên hai mươi sáu năm trước bị Chu đại thiên vương chặt đứt một chân vẫn thoát được một mạng.

Một người sau khi bị chặt đứt một chân mà vẫn có thể xông pha gia hồng, hơn nữa còn danh khí càng lớn, võ công càng cao, giết người càng nhiều, tất phải có chỗ hơn người.

Cho nên Bành Cửu có thể giữa lúc nguy cấp, tránh được một đòn của Âu Dương San Nhi.

“Roạt” một tiếng, Bành Cửu lập tức bay lên.

“Mau rời khỏi đây”, Bành Cửu ngay lập tức quyết định.

Đối phương có tám người, hơn nữa đều là hồ thoát tù lao, bản thân đã thất thủ trước, không thể luyện chiến.

Vì thế lão mượn lực điểm xuống một gậy, lập tức phóng lên.

Bay lên giữa không trung, gậy chống bỗng bị người ta bắt lấy.

Lão dùng sức kéo mạnh nhưng người đó bắt rất chặt, thật sự không thể nào giật ra được.

Người đó chính là Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung.

Âu Dương San Nhi tấn công kẻ nào, hẳn sẽ tấn công kẻ đó.

Hắn tuyệt đối không thể để vợ yêu đang mang thai một mình mạo hiểm khó khăn.

Hắn biết một thân võ công của Bành Cửu là nằm ở gậy chống, vì thế hắn từ ở giữa không trung đã bắt lấy gậy chống của lão.

Bành Cửu chỉ có thể hạ xuống.

Bành Cửu ở giữa không trung vẫn còn muốn giãy giụa, đá ra một cước!

Cước đá trúng Mã Cảnh Chung!

Mã Cảnh Chung biết mình không thể buông tay, một khi buông tay, gậy chống sẽ lập tức đánh xuống đầu, hơn nữa cả Âu Dương San Nhi cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Vì thế hai tay hắn nắm chặt gậy chống sắt, vận công cố chịu một cước.

“Chát” một tiếng, khóe miệng Mã Cảnh Chung rỉ ra máu tươi.

Âu Dương San Nhi kêu lên thảm thiết.

Cảnh Chung!

Nhưng Mã Cảnh Chung đã tranh thủ được thời gian.

Một đại hán vạm vỡ, gầm lên một tiếng, ôm chặt lấy Bành Cửu.

Người đó mặt đối mặt, thân sát thân, giữ chặt lão, Bành Cửu không thể cử động được chút nào.

Thế nhưng người đó vẫn có thể rút năm tay ra, nện cho lão một quyền.

“Bình”, Bành Cửu đau quặn người xuống, nhưng trong chớp mắt, lão đã không thể cúi người xuống được nữa.

Bởi vì một thanh đao cắm vào yết hầu lão.

Đao là đao của Đỗ Tuyệt.

Đao do Đỗ Tuyệt đánh rơi trong địa đạo khi ám sát Thiết Tinh Nguyệt.

Người phát đao là Tiêu Thu Thủy.

Trường hồng quán nhật!

Đây là kiếm chiêu của Hoán Hoa kiếm phái, nhưng dùng bằng đao cũng có cùng hiệu quả.

Nhưng trên đao không có máu, bởi vì mũi đao chưa đâm vào cổ họng.

Đây là cơ hội ngàn năm có một để giết Bành Cửu, tại sao Tiêu Thu Thủy lại không giết!

Tiêu Thu Thủy không giết.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, cuối cùng thu đao về, thương cảm, trầm tĩnh, nói:

- Ta không thể giết ngươi.

... Bành Cửu cụt chân.

... Hơn nữa còn bất ngờ bị vây công, gậy chống bị khống chế.

Không phải Tiêu Thu Thủy không dám giết, mà là không thể giết.

Thiết Tinh Nguyệt hét lên:

- Tại sao lại không thể giết!

Hét lên một tiếng, công lực tiêu tán, Bành Cửu vận lực giãy mạnh, thoát được ra, Thiết Tinh Nguyệt bật lùi lại bốn bước. Bành Cửu đánh ra một

chường, Mã Cảnh Chung lập tức lỏng tay rút lui, “soạt” một tiếng, Bàn Cửu phóng lên đầu tường, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Khâu Nam Cố cũng kinh ngạc kêu lên:

- Tại sao lại không giết?

Tiêu Thu Thủy im lặng.

Hắn không nói được nên lời.

Mọi người mạo hiểm cả tính mạng, bắt giữ được đại địch, vậy mà hắn lại không giết.

Văn Tấn Sương đột nhiên nói:

- Ta biết.

Tả Khâu Siêu Nhiên ngạc nhiên hỏi:

- Ngài biết?

Văn Tấn Sương tóc mai bạc trắng, già nua như hạc, khe khẽ thở dài, nói:

- Giết người là hung thủ, giết kẻ ác là cường giả, nhưng người có thể tha mà không giết.

Đoạn lại thở dài, tiếp:

- Mới là đại hiệp.

- Tiêu thiếu hiệp võ công, lịch duyệt, danh dự tuy chưa tới được đỉnh cao nhưng về tu dưỡng phẩm tính, hành hiệp đã có phong thái đại sư.

Văn Tấn Sương nói xong, ngẩng đầu lên nhìn trời, sao sáng tràn ngập, trăng tròn vành vạnh.

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 6: Trận Đánh Cầu Vạn Lý

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Lúc này, trong miệng hố bên trong đình Nhất Công bỗng vang lên tiếng gõ mạnh.

... Đám người Khuất Hàn Sơn muốn xông ra ngoài nhưng miệng hố đã bị chặn.

...Cơ quan khống chế miệng hố này vốn ở bên ngoài chứ không phải bên trong.

... Khi Dư Khốc Dư xông ra đánh ngã Hoàng Viễn Dung cũng là Khuất Hàn Sơn khống chế cơ quan.

... Bây giờ đám người Khuất Hàn Sơn đang ở bên trong tự nhiên là cũng không mở được miệng hố.

... Bọn chúng có thể ra ngoài từ lối vào trong địa đạo, chỗ đó là phòng ngủ của Khuất Hàn Sơn, còn có Dư Khốc Dư và Giang Dịch Hải.

... Bọn chúng phải đi, phải đi mau!

Tám người tự nhiên là cũng nghĩ tới chuyện này, Mã Cảnh Chung hô lên:

- Đi!

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Giờ đi đâu?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tìm Mạnh sư thúc!

Mạnh sư thúc chính là “Hận bất tương phùng, biệt ly lương kiếm” Mạnh Tương Phùng, ông là sư đệ Tiêu Tây Lô, cũng là một trong bảy đại danh kiếm võ lâm.

Mạnh Tương Phùng và “Thiên nhai phân thủ, tương kiến bảo đao” Khổng Biệt Ly được xưng thành “Đông đao Tây kiếm”, Mạnh Tương Phùng hùng cứ Quảng Tây, Khổng Biệt Ly như hổ nằm Quảng Đông, là một võ lâm Ngũ đại đao khách.

Mạnh Tương Phùng là người chủ trì của phân cục Hoán Hoa Quế Lâm, cũng là đầu não của ngoại Hoán Hoa kiếm phái.

Trợ trận cho ông ta còn có Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Khai Nhận, nghe nói chưởng môn trẻ nhất từ trước tới nay của Hải Nam kiếm phái Đặng Ngọc Bình cũng đang ở đó, còn cả Đường Bằng, Đường Cương và Đường Mãnh.

Muốn cứu nhà họ Tiêu Hoán Hoa, tất phải điều động hảo thủ của ngoại Hoán Hoa kiếm phái.

Họ thoát ra khỏi Tứ Xuyên, qua Quý Châu, vốn có sáu người chỉ còn lại năm, nhưng đi tới Quảng Tây lại có thêm ba vị cao thủ:

Văn Tấn Sương, Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi.

Khâu Nam Cố được sắp xếp chiếu cố cho Âu Dương San Nhi, cũng làm người tiếp ứng. Trước khi mấy người Tiêu Thu Thủy tiến vào đình Nhất Công đã dạn đi dạn lại, không đến thời điểm quyết định, Khâu Nam Cố không được ra tay.

Vì thế đến lúc quan trọng nhất, Khâu Nam Cố đã phát huy tác dụng lớn nhất.

Âu Dương San Nhi ở bên ngoài tìm đúng cơ quan mở rào sắt, Khâu Nam Cổ thì phát động công kích, chẳng những thả được sáu người Tiêu Thu Thủy mà còn đánh đuổi Đờ Cồn và Bành Cửu.

Bây giờ họ muốn từ Lâm Quế thuận dòng Ly Giang tới Cổ Chi Lương Phong, rồi chuyển hướng đến Quế Lâm.

Sông núi Quế Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ nhưng nơi đây không chỉ được biết đến với non sông mà còn là một danh thành quan hệ tới cả một giai đoạn hưng suy trong lịch sử.

Trong tấu chương thời hoàng đế Vĩnh Lịch có hai câu danh ngôn viết về Quảng Tây: “Thời toàn thịnh nhìn lại Quảng Tây, thấy chốn ấy thật nhỏ, lấy Quảng Tây để khôi phục Trung Nguyên, lại thấy chốn ấy thật lớn!”(*) Thiệu Khang nhất Lữ, tam hộ vong Tần,**) các đời danh tướng, nghệ nhân, chí sĩ, cũng có không ít người xuất thân từ chốn sông núi danh địa này.

Sông Tương Giang xuất phát từ núi Hải Dương, sông Ly Giang bắt nguồn từ núi Miêu Thổ. “Tương Ly đồng nguyên” vốn chỉ là lời đồn không căn cứ, nhưng hơn hai ngàn một trăm năm trước, Tần Thủy Hoàng đã phái Ngự sử mộ phu khiển lính, đào kênh Linh Cừ thông cho tàu thuyền di chuyển, Tương Giang theo Linh Cừ chảy vào Ly Giang, sau hơn mười dặm mới nhập lại vào dòng Tương Giang cũ. Sở dĩ như vậy là vì địa thế Linh Cừ ở trên cao, dòng chảy Tương Giang lại yếu, không làm vậy thì không thể lưu thông được. Đường chia nước cao hơn trăm trượng, rộng ba bốn mươi trượng, là mấu chốt của kênh đào. Dòng Tương Giang rộng hơn kênh đào đến hai, ba lần, vậy mà nước sông vẫn ra vào được kênh đào một cách dễ dàng, có thể thấy thiết kế của cổ nhân tài giỏi đến mức nào!

Linh Cừ là một trong những kênh đào cổ xưa nhất trong lịch sử thế giới, cũng là một kỳ tích trong lịch sử, những di tích nổi tiếng “Tần đê xuân hiếu”, Tô kiều thu nguyệt”, “Phi lai thạch” đều nằm rải rác quanh đó.

Bát chủy là một công tình quan trọng khác của kênh đào, nó chia cắt nước sông Tương Giang đang ập thẳng tới, chia thành những phân lưu nhỏ. Công trình này là do Phục Ba tướng quân đời Hán xây dựng lên khi tu bổ Linh Cừ, tại đó có một tấm bia, trên khắc bốn chữ lớn “Phục Ba di tích”.

Hai đập đá lớn hình chữ bát (八) nối liền với bát chủy cũng được thiết kế để chia lượng nước từ Tương Giang chảy vào Ly Giang theo tỉ lệ ba, bảy, đây đều là kiệt tác trong những công trình thủy lợi thời cổ đại.

Sông núi Quế Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ, lấy Ly Giang quanh co uốn khúc làm trung tâm, hình thành nên một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ nhân gian, núi xanh như ngọc, nước trong thấu đáy, bóng thuyền rẽ nước, phong quang vô hạn.

Giang sơn như vẽ, một đời có bao hào kiệt.

Tám người Tiêu Thu Thủy theo đường sông tới Lương Phong, qua Linh Cừ, lên bờ đến đình Quan Lan, qua cầu Tô Không, tới cầu Vạn Lý theo lời đồn là được Lý Bột đời nhà Đường xây dựng khi trùng tu Linh Cừ.

Chân trái Văn Tấn Sương từng bị kiếm vàng của Khuất Hàn Sơn làm bị thương. Liên tiếp kịch chiến mấy phen làm vết thương càng nặng, nhưng ông ta thành danh bằng Thoái tuyệt, vì thế suốt quãng đường đều cố gắng chịu đựng.

Tuy rằng nhẫn nhịn được nhưng mấy người Tiêu Thu Thủy dù sao cũng đều có thể nhìn ra.

Hai bên cầu Vạn Lý là nước sông Ly Giang, phía dưới là hàng liễu xanh mát.

Tiêu Thu Thủy mời Văn Tấn Sương ngồi xuống, sau đó sai Thiết Tinh Nguyệt cùng Mã Cảnh Chung đi mua thức ăn, Khâu Nam Cố và Tả Khâu Siêu Nhiên đi mua kim sang dược.

Ăn và chữa thương, không nghi ngờ gì đều quan trọng như nhau.

Tiêu Thu Thủy không dám pháí Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố đi làm cùng một chuyện, có trời mới biết hai tên điên này ở cạnh nhau sẽ lại gây ra chuyện gì nữa.

Hai ngày qua Văn Tấn Sương cũng đã thay đổi hoàn toàn.

Cả đời ông ta chỉ có truy sát người ta, đến nay lại bị người truy sát.

Cả đời ông ta chưa từng xa cách với Hoàng Viễn Dung, Tất Thiên Thông, Diêu Độc Vụ, mà nay trong Tứ tuyệt chỉ còn lại một mình ông.

Hai ngày trốn đông tránh tây vừa qua là lần nhục nhã nhất trong suốt cuộc đời ông ta từ trước đến nay. Ông ta còn sống, có điều phải rửa sạch nỗi sỉ nhục này, hơn nữa còn phải báo thù rửa hận cho các anh em!

Vì vậy cho dù thế nào đi chăng nữa, ông cũng đều nhẫn nhịn.

Nhẫn nhịn lưu lại cái mạng tàn, triệu tập đồng đạo võ lâm báo mối đại thù.

Suốt dọc đường đều là vây cánh của Quyền Lực bang, họ không thể không cực kỳ cẩn thận.

Thiết, Mã, Khâu, Tả Khâu đã đi được khoảng nửa bữa cơm, mặt trời đang giữa trưa nhưng lại vì phong cảnh mà thanh mát, Âu Dương San Nhi kéo Đường Phương tới bên kia cầu, vừa đi vừa nói chuyện.

Phụ nữ lúc nào cũng có đủ loại chuyện nói không hết, bàn không xong.

Tiêu Thu Thủy gãi gãi mũi, tự nhiên là không tiện tới góp chuyện.

Trong mấy bóng râm gần cầu có mấy người mặc kinh trang đang tập luyện võ nghệ, nhìn những thứ họ luyện đều là võ thuật phổ thông bình thường trên giang hồ, vì thế Tiêu Thu Thủy cũng không để ý lắm.

Văn Tấn Sương lại đang dăm chiêu suy nghĩ, ông ta đang tưởng nhớ tới anh em mình, còn cả Cố Quân Sơn... Tiêu Thu Thủy càng không dám quấy rầy.

Tuy hãn còn trẻ nhưng hãn thấu hiểu sự đau khổ đó.

Hơn hai mươi năm cuộc đời hãn đến nay, phần lớn đều là náo nhiệt, vui vẻ, sôi động, bay bổng.

Bởi vì hãn có những người anh em này mà hãn biết sự cô độc khi không có mọi người.

Phản đồ Thiếu Lâm hòa thượng Đại Đổ, Điều Ô đại sư, Vua rắn Thiết Tinh Nguyệt, Mồm sắt Khâu Nam Cố, Lâm công tử làm bộ phong lưu, Thụ Lâm trẻ tuổi mạnh mẽ, còn có Đặng Ngọc Hàm kiếm sắc người nhanh, Đường Nhu ám khí tinh kỳ, Khang Kiếp Sinh kiếm pháp lừng lệ...

Nhớ tới Đặng Ngọc Hàm, Đường Nhu, trái tim hãn lại co thắt, đau đớn.

...Ngọc Hàm! Ngọc Hàm! Đường Nhu! Đường Nhu!

... Tôi nhất định phải báo thù cho các cậu.

...Ôi

...Nghĩ đến Khang Kiếp Sinh, Tiêu Thu Thủy lại trào lên một nỗi hận vô danh.

... Tả Khâu Siêu Nhiên còn từng niệm tình anh em, tha cho hãn một lần.

... Khang Kiếp Sinh, cao gầy, mặt dài, bộ dạng cao ngạo kiêu căng, thường tay phải nắm kiếm, tay trái cử động theo lời nói, gặp chuyện cướp bóc, giết người không hề chớp mắt. Nghĩ đến đó, Tiêu Thu Thủy liền cảm cảm thấy một nỗi sỉ nhục vì bị lừa gạt!

... Nếu trong tay có kiếm, hẳn nhất định phải rút kiếm múa lên!

... Đó lại làm hẳn nhớ tới mấy thanh kiếm: Bạch luyện phân thủy kiếm của Khổng Dương Tần cùng Chuyên Chư thần kiếm của Tân Hồ Khâu đã chìm dưới thác Hoàng Quả.

... Cổ Tùng tàn khuyết, bội kiếm của Tiêu Đông Quảng, sau khi ông chết cũng rơi xuống Ô Giang trong chiến dịch Thiết Kỳ thần ma.

... Âm Dương kiếm của Trương Lâm Ý thì không biết tung tích ở đâu.

... Tiêu Thu Thủy lại nhớ tới ba thanh kiếm.

Ba thanh kiếm giả trang, lấy thanh thế dọa người, thực tế dùng phi đao đoạt mạng!

Bảo kiếm Đồ đao.

Danh kiếm Trường khiếu.

Cổ kiếm Vô sao.

Thiên Lang phê nguyệt, bán đao tuyệt mệnh, Hồng đăng quỷ ảnh, nhất đao đoạn hồn, bốn anh em họ Sa ám sát Tiêu phu nhân trước Chấn mi các thất bại, ba thanh kiếm tốt đó đã đi đâu?

... Nếu bây giờ có kiếm thì tốt biết mấy.

... Dù sao thì Tiêu Thu Thủy cũng chuyên luyện kiếm.

Hẳn lại chột nghĩ tới Quảng Tây tam sơn.

... Cổ Quân Sơn lấy thước sắt làm kiếm, so với kiếm phong còn sắc bén hơn.

... Khuất Hàn Sơn trong tay không kiếm, hễ xuất kiếm là trí mạng.

... Đổ Nguyệt Sơn không ngờ lại có thể biến xích sắt khóa tay chân thành bốn thanh kiếm sống!

Kiểm tùy tâm sinh, kiếm do tâm phát, kiếm, trong tay nhất định phải có kiếm sao?

Tiêu Thu Thủy đang nghĩ đến mức nhập thần thì đột nhiên một bãi nước hắt thẳng vào mặt hắn.

Sau đó là mặt trời chói chang, lệ mang của mặt trời giống như đang chiếu sáng giữa sa mạc vô biên, nóng bỏng như thiêu, không thể nhìn thẳng.

Một tiếng hét lớn!

Tiêu Thu Thủy lập tức nhận ra tiếng hét phần nộ đó là của Văn Tấn Sương.

Mà ánh lệ mang như mặt trời vừa vụt bùng lên đó nhất định là Quan Nhật thần kiếm.

Chỉ Khang Xuất Ngư ra kiếm mới có thể tạo nên thanh thế như vậy!

Người của Quyển Lực bang lại tới rồi!

Nước là từ phía dưới cầu Vạn Lý hắt lên.

Đám nước biến thành một mảng bọt mù, Tiêu Thu Thủy chỉ thấy lớp màn vụt lóe sáng, không nhìn thấy kiếm phong!

Nhưng kiếm phong mới là trí mạng!

Kiểm! Kiếm đang ở đâu?

Kiểm ở sau lớp bọt nước!

Kẻ hắt nước muốn làm loạn tầm mắt hắn.

Hắn vốn đã không phải đối thủ của Khang Xuất Ngư, lại thêm nước hắt làm nhiều loạn tầm nhìn, Khang Xuất Ngư tất có thể một chiêu lấy mạng hắn bên bờ sông.

Nhưng kẻ hắt nước cũng chắc chắn sẽ bị nước che phủ tầm mắt.

Cho nên đối phương chỉ có thể nhận định vị trí hắn đứng lúc trước để xuất kiếm!

Trong một sát na Tiêu Thu Thủy đã nghĩ tới điểm đó, hắn không thể nhìn, không thể đỡ, chỉ kịp vèn vện dịch khỏi vị trí vừa đứng.

Đây là ván cược giữa lằn ranh sinh tử.

Chỉ cần đoán sai, kẻ hắt nước cũng có thể thấy rõ hắn rời chỗ, Tiêu Thu Thủy sẽ chết chắc.

Nhưng Tiêu Thu Thủy suy nghĩ trong chớp mắt liền hành động trong chớp mắt.

Có lúc dùng não quyết định còn nhanh hơn dùng kiếm phán đoán.

Hơn nữa còn càng hữu hiệu hơn!

Tiêu Thu Thủy không chết!

Tiêu Thu Thủy không ngờ lại tránh được một kiếm đó.

Kẻ đó đâm ra một kiếm, cũng không thấy có hiệu quả hay không, vừa cảm giác được đâm vào khoảng không, trong màn nước mịt mù lúc nào cũng có thể có phản kích vì thề lập tức hồi kiếm tự thủ, nhày lui ba thước.

Bãi nước rơi ào xuống đất, Tiêu Thu Thủy giận giữ quát:

- Khang Xuất Ngư...

Chỉ thấy ở bên cạnh, Văn Tấn Sương lực chiến Giang Dịch Hải và Đỗ Tuyệt, hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Âu Dương San Nhi cùng Đường Phương đang giằng co với Đồ Cồn.

Trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, thoáng cái đã có bốn tên ma đầu cực kỳ khó đánh, khó dây xuất hiện.

Khang Xuất Ngự cực kỳ hận Tiêu Thu Thủy, cũng giống như Tiêu Thu Thủy vô cùng căm hận lão.

Khang Xuất Ngự mấy lần ám sát Tiêu Thu Thủy không thành, ngược lại còn bỏ lại tính mạng mấy tên đồng liêu, nghĩ đến bản thân mình cũng thiếu chút nữa thì mất mạng tại Thành Đô, Khang Xuất Ngự dần dần cảm thấy cảnh giác, cảm thấy sợ hãi với Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy còn trẻ mà đã như vậy, đến khi trưởng thành sẽ còn thế nào nữa?

Vì thế Khang Xuất Ngự quyết định không cần biết là sử dụng thủ đoạn nào cũng nhất định phải trừ bỏ Tiêu Thu Thủy trước.

Do vậy lần này lão không những đánh lén mà còn mượn nước che hình, đâm trộm một kiếm, không ngờ vẫn để cho Tiêu Thu Thủy dùng sự miễn cảm hơn người, phản ứng nhanh chóng cùng sức phán đoán chuẩn xác, tránh thoát được.

Khang Xuất Ngự càng hận đến thấu xương, lão quyết tâm không để Tiêu Thu Thủy sống qua hôm nay.

Văn Tấn Sương đã bị thương ở chân, lấy một đánh hai đã cực kỳ khó khăn, Giang Dịch Hải cùng Đỗ Tuyệt hợp sức lại càng giống như một chiếc vòng sắt cùng một cây khoái đao, Văn Tấn Sương biến thành bò dê đợi chết.

Bò dê trước lúc chết, cũng sẽ giãy giụa.

Ong mật liễu một nhát châm cũng đủ làm người bị thương, càng huống hồ Thoái tuyệt Văn Tấn Sương.

Đỗ Tuyệt và Giang Dịch Hải nhất thời vẫn chưa thể đắc thủ.

Ám khí của Đồ Cồn vốn ở trên Đường Phương, bây giờ có thêm một Âu Dương San Nhi, Đồ Cồn vẫn chiếm được thượng phong.

Nhưng hai ngày trước Đồ Cồn đã bị Khâu Nam Cỗ đánh trúng một chưởng, ngoài ra còn bị Văn Tấn Sương đá trúng một cước, nội thương chưa lành hẳn, công lực giảm mạnh, nhất thời cũng không thủ thắng nổi.

Tâm thần Tiêu Thu Thủy đặt vào ba người đang gặp nguy cơ, Khang Xuất Ngư thấy rõ điểm ấy, lão muốn nhân lúc Tiêu Thu Thủy phân tâm thì một kích đoạt mạng.

Khâu Nam Cỗ, Tả Khâu Siêu Nhiên, Mã Cảnh Chung, Thiết Tinh Nguyệt, nếu có họ ở đây thì tốt quá!

... Tại sao họ còn chưa quay về.

Khang Xuất Ngư giống như đã nhìn ra được Tiêu Thu Thủy đang nghĩ gì, cười lạnh nói:

- Người đang chờ cứu binh có phải không?

- Tốt nhất là chờ chết đi!

- Khâu Nam Cỗ và Tả Khâu Siêu Nhiên đã sớm bị Bàn Cửu theo dấu, Thiết Tinh Nguyệt cùng Mã Cảnh Chung sợ rằng bây giờ đã chết dưới quạt của Liễu Thiên Biến rồi, còn có Hán Tứ Hải áp trận, bọn chúng chết là cái chắc.

- Người cũng nộp mạng đi!

Tiêu Thu Thủy nghe mà cảm thấy huyết mạch căng phồng, gầm lên một tiếng, xông tới. Khang Xuất Ngự cười thầm trong lòng:

“...Đúng! Chính là như thế! Người càng đánh mất lý trí, càng nhanh chết dưới kiếm của ta!”

Bấy giờ chợt nghe thấy một tiếng rên thảm, chân phải Văn Tấn Sương lại trúng một đao của Đỗ Tuyệt, máu tươi bắn tung, mạch môn đã bị Giang Dịch Hải bắt trúng, đang liều chết giãy giụa.

Lại nghe mấy tiếng quát tháo, hóa ra Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Mã Cảnh Chung, Tả Khâu Siêu Nhiên đều đã chạy về, vừa lùi vừa đánh, đối thủ của họ chính là Bành Cửu và Liễu Thiên Biến.

Chú Thích:

(*)Hoàng đế Vĩnh Lịch cuối đời nhà Minh, theo thời gian thì ở sau bối cảnh trong truyện rất nhiều, ko hiểu sao Ôn tiên sinh lại đưa ra.

Đây là lúc Vĩnh Lịch bị quân Mãn Thanh truy đuổi, ở Quảng Tây đang phân vân giữa đánh và chạy. Cù Thức Tỷ dâng tấu sớ trong đó có đoạn:

"Hoàng thượng tại việt nhi việt tồn, khứ việt nhi việt nguy. Ngã thối nhất bộ, tắc địch tiến nhất bộ; ngã khứ tốc nhất nhật, tắc địch lai diệt tốc nhất nhật. Dĩ toàn thịnh thị việt tây, tắc nhất ngưng tự tiểu; tự việt tây khôi trung nguyên, tắc nhất ngưng thậm đại. Nhược khí nhi bất thủ, ngu giả diệt tri cùng thủ tổng hĩ."

"việt tây" ở đây cũng là Quảng Tây, ý của đoạn này là "Hoàng thượng ở lại thì càng tồn tại, chạy đi thì càng nguy. Ta lùi một bước thì địch tiến một bước; ta chạy gấp một này thì địch đến nhanh một ngày. Thời toàn thịnh nhìn lại Quảng Tây, thấy chốn ấy thật nhỏ, lấy Quảng Tây để khôi phục

Trung Nguyên, lại thấy chồn ấy thật lớn. Nếu vút bỏ mà không thủ thì kẻ ngu cũng biết là đang chấp tay dâng lên cho giặc."

(**) Trong Sử ký phần Hạng Vũ bản kỷ có viết:

""Phu tần diệt lục quốc, sở tối vô tội. Tự hoà vương nhập tần bất phản, sở nhân liên chi chí kim, cố sở nam công viết: 'Sở tuy tam hộ, vong tần tất sở' dã."

Quân Tần diệt sáu nước, Sở là vô tội nhất. Từ lúc Hoà Vương đến Tần không về, người Sở thương xót đến tận bây giờ, vì thế Sở Nam Công nói: nước Sở dù còn ba hộ thì kẻ diệt Tần tất là từ Sở.

Chợt nghe một âm thanh cực kỳ trầm hùng, mạnh mẽ, hồn hậu, bá đạo mà lại có lẽ nói:

- Chư vị dừng tay, có gì từ từ nói.

“Chư vị” đều không dừng tay.

Lúc này đang đánh đến gấp như lửa cháy, ai mà dám dừng tay trước chứ!

Một giọng nữ trung niên vang dội, rõ ràng, có lực vang lên, rõ từng tiếng một:

- Có gì thì nói, tại sao lại cứ không động thủ không được?

Mấy người này nói tiếng đều mang giọng Quảng Tây rất nặng, nhưng lời là tiếng Quan Thoại võ lâm đúng tiêu chuẩn, hơn nữa còn lễ độ, thẳng thắn, giống như một vị thầy đồ đầy học vấn đang khuyên bảo đám trẻ tuổi nông nổi không được đánh nhau.

Còn có một giọng nói già nua, khan khan vang lên:

- Còn đánh nữa sẽ nguy hại đến tính mạng đấy. Mấy người các vị xem ra cũng là danh nhân trên giang hồ, sao lại nặng tay với mấy người trẻ tuổi này như vậy?

Nói thì cứ nói, đám ma đầu Khang Xuất Ngư vẫn chẳng hề để ý, thậm chí vì sợ có người quấy nhiễu mà ra chiêu lại càng tàn độc.

Bấy giờ lại có một âm thanh sang sảng, bộc trực nói:

- Mấy vị này xuất chiêu, phải chẳng là đại danh đỉnh đỉnh Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư Khang tiên sinh, Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải Giang lão gia tử, Âm khí tam thập lục thủ, Âm thung tam thập lục lộ Đồ Cồn Đồ lão đại, cũng với Đồ Tuyệt hiệu là Khoái Dao địa ma! Còn có một vị không biết có phải là Thoái tuyệt Văn Tấn Sương Văn lão anh hùng?

Người này nói tới Khang Xuất Ngư, Giang Dịch Hải, Đồ Cồn, Văn Tấn Sương đều vô cùng tôn kính, chỉ có với Đồ Tuyệt là mười phần khinh bỉ.

Có lẽ người này còn chưa biết đám Khang Xuất Ngư, Giang Dịch Hải, Đồ Cồn đã sớm là cự ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, nhưng Đồ Tuyệt là một Địa ma thì ai ai cũng biết.

Người này có thể nhìn qua họ ra chiêu so đấu một cái là nhận được gia số võ công, hơn nữa còn phân biệt được thân phận, có thể thấy là nhãn lực cực cao, kinh nghiệm phong phú.

Đám Khang Xuất Ngư nghe vậy tự nhiên là giật mình, không biết là địch hay là bạn, đột nhiên lại nghe một người giọng nói cực kỳ lạnh lùng, nghiêm nghị, nôn nóng:

- Cho dù các người muốn đánh nhau thì đã tới Quảng Tây, cũng phải hỏi qua Quảng Tây ngũ hổ bọn ta mới được.

Mọi người nghe vậy, không khỏi đều dừng tay.

Võ lâm Lương Quảng lấy Quảng Đông Lương Đẩu, Quảng Tây Khuất Hàn Sơn làm võ lâm bắc đẩu.

Khuất Hàn Sơn lại cùng Đỗ Nguyệt Sơn, Cố Quân Sơn tề xưng là Quảng Tây tam sơn, Tam sơn Tứ tuyệt, Tứ tuyệt chính là Văn Tấn Sương, Tất Thiên Thông, Diêu Độc Vụ, Hoàng Viễn Dung.

Những người này đều là nhân vật đứng đầu trong võ lâm Quảng Châu.

Quảng Châu còn có “thập hổ”.

Quảng Tây có năm con lão hổ, Quảng Đông cũng có năm con.

Bọn họ đương nhiên không phải là lão hổ thật sự, mà là người.

Không những là người mà còn là hảo hảo, là hảo hán mới đáng được tôn là “Hổ”.

Xuất thân, võ công, thân phận của họ so với Tiêu Tây Lô, Khang Xuất Ngự, hoặc là Đỗ Tuyệt, Đồ Cồn, thậm chí cả Nga Mi, Thiếu Lâm đều có khác biệt rất lớn.

Vốn bọn họ xuất thân từ võ sư.

Bọn họ chẳng phải kỳ nhân dị sĩ gì mà là ở giữa phố phường, rèn luyện qua từng trận chiến đấu, nổi danh từ từng cuộc lôi đài, tính mệnh thăng hoa từ từng cuộc nhuộm máu đường phố, ổn định trận cước qua từng cuộc phân tranh phố xá.

Cũng chính vì như vậy mà mỗi chút thành tựu của họ đều được tạo thành từ máu và mồ hôi của bản thân, thanh danh có được chẳng có chút nào may mắn cả.

Cũng chính vì như vậy mà họ lại càng đáng được tôn kính.

Võ công của họ càng không phải được cao thủ, dị sĩ nào truyền thụ, căn bản đều từ những võ công cực kỳ bình thường, theo vô số lần thắng thua, chiến đấu, theo từng lần khổ luyện từ sáng sớm cho tới tận đêm khuya mà ra.

Võ công của họ chẳng phải cao cường đến mức nào, nhưng so với bất kỳ ai cũng vô cùng vững chắc.

Bọn họ không những là người trong võ lâm mà còn là người trong nhân gian.

Họ dạy dỗ đệ tử trong thành thị hoặc thôn quê, càn thay địa phương chủ trì chính nghĩa, hoặc giúp dân gian tan giặc, hoặc duy trì pháp kỷ, hoặc thay người yếu ra mặt, thay kẻ oan lên tiếng.

Ở Lương Quảng, họ rất được mọi người tôn trọng, chỉ dưới có Lương Đẩu, Khuất Hàn Sơn.

Những người này, ở Quảng Đông có năm người, gọi là Quảng đông ngũ hữu, ở Quảng Tây cũng có năm vị, gọi là Quảng Tây ngũ hiệp.

Những chuyện này Tiêu Thu Thủy đều được nghe đại ca Tiêu Dịch Nhân kể qua.

Hắn dừng tay, liền trông thấy Quảng Tây ngũ hiệp.

Năm người này không ngờ lại chính là bốn nam, một nữ đang rèn luyện võ nghệ trong bóng râm dưới cầu Vạn Lý.

Trang phục của họ phần lớn đều là kinh trang bình thường của người trong võ lâm, bộ dạng chẳng có gì khác người bán thuốc bên đường hay tiêu sư võ cực. Tuổi tác họ đều khoảng ba, bốn mươi tuổi, cũng có nhân vật tuổi tác đã lớn nhưng tinh khí vẫn tráng kiện.

Nhưng khi người cuối cùng trong Quảng Tây ngũ hổ thanh âm cực kỳ sắc nhọn, nói ra một câu: “Cho dù các người muốn đánh nhau thì đã tới Quảng Tây, cũng phải hỏi qua Quảng Tây ngũ hổ bọn ta mới được”, thì cả loại nhân ma không sợ trời không sợ đất như Đỗ Tuyệt cũng chỉ có thể dừng tay.

Quảng Tây ngũ hổ dù thế nào cũng không hề dễ trêu.

Càng huống hồ chỗ này là Quảng Tây, cũng là địa bàn của họ.

Tất cả mọi người đều ngừng tay.

Khang Xuất Ngự từ từ quay lại, trầm giọng hỏi:

- Quảng Tây ngũ hổ?

Người nói chuyện hào sảng là một tráng hán da ngăm đen, dung mạo cương liệt, chắp tay nói:

- Tại hạ Hồng Hoa, người giang hồ thường cho biệt hiệu “Thiếu Lâm A Hồng”, tự nhiên là tài nghệ từ Thiếu Lâm ra, mong Khang tiên sinh các vị đừng chê cười.

Người thanh âm già nua, khàn khàn là một ông lão xấu xí, lưng gù, cười khùng khục nói:

- Lão già này tên là Lao Danh Cửu, mọi người đều gọi “Cung bối lão cẩu”(*), đầu nhập cái bang bốn mươi năm, xin ra mắt chư vị!

Giọng nữ cao là một người phụ nữ trung niên, hai lông mày nhô cao, người mặc kinh trang, vô cùng sáng khoái tự nhiên, hơi cũng người nói:

- Tiểu nữ tử Thi Nguyệt, tiện hiệu “Tạp Hạc”, tên như ý nghĩa, tập luyện Hạc quyền, nhưng sư môn pha tạp.

Người lên tiếng trầm hùng lúc đầu là một người trung niên, dáng vẻ ung dung, cũng chấp tay cười nói:

- Tại họ họ Hồ, tên Phúc, dùng đại sao sống vàng, ngoại hiệp “Hảo nhân bất trường mệnh”, xin được chỉ giáo!

Người lên tiếng cuối cùng bây giờ mở miệng thanh âm vẫn sắc nhọn như cũ, nhưng người thì vừa đen vừa nặng, hai mắt đảo vòng vòng, môi vều quai hàm bạnh, có cảm giác không cân xứng rất khó diễn tả, khiến người ta không nhận ra được tuổi tác lớn nhỏ ra sao. Chỉ nghe hắn nói:

- Tôi tên Lý Thiết Đinh, người trong võ lâm tặng tôi biệt hiệu là Đinh sắt, tập luyện “Hổ báo long xà ưng” quyền.

Nói xong liền nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng ớn như Thiết Tinh Nguyệt, rồi lại tiếp:

- Lại có người gọi tôi là Đậu đen, bởi vì tôi đen, còn cả sáu năm trước khi cao thủ Lỗ Kỳ đại sư từ Thiên Trúc tới Quảng Châu, tôi từng gặp mặt ông ta, từng giao đấu, cũng đã lãnh giáo qua một vài chiêu, vì thế cũng có người bói võ công tôi bắt nguồn từ ma môn. Có điều so với chư vị thì đó điều chỉ là chút tài mọn, không đáng nói tới.

Khang Xuất Ngự lại biến sắc, lạnh lùng hỏi:

- Người chính là cao thủ trẻ nhất mà lại khó dây nhất trong Quảng Tây ngũ hổ, Lý Hắc?

Người đen xì kia cười đáp:

- Ngài nói đúng rồi. Tôi cũng có cái danh hiệu Lý Hắc.

Những người này tự báo danh hiệu, tự giới thiệu bản thân, hiển nhiên là có khác biệt rất lớn với các loại kỳ hiệp dị sĩ trung nguyên.

Bọn họ chẳng những tự báo tên, danh hiệu, mà thậm chí cả võ công, gia số cũng không hề che giấu. Cũng có thể họ làm như vậy là vì biết: lấy thành ý đãi người mới chính là phương thức chắc chắn nhất.

Người Thiết Tinh Nguyệt thấy có hứng thú nhất là Lý Hắc:

- Cậu còn đen hơn tôi!

Lý Hắc nhe răng cười:

- Không dám nhận!

Khâu Nam Cỗ xen vào:

- Răng cậu còn trắng hơn của lão Thiết!

Lý Hắc vẫn cười đáp:

- Không dám nhận!

Đường Phương cũng thấy rất thính Lý Hắc, hỏi:

- Anh có biết đời Đường có người gọi là Lý Bạch?

Thiết Tinh Nguyệt cướp lời:

- Là cái lão...cái lão thiên tử gọi đến, không lên giường...

Tả Khâu Siêu Nhiên cúi kính ngắt lời:

- Thuyền! Không phải giường!

Thiết Tinh Nguyệt nhe răng trừng mắt, dọa Tả Khâu Siêu Nhiên, cố cười nói:

- Dù sao giường và thuyền cũng giống nhau cả, trong chữ cổ, hai chữ ấy tương thông!

Tả Khâu Siêu Nhiên chẳng có nhiều học vấn như vậy, hỏi:

- Thật à?

Thiết Tinh Nguyệt đăm lao phải theo lao, cổ nói:

- Ai cần biết thật hay giả, thiên tử là nam, Lý Bạch cũng là nam, lên thuyền, lên giường đều không cần giữ lễ, hi hi! Không cần giữ lễ!

Khâu Nam Cổ nghe cũng như là có đạo lý, bộ dạng rất là bác học, hỏi:

- Cho nên Lý Bạch, Lý Hắc đều giống nhau.

Lý Hắc không ngờ cũng rất chăm chú lắng nghe, rất thành khẩn xác nhận:

- Hoàn toàn chính xác.

Thiết Tinh Nguyệt cao hứng đến nhảy dựng lên, bởi vì người này nói chuyện, thái độ, phong cách đều cùng hẩn ngưư tầm ngưư, mã tầm mã, vui vẻ nói:

- Hai ta tâm đầu ý hợp, tôi thích cậu rồi đó!

Lý Hắc quay sang phía Khâu Nam Cổ, hỏi:

- Cậu biết tôi ghét nhất là loại người nào không?

Khâu Nam Cổ đáp:

- Cậu nói thử xem.

Lý Hắc dùng miệng dấu lên, hướng về phía Thiết Tinh Nguyệt:

- Éo lả!

Câu này Thiết Tinh Nguyệt ngày thường thích nhất là lôi ra chửi người, hôm nay lại có người lấy nó ra chửi hăn, vừa nghe sao mà chịu đựng được, gào lên xông tới:

- Ta phải đánh bẹp ngươi.

Lý Hắc cũng bày thế muốn lên, Tiêu Thu Thủy vội bước ra khuyên giải:

- Có gì từ từ nói, đừng đánh, đừng đánh!

Mắt thấy ba người sắp sửa va vào nhau, đột nhiên vụt một cái, phân ra ba hướng đánh về phía Giang Dịch Hải. Thiết Tinh Nguyệt Đánh ra một quyền, Tiêu Thu Thủy đâm ra một kiếm, Lý Hắc dùng tay trao tới, đã cứu được Văn Tấn Sương, người khắc căn bản không kịp ra tay.

Văn Tấn Sương thở phào một hơi:

- Đa tạ!

Chỉ trong khoảnh khắc, Lý Hắc, Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt đã đánh lui Giang Dịch Hải, cứu thoát Văn Tấn Sương, mọi người nhất thời còn chưa kịp định thần lại, vẫn đang chìm đắm trong không khí đối thoại quái dị của ba người Thiết, Khâu, Lý.

Khang Xuất Ngự hai mắt như sắp bốc lửa:

- Người giúp bọn chúng?

Lý Hắc nhe răng cười đáp:

- Khang tiên sinh không cần ngạc nhiên. Lưỡng Quảng thập hổ chúng tôi xưa nay không thích thấy người ta phải đàm phán trong tình huống bị uy hiếp.

Hắn đưa tay chỉ chỉ:

- Vị lão tiên sinh này không cần biết có phải là Văn lão anh hùng hay không, rơi vào tay các vị chung quy vẫn là không tốt, vì thế liền tự tiện quyết định.

Liễu Thiên Biến cười lạnh:

- Các người là cùng một bọn?

Lý Hắc, Tiêu Thu Thủy cùng nhìn nhau cười, Lý Hắc đáp:

- Chưa từng quen biết,

Liễu Thiên Biến cười hắc một tiếng:

- Tại sao lại phối hợp chặt chẽ, đồng loạt ra tay như vậy?

Lý Hắc cười đáp:

- Bởi vì tôi biết tiếng bụng, ngay lúc mấy vị huynh tỷ giới thiệu, tôi đã dùng thuật nói bụng của Du già Thiên Trúc truyền lời cho mấy vị lão hữu, trước tiên hãy cứu Văn lão anh hùng rồi hẵng nói.

Nói đoạn lại đưa tay chỉ sang Khâu Nam Cố, thong dong nói:

- Ba người chúng ta cứu người, để hắn lược trận.

Đỗ Tuyệt siết chặt đao, căng thẳng hỏi:

- Vậy là các người muốn nhắm vào bọn ta?!

Lý Hắc ngấn ra một chút, nhưng vẫn cười đáp:

- Không dám.

Cung bối lão câu vừa già vừa gù ở bên cạnh nói:

- Bọn tôi không hề định giúp ai, nhưng đã tới Quảng Tây thì đều phải nói cho rõ ràng mới được.

Đột nhiên thần sắc ngưng lại, nghiêm mặt nói:

- Có điều, những gì “đậu đen” làm, Quảng Tây ngũ hổ chúng tôi đều thừa nhận.

Khang Xuất Ngự lạnh lùng nói:

- Lưỡng Quảng thập hổ làm như vậy, chẳng có chút lợi lộc nào với thanh danh mà các người khó khăn lắm mới gây dựng được, không kéo còn phải thân bại danh liệt, chết không chỗ chôn thây.

Liễu Thiên Biến cũng cười lạnh:

- Lưỡng Quảng thập hổ, thanh danh không dễ có, nên tự biết quý trọng mới đúng. Nếu không phải có người có tâm che chở, chỉ sợ.... Hà hà... Ăn không được, chỉ có vứt đi thôi!

Lưỡng Quảng thập hổ, Quảng Tây: Hồ Phúc, Hồng Hoa, Thi Nguyệt, Lý Hắc, Lao Cửu, cùng với Quảng Đông: Ngô Tài, Phong Nữ, Sát Tử, La Hải Ngưu, A Thủy, mười người này không ai là không thân kinh bách chiến, lịch duyệt lão luyện, là hảo thủ trong võ lâm sóng to gió lớn mà vẫn sừng sững không ngã.

...Muốn làm được vậy không chỉ cần võ công sao, nhiều cơ trí còn cần có vận khí tốt, càng không được có quá nhiều kẻ địch.

... Quá nhiều kẻ địch, đánh không thắng người cũng có thể quần cho người chết mệt.

Vì thế lời Liễu Thiên Biển là muốn cảnh cáo Quảng Tây ngũ hổ đừng có tự chuốc thù oán.

Nhưng Lý Hắc giống như nghe không hiểu, cười nói:

- Không ăn được thì đem về nhà, có gì không tốt? Có thể đem nuôi chó. Lý Bạch có hai câu thơ: “Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, đăn nguyện trường túy bất nguyện tỉnh”(**), người chưa nghe qua sao?

Thiết Tinh Nguyệt nghe sao hiểu hai câu thơ đó, hỏi:

- Cậu nói cái gì?

Khâu Nam Cỗ ra bộ ta đây biết rồi:

- Dù sao cũng là Lý Bạch nói, ông ta nói ăn cơm không quan trọng, uống rượu mới là quan trọng, chuyện ấy thì liên quan cái rắm gì đến cậu?

Thiết Tinh Nguyệt tức giận nói:

- Tôi...

Tiêu Thu Thủy sợ họ chửi nhau làm hỏng việc, vội vàng ngăn lại.

Thi Nguyệt tuy là thiếu nữ nhưng nói chuyện không hề có chút khách khí:

- Đâu có đâu có, Lưỡng Quảng thập hổ chúng tôi chưa từng được các vị đại gia che chở, vẫn sống tới ngày hôm nay, hôm nay tự nhiên được các vị đại gia che chở, lại thấy không chịu nổi, vẫn xin các vị đại gia đừng có “che chở” thì tốt hơn!

Giang Dịch Hải nghe vậy cả giận, quát:

- Nha đầu thối không biết tốt xấu, còn không im miệng!

Hồng Hoa vốn ăn nói hào sảng giờ lại một mực im lặng, vừa mở miệng là buông một chữ:

- Đánh!

Còn chưa dứt lời, một nắm đấm to như cái đầu đã đánh tới!

Đỗ Tuyệt ở một bên là khó kiềm chế nhất, giận giữ quát lên:

- Đánh thì đánh!

Song đao như tuyết, đánh ra cuồn cuộn!

Chú Thích:(*) Chó già lưng còng

(**)Bài thơ Tương Tiến tửu của Lý Bạch.

君不見黃河之水天上來，

奔流到海不復回？

君不見高堂明鏡悲白髮，

朝如青絲暮成雪？

人生得意須盡歡，

莫使金樽空對月。

天生我才必有用，

千金散盡還復來。

烹羊宰牛且為樂，

會須一飲三百杯。

岑夫子，丹丘生，
將進酒，杯莫停。
與君歌一曲，
請君為我傾耳聽。
鐘鼓饌玉何足貴，
但願長醉不願醒。
古來聖賢皆寂寞，
唯有飲者留其名。
陳王昔時宴平樂，
斗酒十千恣歡謔。
主人為何言少錢，
逕須沽取對君酌。
五花馬，千金裘，
呼兒將出換美酒，
與爾同消萬古愁。

Quân bất kiến

Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi!

Hựu bất kiến

Cao đường minh kính bi bạch phát,
Triêu như thanh ti mộ thành tuyết.
Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,
Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!
Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,
Thiên kim tán tận hoàn phục lai.
Phanh dương tế ngư thả vi lạc,
Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.
Sâm phu tử, Đan Khâu sinh.
Tương tiến tửu, Bôi mạc đình!
Dữ quân ca nhất khúc,
Thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thính:
"Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,
Đãn nguyện trường tuý bất nguyện tinh!
Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,
Duy hữu âm giả lưu kỳ danh.
Trần Vương tích thời yến Bình Lạc,
Đấu tử thập thiên tứ hoan hước".
Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,

Kính tu cô thủ đối quân chước.
Ngũ hoa mã,
Thiên kim cừ,
Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,
Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.
Con sông Hoàng lừng trời tuôn nước,
Xuống biển rồi, có ngược lên đâu!
Nhà cao, gương xót mái đầu,
Sớm còn tơ biếc, tối hầu tuyết pha.
Vui cho đây, khi ta đặc ý
Dưới vàng trăng, đừng để chén không.
Sinh ra, trời có chỗ dùng,
Nghìn vàng tiêu hết, lại trông thấy về.
Chén đi đã, trâu dê cứ giết,
Ba trăm ly, phải hết một lần.
Khâu, Sầm hai bác bạn thân,
Rượu kẻo xin chớ ngại ngừng ngừng thôi!
Ta vì bác, hát chơi một khúc!
Bác vì ta, hãy chúc bên tai:

"Ngọc, tiền, chuông, trống mặc ai,
Tỉnh chi? Chỉ muốn cho dài cuộc say.
Bao hiền thánh đến nay đã rõ?
Phường rượu ta tên họ rành rành:
Trần Vương bữa tiệc quán Bình,
Mười nghìn đấu rượu thỏa tình đùa vui".
Chủ nhân chớ ngậm ngùi tiền ít,
Mua rượu ta chén tí cùng nhau.
Áo cừ, ngựa gấm, để đâu?
Gọi con đem đôi vại bầu rượu ngon.
Uống cho muôn thuở tan buồn!
(Ngô Tất Tố)

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 7: Quảng Tây Ngũ Hồ

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Hồng Hoa đánh tới một quyền, Đổ Tuyệt chém lại một đao!

Đổ Tuyệt không tin đám võ sư Quảng Châu này lại được bao nhiêu tài năng. Võ công của Cửu thiên Thập địa, thập cứu nhân ma được võ lâm công nhận là giết người không chớp mắt, chẳng có lý gì mà lại sợ mấy tên nhà quê địa phương.

Đổ Tuyệt đao nhanh, Hồng Hoa quyền chậm, mắt thấy đao sắp sửa chém trúng tay phải Hồng Hoa.

Đột nhiên tay phải Hồng Hoa thu lại, biến thành tay trái xuất quyền, một quyền y như trước, đánh vào mũi Đổ Tuyệt.

“Xoạt” một tiếng, trong tay Đổ Tuyệt chợt có thêm một thanh đao sắc, lại chém vào tay trái Hồng Hoa.

Hồng Hoa thần sắc không đổi, quyền phải kịp thời đánh ra, nghênh đón đao của Đổ Tuyệt!

Đao của Đổ Tuyệt tuy nhanh, quyền của Hồng Hoa nhìn như chậm nhưng lại có thể phát sau tới trước, “băng” một tiếng, đánh trúng lưỡi đao!

Đổ Tuyệt thầm nghĩ: “Quyền của người có lợi hại thế nào cũng không dám chống lại lưỡi đao sắc bén của ta”, đoạn lập tức dốc toàn lực chém tới!

Hai người thoáng hợp tức phân, cùng lùi lại ba bước, lưỡi đao Đổ Tuyệt méo mất một miếng, lực phản chấn làm hồ khẩu tê dại. Nhát đao chém vào năm tay Hồng Hoa thực sự cũng vạch nên một vết trắng trên lưng quyền.

Vệt trắng, không phải vệt máu.

Quyền của Hồng Hoa giống như được đúc bằng thép.

Đỗ Tuyệt biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Thiếu Lâm thần quyền!

Chỉ nghe Cung bối lão câu hô lớn trợ uy:

- Thiếu Lâm Hồng, thêm một phát nữa!

Thiếu Lâm Hồng Hoa khẽ mỉm cười, ưỡn thẳng người lên, lại đánh tới một quyền!

Đỗ Tuyệt hét lớn, hóa thành đao quang ngập trời, đồng loạt chém tới!

Đỗ Tuyệt dù sao cũng có thành tựu đao pháp không tồi, một tràng khoái đao này, Hồng Hoa nhìn đến đầu vầng mắt hoa, thật sự không thể chống đỡ được, dứt khoát thu tay lại, nghiêm mặt nói:

- Dừng tay, ta có điều muốn nói!

Đỗ Tuyệt ngạc nhiên hỏi:

- Có gì để nói?

Thiếu Lâm Hồng hỏi:

- Trước khi người xuất đao đều phải hét lớn một tiếng, có phải không?

Đỗ Tuyệt ngần ra, Thiếu Lâm Hồng lại nói:

- Trước khi xuất chiêu không cần la hét, hô to gọi nhỏ chỉ khiến một hơi chân khí tan đi, khi xuất chiêu sẽ không thể tập trung toàn lực.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên lại một quyền cực kỳ nhanh mạnh đánh ra, Đổ Tuyệt bất ngờ không đề phòng, “bốp” một tiếng, bị đánh trúng mũi, ôm mặt nhảy ra ngoài. Thiếu Lâm Hồng phúi phúi tay, cười nói:

- Đây là học phí.

Lần này quả thực là quái chiêu, khiến đám Tiêu Thu Thủy xem mà không khỏi phì cười, Quảng Tây tứ hổ lại càng kêu la ầm ỹ, tăng cường thanh thế cho Hồng Hoa. Liễu Thiên biến cười lạnh nói:

- Đây là Thiếu Lâm thần quyền?

Hồng Hoa cười đáp:

- Quyền là Thiếu Lâm, cách đánh là Quảng Tây, đấu pháp Lưỡng Quảng tiêu chuẩn!

Người Lưỡng Quảng có vẻ coi quan niệm địa phương còn quan trọng hơn quan niệm quốc gia. Quảng Tây ngũ hổ không ai là không dương dương tự đắc coi mình là người Quảng Tây.

Liễu Thiên Biến lạnh lùng nói:

- Vậy để Liễu Thiên Biến ta lĩnh giáo thử quyền chiêu Thiếu Lâm cùng đấu pháp Quảng Tây của người.

Thiếu Lâm Hồng nhếch mép cười:

- Mời!

Vừa rồi Thiếu Lâm Hồng đúng là ra tay đả thương Đổ Tuyệt, nhưng ai cũng có thể thấy được, một loạt khoái đao đó của Đổ Tuyệt, Hồng Hoa vốn không ngăn cản nổi.

Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma quả thực đều thân mang võ nghệ tuyệt đỉnh, tuy kinh nghiệm chiến đấu của Quảng Tây ngũ hổ cực kỳ hữu dụng nhưng nếu chiến đấu lâu dài thì sợ rằng không chiếm được lợi thế.

Nhưng Quảng Tây ngũ hổ lại giống như chẳng hề lo lắng chút nào.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên cảm thấy Quảng Tây ngũ hổ này cũng rất giống mấy người mình, giống Cầm Giang tứ huynh đệ, giống hòa thượng Đại Đổ, giống lão Thiết, A Cổ, cũng giống Thụ Lâm, Lâm công tử, một dạng vui vẻ, biết chuyện đáng làm thì mặc kệ tất cả, nên làm là làm!

... Không biết Quảng Đông ngũ hổ có phải cũng như vậy không?

Đúng lúc này, đột nhiên có ba đốm sáng lạnh bắn ra!

Đồ Cồn bất ngờ ra tay.

Thiếu Lâm Hồng đang giằng co với Liễu Thiên Biến, ai mà biết kẻ ra tay lại không phải Liễu Thiên Biến, mà là Đồ Cồn.

Kinh nghiệm đối địch của Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma so với Quảng Tây ngũ hổ cũng chỉ có hơn chứ không kém, nếu như nói đến âm mưu lừa gạt thì Quảng Tây ngũ hổ còn phải xách dép đuổi theo nữa.

Hồng Hoa kêu lên một tiếng, suýt soát bị một mũi ám khí đánh trúng, bị cắt phá ống tay áo.

Bị ám khí của Đồ Cồn đánh trúng thì sao còn mạng nữa?

Hồng Hoa tránh được ba mũi ám khí đã vô cùng chật vật, Đỗ Tuyệt ở dưới đất đột nhiên nhảy lên, vung đao chém vào lưng Thiếu Lâm Hồng, khiến người khác không kịp ứng cứu.

Đường Phương hô lên kinh hãi, Thiếu Lâm Hồng ngã ra ba bước, vậy mà lại quay đầu cười hì hì, cứ như không có việc gì cả.

Đỗ Tuyệt thất thanh:

- Kim chung tráo?

Ánh mắt Liễu Thiên Biến co rút lại:

- Thiết bố sam?

Thiếu Lâm Hồng Hoa không ngờ lại luyện thành hai môn công phu ngoại gia tuyệt nghệ này, vậy mới có thể cứng rắn chịu một đao của Đỗ Tuyệt.

Thiếu Lâm Hồng lại ung dung cười nói:

- Là Thập tam thái bảo hoành luyện.

Đám Liễu Thiên Biến đều hít vào một hơi lạnh, bởi vì Thập tam thái bảo hoành luyện chỉ thuần túy là một môn luyện thân ngoại gia, cũng giống như loại mồi võ bán thuốc bên đường, bảo người lấy chùy đánh vào thân mình, dùng cổ bẻ cong cán thương vậy, là loại tạp kỹ khá thô sơ mà thôi, không ngờ Thiếu Lâm Hồng lại có thể dùng nó để giữ mạng.

Hồng Hoa lại cười nhẹ nói:

- Còn cả Đồng tử công.

- Đồng tử công?

Khang Xuất Ngự cười lạnh nói:

- Không ngờ trong Quảng Tây ngũ hổ mà cũng còn có kẻ vẫn là xử nam!

Lần này, cả Quảng Tây ngũ hổ cùng mấy người Tiêu Thu Thủy đều biến sắc. Tạp hạc Thi Nguyệt bước lên một bước, mặt lạnh như sương, nói:

- Khang tiên sinh, không ngờ ngài thân phận là một đại hiệp mà lại nói ra được những lời đó. Thi Nguyệt người Liễu Giang này muốn được lĩnh giáo

cao chiêu của Khang tiên sinh!

Quảng Tây ngũ hổ từ lúc xuất hiện đến ra tay đều đưa ra chiêu số khiến cho người ta hoàn toàn không ngờ được. Kỳ thực, đó đều là những ngoại kỹ xảo phổ biến, võ công bình thường mà đám hào sĩ phổ phường hay dùng khi tỉ võ lôi đài, nhưng đối với loại cao thủ võ lâm chính tông như Khang Xuất Ngự mà nói lại cảm thấy bó tay bó chân, rất khó thích ứng. Tuy vậy Khang Xuất Ngự tự nghĩ mình kiếm thuật cao cường, lập tức ngạo nghễ nói:

- Cũng được, cho người mở rộng tầm mắt.

Thi Nguyệt chột vung rộng hai tay, tạo thành hình hạc, lao về phía Khang Xuất Ngự.

Khang Xuất Ngự khẽ rung tay trái, trên tay phải đột ngột xuất hiện một thanh kiếm, kiếm như mặt trời, lập tức khiến người ta không mở được mắt ra.

Tạp hạc Thi Nguyệt thoáng cái đã bị cuốn vào trong ánh kiếm.

Người đã biến mất, chỉ có kiếm mang.

Kiếm đã biến mất, chỉ thấy ánh sáng.

Ánh dương vạn trượng, mấy người Tiêu Thu Thủy đều không thể mở mắt nhìn rõ.

Chỉ nghe một tiếng quát nhẹ, Thi Nguyệt đã lùi lại sao, không ngờ lại chẳng hề bị thương, tuy vậy trâm cài trên tóc đã vỡ vụn, tóc dài rối tung, dù trong lúc hốt hoảng vẫn mang một vẻ đẹp động lòng người của thiếu phụ.

Đột nhiên, Thi Nguyệt lại xuất thế Bạch hạc triển sí, Phi hạc thăng thiên, lao vào trong kiếm mang, chẳng lẽ cô ta đã có cách khắc chế Quan Nhật thần kiếm?

Kiểm mang lại bùng sáng, Thi Nguyệt một lần nữa bị nuốt chửng.

Ánh sáng càng chói chang.

Thi Nguyệt lại lùi ra, hơi thở đã cực kỳ gấp gáp.

Nhưng trong chớp mắt, nhân lúc kiểm mang của Khang Xuất Ngự vừa tắt, Thi Nguyệt đã lại xông tới. Ngạ hạc tầm xà, Phi hạc bác xà, Hoàng hạc vô tung, Bạch hạc phi lai, tất cả ập tới tấn công. Ngạ hạc tầm xà là Hạc quyền trong Hồ Hạc song hình của Thiếu Lâm, Phi hạc bác xà là chiêu thức xuất phát từ Xà Hạc thần quyền, Hoàng hạc vô tung không ngờ lại là tuyệt kỹ đã biến mất không để lại dấu tích từ hơn ba trăm năm trước của Hoàng Hạc chân nhân, Bạch hạc phi lai là thân pháp võ công cơ bản hiện tại của Bạch hạc môn.

Mặt trời trong tay Khang Xuất Ngự chột thu lại, tiếp đó quang mang bùng phát, rồi lại thu liễm, rồi lại phát sáng, cứ lúc sáng lúc tối như vậy, tổng cộng bốn lần. Mỗi lần kiểm mang thu lại, trong vòng kiểm lại ẩn hiện có bóng hạc phóng lên, nhưng sau bốn lần chớp tắt, ánh sáng của thần kiếm mặt trời lại biến thành chói lọi!

Lúc này, Thi Nguyệt lập tức rút lui!

Lại nghe một tiếng quát nhẹ, kiểm mang đuổi gấp, khóa chặt Thi Nguyệt!

Hét lên một tiếng như hạc kêu, Thi Nguyệt vờn người nhảy lên, phóng ra ngoài ba trượng, hai vai trái phải mang hai vết máu, hơi thở dồn dập, tóc mây rối bù.

Khang Xuất Ngự thu kiếm thế lại, chỉ xéo vào Thi Nguyệt, sắc mặt trầm lạnh, nhưng hô hấp cũng rất gấp rút.

Lần đại chiến này tổng cộng có ba hiệp, Thi Nguyệt bị ép lùi ba lần, lại không thoát được ra khỏi lưới kiếm, thắng bại đã phân.

Mũi kiếm Khang Xuất Ngư chọt chấn động, phát ra từng điểm lệ mang, lại cuốn tới chỗ Thi Nguyệt.

Sắc mặt Thi Nguyệt vụt biến, vội vã hô lên:

- Hồ báo long xà ừng!

Lý Hắc nhảy vọt lên trước, cười nói:

- Cô có một mình Hạc quyền đơn đấu không xong đâu! Để ngũ lộ thần quyền của tôi tới lĩnh giáo một chút.

Lời còn chưa dứt đã phân ra hai tay, trái gập cổ, phải co chi, bắt lấy kiếm của Khang Xuất Ngư!

Xà quyền!

Khang Xuất Ngư biến sắc.

Lý Hắc bắt được kiếm, cười ha hả.

Ba người Thiết Tinh Nguyệt, Tiêu Thu Thủy, Khâu Nam Cố không nhận được đồng thanh kêu:

- Hay!

Lý Hắc vênh vênh vào vào, quát lớn:

- Đánh rắn dùng gậy, lên!

“Xuy!” một tiếng, xà quyền co tay, năm ngón thuận theo quân kiếm quấn lên, mổ thẳng vào mặt Khang Xuất Ngư!

Nhưng Lý Hắc không phản công hoàn hảo, một khi phản công, tay tất phải lỏng ra, tay vừa lỏng ra, kiếm của Khang Xuất Ngư liền “ong” một tiếng, bắn ra một luồng cầu vòng, thuận thế đâm vào bụng Lý Hắc!

Thoáng cái, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố không khỏi kêu lên thất thanh, Tiêu Thu Thủy vội nói:

- Không sợ....

Kiểm đâm vào bụng Lý Hắc, hắc đột nhiên uốn người, nhảy dựng lên, hóa ra kiếm chỉ xuyên thủng bên cạnh áo thành hai lỗ thủng, quả thực vô cùng nguy hiểm, chu dù là Lý Hắc du hí nhân gian cũng sợ đến sắc mặt trắng bệch, có điều da mặt hắc quá đen, không nhìn ra được, còn miễn cưỡng nhe răng nói:

- Kiếm pháp hay! Còn may ta có Xà hình yêu thân!

Khang Xuất Ngự cười lạnh một tiếng, quát:

- Vậy thì ta đây “chém răn mở đường”!

Một kiếm bổ tới, Lý Hắc nhảy lên tuy nhanh nhưng liệt mang lướt qua, vẫn bị cắt mất một đôi đế giày, mọi người đều toát mồ hôi thay cho hắc. Lý Hắc gào lên:

- Mịa mi tưởng mình chơi Hán cao tổ hử?

Đánh đến gấp gáp, lộ hết cả phương ngữ Quảng Tây, người đang ở giữa không trung đột nhiên gấp lại, thân pháp cực kỳ đẹp mắt, tay ngang trước ngực, mười ngón tay khum lại, kêu lên bực bực, chụp xuống đầu Khang Xuất Ngự!

Khang Xuất Ngự lắc mình, tránh qua một bên, nhưng hai trảo này cực kỳ quái dị, đầu ngón tay di động không thôi, Khang Xuất Ngự thay đổi vị trí, hướng trảo cũng chuyển theo. Khang Xuất Ngự kịp thời khom người, nhưng dù như vậy vòng vàng trên đầu cùng mấy sợi tóc vẫn bị trảo mất, đau đến mức phải gào lên,

Lý Hắc ở giữa không trung cười hì hì, xoay người nói:

- Thi lão muội, tôi thay cô giặt được mấy sợi tóc đây! Cú Long trảo này xài được hôn?

Vừa rồi Khang Xuất Ngự từng đâm rơi trâm cài tóc của Thi Nguyệt, bây giờ Lý Hắc dùng Long trảo rút vòng vàng của Khang Xuất Ngự, vừa đúng hòa nhau.

Thế nhưng Thi Nguyệt lại vội kêu lên:

- Đâu đen! Chú ý....!

Lý Hắc quay đầu nhìn lại, chẳng thấy gì cả, chỉ có một vầng mặt trời cực kỳ to lớn, không nhìn thấy rõ mà cũng không thể nhìn rõ, đã tới tận trước mặt!

Thi Nguyệt không thể cứu Lý Hắc, Hồng hoa cũng không thể.

Bởi vì họ là Quảng Tây ngũ hổ, chẳng thà một chọi một bị đánh bại chứ không thể lấy nhiều đánh ít mà thắng.

Bọn họ đều là những người kiêu ngạo

Tiêu Thu Thủy muốn cứu biện, nhưng cũng không thể ra tay.

Vừa rồi hẳn chứng kiến Thi Nguyệt thất bại nhưng tứ hổ còn lại vẫn không hề tiến lên cứu viện, chỉ sau khi chia ra Lý Hắc mới bước lên.

Vì thế hẳn hiểu những người này, trừ phi tới lúc sinh tử quan đầu, nếu không bây giờ ra tay là tương đương với sử nhục họ.

Kiểm quang sáng, Lý Hắc đen.

Bởi vì Lý Hắc quá đen, cho dù mặt trời có chói chang hơn nữa, điểm đen vẫn tồn tại.

Lý Hắc bỗng nằm phục xuống đất.

Tuyệt kỹ Ngũ hổ môn, Phục địa hổ.

Năm ngón tay thu sát vào lòng bàn tay, tuyệt nghệ Thiếu Lâm: Hổ trảo.

Mặt trời tỏa sáng giữa không trung, nhưng Lý Hắc ở dưới mặt đất, mặt trời chưa bao trùm xuống, Hổ trảo của Lý Hắc đã bắt trúng chân Khang Xuất Ngự.

Trảo của Lý Hắc có lực, có kinh, vừa đen vừa to, một trảo bổ xuống sẽ có thể bứt đứt một khối thịt lớn trên chân Khang Xuất Ngự.

Vuốt sắc như lão hổ.

Tiếc là kiếm của Khang Xuất Ngự đã tới nơi.

Khang Xuất Ngự lâm nguy không loạn.

Cho dù Lý Hắc có thể bứt được hai khối thịt của lão thì kiếm của lão cũng có thể đóng chặt Lý Hắc xuống đất, chọc thủng một lỗ lớn.

Lý Hắc khề thở dài, hẳn biết nhất Hổ trảo này vô hiệu rồi.

Hắn lập tức lăn ra, đột ngột bật dậy, nhảy lên bảy thước, giống như một cao báo đen, năm ngón tay như bồ cào, bổ xuống Khang Xuất Ngự!

Khang Xuất Ngự vung ngang kiếm chặn, “đinh” một tiếng, bị đẩy lùi ba bước, sắc mặt hai người đều biến đổi.

Khang Xuất Ngự hít vào một hơi, kiếm mang tỏa ra ngoài bây giờ tụ hết vào trong thân kiếm, không còn giống như mặt trời chói chang nữa mà tỏa

ra màu đỏ vàng, đỏ sậm, mũi kiếm chỉ thẳng vào Lý Hắc.

Không nghi ngờ gì, đây chính là một kích toàn lực của Khang Xuất Ngự.

Lão quyết chí phải chém ngã Lý Hắc dưới kiếm.

Nhưng Lý Hắc sẽ không đứng đó chờ lão.

Lý Hắc nhảy lên không trung, Cửu nguyệt ưng phi, Lý Hắc lộn người, Ưng kích trường không, Lý Hắc phóng thân, Thần ưng liệt thổ, mười ngón tay bổ thẳng xuống.

Chiêu này thanh thế lợi hại, ngay cả Tả Khâu Siêu Nhiên cũng cho rằng có thể sánh với Ưng trảo vương Lôi Phong.

Đáng tiếc, Khang Xuất Ngự không phải là cỏ.

Mũi kiếm của lão nghếch lên, đón lấy mười ngón tay của Lý Hắc, tiếp đó “ong” một tiếng, kiếm mang bùng sáng.

Kiểm quang lần này còn chói mắt hơn cả những lần trước.

Tịch dương nộ nhật, chiếu sáng trên mặt sông, ráng tà ngập trời, non sông như giả, ánh vàng hư ảo, cảnh trí thật là thâm đậm!

Lý Hắc giống như một con quạ đen, lọt vào giữa cảnh chiều tà thê lương như vậy, chỉ có thể bị mặt trời tiêu hủy, không cách nào tự thoát!

Nhưng nếu Lý Hắc là quạ đen, quạ đen sẽ biết bay.

Ưng trảo của Lý Hắc đã không có tác dụng, đà phi đã tận, mắt thấy sắp sửa mất mạng dưới Quan Nhật thần kiếm, đột nhiên lại bay ngang ra, dùng một loại thân pháp không thể tưởng tượng nổi, thoát cái đã quay lại bên cạnh Cung bối lão cầu.

Chỗ hấn “bay” qua có máu rơi xuống.

Sau lưng hấn vẫn bị mũi kiếm vạch ra một đường.

Tiêu Thu Thủy không khỏi kêu lên:

- Khinh công giỏi!

Lý Hắc vậy mà vẫn còn cười được:

- Không phải khinh công, là Du già!

Chưa dứt lời, mặt trời đã ập tới!

Khang Xuất Ngự vốn quyết chí phải giết cho được Hắc tiêu dư khó xơi nhất trong Quảng Châu ngũ hổ này.

Lệ kiếm lại tới, mắt thấy Lý Hắc không thể chống đỡ được, bỗng nhiên lại nghe Khang Xuất Ngự kêu lên: “Ai da”, tiếp đó ôm chân nhảy lên nhảy xuống liên tục. Mọi người đều rất ngạc nhiên, nhìn lại hóa ra dưới chân Khang Xuất Ngự có cắm một cây đinh sắt.

Mọi người vẫn chưa hiểu gì, chỉ có Lý Hắc cười hì hì nói:

- Tôi còn tên khác là Đinh sắt, ngài chưa nghe qua sao?

Hóa ra khi Lý Hắc lùi lại đã bố trí một cây đinh nhọn, dụ Khang Xuất Ngự tới đập trúng.

Khang Xuất Ngự đau đớn vừa kêu vừa nhảy, gầm lên phẫn nộ, vận khí vào kiếm, muốn dùng thuật ngự kiếm truy sát Lý Hắc.

Lý Hắc lần này đúng là hoảng hốt, kêu lên:

- Lão cầu lão cầu, tôi không xử nổi tên này, ông lên, ông lên!

Chỉ nghe Cung bồi lão câu cười hắc lên một tiếng, chọt rút ra một cây côn đen, đánh thẳng tới!

Vừa rồi Khang Xuất Ngự truy kích Lý Hắc, nhóm Tiêu Thu Thủy tự nhiên thấp thỏm lo lắng, sau đó Khang Xuất Ngự đập trúng đỉnh sắt, Tiêu Thu Thủy chú ý thấy mấy người Thi Nguyệt, Hồng Hoa, Hồ Phúc đều thềm toát mồ hôi vì Lý Hắc, lại thở phào nhẹ nhõm.

Dù Lý Hắc thất bại, họ vẫn không tới cứu trợ nhưng đều cực kỳ lo lắng cho hắn.

Họ vẫn tin tưởng anh em của mình có thể ứng phó được tình thế nguy hiểm này.

Sự tin tưởng đó còn quan trọng hơn rất nhiều thứ khác.

Khang Xuất Ngự xông tới, thề phải giết bằng được Lý Hắc dưới kiếm.

Nhưng Cung bồi lão câu đã quét tới một côn.

Côn của lão câu không biết là được làm từ gì, vừa đen vừa nhỏ, một côn quét ra rồi mới có tiếng rít sắc nhọn cắt phá không khí!

Nhát côn đánh trúng thân kiếm.

Nếu là rắn thì côn này đánh chính xác vào chỗ bảy tấc. Khang Xuất Ngự sử dụng kiếm, xảo kình của nhát côn đánh vừa đúng vào chỗ vận lực trên thân kiếm của Khang Xuất Ngự.

Kiếm khí lập tức tiêu tan.

Kiếm thiếu chút nữa thì vượt khỏi tay, Khang Xuất Ngự vội đề khí, kiếm thu về tay nhưng trong lòng cực kỳ đau đớn.

Kiếm là kiếm tốt, nhưng bị cây côn vừa đen vừa thối đó đánh trúng, giống như là linh khí cũng bị đánh tan đi không ít, kim mang cũng tán loạn mất một chút.

Khang Xuất Ngự quả thực là tức giận muốn chết.

Cây côn đen trong tay lão cầu vừa già vừa gù kia giống như là khắc tinh của kiếm lão đang cầm.

Nhưng Tiêu Thu Thủy thì bây giờ mới biết Khang Xuất Ngự lợi hại đến mức nào.

Khang Xuất Ngự liên tiếp đấu với ba đại cao thủ của Quảng Tây ngũ hồ, trong đó có cả “đậu đen” khó giây nhất mà giang hồ vẫn xưng tụng, vậy mà vẫn không bại, bị tấn công đã lâu mà kiếm vẫn không rời tay.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới hiểu tại sao lúc trước cha hắn, Tiêu Tây Lô, lại trọng dụng Khang Xuất Ngự đến như vậy,. Đáng tiếc, Khang Xuất Ngự vẫn phản bội Tiêu Tây Lô.

Nghĩ tới đây, Tiêu Thu Thủy lại nổi giận.

Nhưng nhìn Khang Xuất Ngự bộ dạng quần bách, tay cầm bảo kiếm vừa đau lòng, vừa phẫn nộ, dưới chân đau đớn nên cứ phải co co lên, Tiêu Thu Thủy lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đường Phương thì thật sự không nhịn được phải phì cười.

Khang Xuất Ngự giận giữ không kiềm chế nổi, hét lớn một tiếng, nâng kiếm muốn đâm!

Cung bối lão đầu lại vung côn đánh xuống, một mặt cười nắc nẻ, nói:

- Tới đây nào!

Đúng lúc đó, “vù” một tiếng, một luồng cuồng phong đột ngột quét tới, “băng” một cây gậy chống đen xì nghênh tiếp hắc côn!

Hai gậy giao kích với nhau, nhìn như mạnh mẽ nhưng khi va chạm lại chẳng hề tách ra mà dính lại một chỗ, trên thân đều bốc lên từng tia khói trắng.

Kẻ xuất gậy chính là Độc cước Bành Cửu.

Gậy chống bằng thép ròng giống như là khắc tinh của gậy ăn mày trong tay Cung bối lão cầu, trên trán lão cầu đã toát từng giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Mọi người đều biết, loại so đấu nội lực này so với giao kích chiêu thức còn đáng sợ hơn nhiều, bất kỳ bên nào nếu yếu hơn không địch nổi, muốn thu hồi nội lực đã phát ra đều chắc chắn phải chết.

Cách đấu cứng này là thương tổn nội lực nhất, cũng tiêu hao tinh thần nhất.

Nhưng Bành Cửu cũng không chiếm được lợi thế, lão chỉ có một chân, không bằng lão cầu giậm chân dưới đất nhìn có vẻ không bước đi nổi nữa. Trông Bành Cửu như không có việc gì, kỳ thực mồ hôi đã thấm ra đầy áo.

Liễu Thiên Biến bỗng vung quạt, giữa quạt bắn ra một đốm sáng lạnh, đánh thẳng vào Cung bối lão cầu!

Đường Phương quát lên:

- Hèn hạ!

Đang định xuất thủ, đột nhiên một thanh kim đao sáng dày, “choang” một tiếng, đánh rơi đốm sáng, một chưởng đánh trúng vào chỗ giao kích giữa gậy chống và hắc côn, một người cao giọng nói:

- Mọi người đều là đồng đạo võ lâm, chí ở tỉ thí, hà tất phải đả thương lẫn nhau?

Một chưởng đánh ra, Bành Cửu, lão cầu đều thấy một luồng kinh lực cực mạnh đánh tới. Bành Cửu chỉ cảm thấy như một bão táp ập đến, không thể không lùi, lão cầu cũng cảm thấy một luồng hơi nóng ấm truyền đến, không thể không thu.

Hai người thu tay, mới thấy người xuất chưởng chính là Hảo nhân bất trường mệnh, Kim đao Hồ Phúc.

Hồ Phúc đánh ra một chưởng, giải cứu Bành Cửu cùng lão cầu khỏi tự tàn hại lẫn nhau.

Một chưởng này của Hồ Phúc có thể đánh ra hai loại lực đạo bất đồng, đẩy lui hai đại cao thủ, xem ra trong Quảng Tây ngũ hổ, nội công tu vi của người này có thể coi là cao nhất, trong lòng Độc cước Bành Cửu không khỏi thâm kinh hãi.

Cung bối lão cầu lùi lại phía sau, trong lòng thâm hô thật hiểm, vừa rồi đấu nội lực, tuy có thể khiến lưỡng bại câu thương, nhưng có vẻ tên cụt chân kia vừa mới bị nội thương không lâu, công lực suy giảm mạnh, nếu không bản thân mình chưa chắc đã có thể đánh đến hòa nhau.

Cùng bối lão cầu đương nhiên là không biết, hai ngày trước Độc cước Bành Cửu đã bị thương dưới chưởng của Thiết Tinh Nguyệt.

Liễu Thiên Biến nheo mắt nhìn Kim đao Hồ Phúc, bộ dạng âm trầm cười nói:

- Nội lực cao.

Kim đao Hồ Phúc bình thản đáp:

- Quá khen.

Liễu Thiên Biến miệng cười, giọng không cười, nói:

- Chỉ không biết võ công thế nào?

Hắn chỉ nói có bảy chữ nhưng đã tấn công đủ hai mươi một chiêu, mỗi chiêu đánh ra đều dùng góc độ và phương pháp khác nhau, hơn nữa mỗi chiêu lại đều tương đồng.

Đến giờ Tiêu Thu Thủy mới biết, Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biến là “thiên biến” như thế nào.

Nhưng Kim đao Hồ Phúc vẫn thần khí định nhàn, quạt của Liễu Thiên Biến công tới đâu, ông liền vung đao đánh xuống đó.

Ông ta ra đao nhìn có vẻ không nhanh, nhưng Liễu Thiên Biến công ra hai mươi một chiêu, ông cũng xuất ra hai mươi một đao.

Cho nên chiêu Liễu Thiên Biến đều chỉ dùng đến nửa thức, hắn không muốn cụt tay, chỉ có thể thu chiêu.

Liễu Thiên Biến đánh ra hai mươi một lần nửa chiêu, hít sâu một hơi, lùi lại chỗ cũ, vái dài nói:

- Đao pháp hay!

Hồ Phúc cũng thu đao trả lễ:

- Đa tạ.

Ngay lúc ông ta thu đao thì Liễu Thiên biến lại đột ngột ra tay!

Quạt của hắn đánh về phía tay rút đao của Hồ Phúc.

Đao đang ở trong bao, trong tay Hồ Phúc không có đao

Hồ Phúc không kịp rút đao, đành vung tay bắt lấy cây quạt.

Cây quạt bông kê “bụp” một tiếng, bắt ra một mũi phi châm, đâm thẳng vào mạch môn Kim đao Hồ Phúc!

Ngay lúc này, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc chợt nghe một tiếng quát:

- Đánh lại!

“Đinh” một tiếng, mọi viên phi hoàng thạch đánh trúng kim châm, chân rơi xuống, đá bắn ra, Hồ Phúc hiểm tử hoàn sinh, đi một vòng tới trước điện Diêm La rồi lại quay về.

Người phát ám khí là Đường Phương.

Cũng chỉ có người của Đường gia mới có thể trong mười bước phát ám khí cứu người.

Ám khí có thể rút ngắn tất cả mọi khoảng cách, dùng ám khí cứu người, có thể gọi là “Minh khí”.

Hồ Phúc quay lại vái dài, nói:

- Đa tạ cô nương...

Liễu Thiên Biến hừ lạnh, quạt gấp mở ra, hiện lên bốn chữ lớn “Địa mã hành thiên”, bổ thẳng xuống lưng Hồ Phúc!

Đường Phương hô lên:

- Cẩn thận sau lưng....

Văn Tấn Sương quát lên giận giữ, phóng ra một cước, đánh về phía Liễu Thiên Biến. Liễu Thiên Biến vừa lùi, Giang Dịch Hải đã vọt lên trước, chiêu chiêu cầm nã, kiềm chế thế công của hai chân Văn Tấn Sương.

Lý Hắc tức giận đám Liễu Thiên Biến đánh lén, chửi:

- Đám nhát gan, sợ cái gì, chúng ta cũng lên!

Cung bối lão câu gằn giọng quát lên một tiếng:

- Được!

Đoạn vung côn xông tới. Hồ Phúc lại không tiến lên, vội vàng xua tay nói:

- Không được, chúng ta không thể chưa làm rõ chân tướng sự tình đã đánh loạn lên được!

Xem ra trong Quảng Tây ngũ hổ, Hồ Phúc tuổi tác không phải lớn nhất nhưng địa vị lại là cao nhất, Lý Hắc cùng lão câu chỉ có thể cố ghìm lại, không đánh.

Bấy giờ chợt nghe một thanh âm ôn hòa, mạnh mẽ, nghiêm trang, cười ha ha nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm.

Mấy người Tiêu Thu Thủy quay lại nhìn, trong lòng đều lạnh đi một nửa.

Kẻ tới có một bộ râu ba chòm dài, sắc mặt có một luồng khí tím nhàn nhạt, không giận mà uy, hai hàng lông mày chạy xéo vào mi tâm, khí độ ung dung cao quý, chính là Uy chấn Dương Sóc, Khuất Hàn Sơn.

Cũng chính là Kiếm vương Khuất Hàn Sơn trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang.

Mấy người Tiêu Thu Thủy thấy Khuất Hàn Sơn xuất hiện, tâm lý vốn đã lạnh mất một nửa, giờ liền lạnh nốt nửa còn lại.

Bởi vì họ thấy Quảng Tây ngũ hổ không ngờ lại cùng nhau vái dài đến sát đất, cung kính nói:

- Quảng Tây ngũ hổ xin thỉnh an Khuất đại hiệp.

Khuất Hàn Sơn cũng vái trả, hỏi:

- Năm vị khách khí rồi, hôm nay ở đây rút cuộc là có chuyện gì vậy? Khiến ta chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

Kim đao Hồ Phúc vẻ mặt xin lỗi, đáp:

- Chúng tôi cũng không rõ ràng, chỉ thấy vị huynh đài hình như là Khang tiên sinh này, cũng với Giang lão gia tử, Đổ Tuyệt bắt giữ Văn lão anh hùng đã bị thương. Chúng tôi muốn điều đình hòa giải, cho nên mới ra tay tương trợ, đến nỗi xảy ra một trận hiểu lầm....

Khuất Hàn Sơn ngẩng mặt lên trời cười ha hả:

- Đúng là hiểu lầm, hiểu lầm...

Mấy người Hồ Phúc cũng cười bồi:

- A! Hiểu lầm, hiểu lầm...

Khuất Hàn Sơn tiếp tục cười, nói:

- Hẳn ta sao có thể là Văn Tấn Sương Văn lão đệ được, Ha ha...

Mấy người Hồ Phúc nhìn nhau biến sắc, buột miệng nói:

- Ông ta không phải Thoái tuyệt Văn Tấn Sương!

Khuất Hàn Sơn vẫn mỉm cười, đáp:

- Đương nhiên không phải. Trong võ lâm, các vị đã từng nghe qua đến chuyện Tứ tuyệt Nhất quân sẽ hành động đơn độc chưa?

Mấy người Hồ Phúc nhất thời đều ngẩn ra, Tứ tuyệt Nhất quân xuất đạo đã mấy chục năm nay, luôn là năm người cùng nhau hành động.

Khuất Hàn Sơn tiếp tục cười nói:

- Lại thêm ta cùng Văn lão đệ quen biết đã mười mấy năm, chẳng hề hề hững, chẳng lẽ ta lại không nhận ra ông ấy hay sao, ha ha... Chư vị kiến thức rộng rãi, kỳ thực chiêu thức cùng loại, còn lâu mới bằng người thật!

Văn Tấn Sương khàn giọng quát:

- Vậy thì ta là ai?

Khuất Hàn Sơn sắc mặt phát lạnh, bộc lộ sát cơ, khiến đám Hồ Phúc không rét mà run:

- Người giả mạo Văn Tấn Sương, lừa gạt đối trá, lạm sát kẻ vô tội, là người của Quyền Lực bang, “Phi Thối thiên ma” Cổ Hàn Thanh!

Lời này vừa ra, Quảng Tây ngũ hổ đều không khỏi kinh hãi thất thanh, lần lượt nói:

- Lão ta là Cổ nhân ma!?

- Cổ Hoàn Thanh là lão ta!?

- Vậy chúng ta giúp nhầm người rồi!

Khuất Hàn Sơn quay mặt nhìn Quảng Tây ngũ hổ, nghiêm sắc nói:

- Ta tuyệt không trách các vị, chư vị trên đường thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, chính là bản sắc đại hiệp, quả đúng với danh tiếng cầu Quảng Tây ngũ hổ. Chỉ có Cổ nhân mà này, không những lừa gạt chư vị mà gần đây trên giang hồ còn hại chết không biết bao nhiêu nhân sỹ chính

nghĩa võ lâm... Ai! Ma đầu này không tù, giang hồ sẽ mãi không có ngày yên ổn!

Văn Tấn Sương tức giận cùng cực, bật cười bi thảm nói:

- Ha ha ha... Ta là Cố hoàn Thanh!? Ha ha ha... Văn Tấn Sương ta là Cố Hoàn Thanh!?

Khuất Hàn Sơn mặt đầy chính khí, chậm rãi nói:

- Ta và chư vị tương giao gần hai chục năm, chư vị tất nhiên là có thể tin ta, những người bạn trẻ tuổi cũng là bị yêu ngôn lừa dối. Khang tiên sinh, Giang lão gia tử, Đổ lão đại, Bành huynh đều là danh nhân võ lâm, bọn họ đều có thể làm chứng cho lời ta nói. Bọn họ không biết năm vị, năm vị đại nhân có đại lượng, không đánh không quen viết, xin đừng trách tội! Mọi người vì chính nghĩa võ lâm, không tiếc sức lực, quả thực là phúc của võ lâm. Trận chiến vừa rồi, Khang tiên sinh hiểu lầm chư vị là ma đầu trong Quyền Lực bang cho nên mới xuống tay không dung tình, không tiếc ám toán, chẳng qua cũng không nằm ngoài một chữ “Nghĩa”. Ta xin thay mặt cho mọi người, tạ lỗi với năm vị đại hiệp!

Những lời này nói ra quả thực là thẳng thắn đường hoàn, bừa bừa chính khí, khiến cho Quảng Tây ngũ hổ mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, mấy người Văn Tấn Sương tức giận đến mức toàn thân phát run.

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 8: Cứu Chi Cầm Long

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Hồi lâu sau, Quảng Tây ngũ hổ hạ giọng bàn bạc với nhau một lúc rồi Kim đao Hồ Phúc đứng ra, cười cười xấu hổ, nói:

- Chuyện này thật sự là hiểu lầm... Chúng tôi vốn cũng cảm thấy với danh tiếng nghĩa hiệp của Khang tiên sinh, Bành huynh, sao lại có thể làm những chuyện như thế... May nhờ Khuất đại hiệp kịp thời tới đây mới hóa giải được.... Chuyện này là hiểu lầm. Xin các vị bao dung, thứ tội.

Khang Xuất Ngự cười lạnh đáp:

- Thứ tội thì không dám nhận, chỉ có điều năm vị sau này nếu có muốn hành hiệp trượng nghĩa thì phải hỏi cho rõ ràng rồi hãy ra tay!

Lý Hắc bỗng cướp lời:

- Lương Quảng thập hổ chúng tôi không sợ trời, không sợ đất, chỉ phục có hai người, ở Quảng Đông là Lương Đẩu Lương đại hiệp, tại Quảng Tây là Khuất đại hiệp, cũng không phải Khang lão tiên sinh ngài. Khang tiên sinh nói như vậy, không khỏi hơi sai lầm đó!

Khang Xuất Ngự giận giữ không kìm nổi, Lý Hắc nói như thế quả thực là không thềm để lão vào trong mắt, nhưng Khuất Hàn Sơn đã xua tay nói:

- Tóm lại tất cả đều là hiểu lầm... Ta lấy ba chữ “Khuất Hàn Sơn” ra đảm bảo, đám người này kết bè kết lũ với nhau, không đáng được năm vị bảo vệ... Về phần xung đột thì xin được thay mặt mấy người Khang tiên sinh nhận lỗi với các vị.

Nói đoạn đã cung tay vái dài.

Quảng Tây ngũ hổ cuống quýt đáp lễ, Thiếu Lâm Hồng Hoa nói:

- Có Khuất đại hiệp ra mặt, chúng tôi tự nhiên là tâm phục khẩu phục.

Cung bối lão câu cũng khàn khàn nói:

- Khuất đại hiệp đã mở lời, vậy chúng ta cũng không quản nữa!

Khuất Hàn Sơn mỉm cười hòa ái:

- Mấy vị nể mặt Khuất mỗ như vậy, không biết có thể tới hàn xá làm mấy ly không? Thật vinh hạnh được đón tiếp!

Lý Hắc liếc nhìn nhóm Tiêu Thu Thủy, thở dài đáp:

- Sợ là không còn tâm trạng nữa.

... Thấy chết không cứu, đối với Quảng Tây ngũ hổ mà nói, trong lòng thật sự không hề dễ chịu.

Kim đao Hồ Phúc cười dàn hòa:

- Mấy ngày nữa Lương Đấu Lương đại hiệp sẽ tới, anh em chúng tôi còn phải thu xếp đón tiếp. Khi Lương đại hiệp tới sẽ cùng đến bãi phỏng Khuất đại hiệp, như vậy được chăng?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Lương đại hiệp sao? Đã lâu rồi ta chưa gặp ông ấy.

Tiêu Thu Thủy bỗng cao giọng nói:

- Lời kẻ này nói mà các vị cũng tin được ư?

Trên mặt Quảng Tây ngũ hồ đều thoáng vẻ xấu hổ, Lý Hắc khổ sở nói:

- Khuất đại hiệp là lãnh tụ đứng đầu Quảng Tây, tất nhiên là sẽ không lừa người!

Đường Phương cũng vội kêu lên:

- Tôi là Đường Phương, anh trai tôi Đường Đại đã chết dưới tay lão họ Khang kia.

Nói đoạn lại chỉ sang phía Văn Tấn Sương đang tức giận không nói nên lời:

- Ông ấy thật sự là Văn lão tiên bối, Tam tuyệt Nhất quân còn lại đều chết dưới tay Khuất Hàn Sơn!

Quảng Tây ngũ hồ tự nhiên là đều chấn động, Kim đao Hồ Phúc nhìn Đường Phương thành khẩn nói:

- Cô nương cứu Hồ mỗi một mạng, Hồ mỗi tự nhiên là cảm kích. Chỉ là cô nương nói Đường Đại tiên sinh đã trúng độc thủ, nhưng mười ngày trước tại hạ còn vừa gặp mặt Đường Đại tiên sinh, cô nương nói vậy không khỏi quá...

Hồ Phúc gọi Đường Phương là “cô nương” chứ không gọi “Đường cô nương”, gọi “Đường Đại tiên sinh” chứ không dùng “Lệnh huynh”, hiển nhiên là không tin Đường Phương là người của Đường gia.

Khuất Hàn Sơn cũng ngẩng mặt lên trời cười ha hả:

- Còn về Tứ tuyệt Nhất quân, họ đã cùng ta tương giao mười mấy năm, không biết đã tiêu diệt bao nhiêu đám chuột bọ giang hồ, ta giết bọn họ ư!? Ha! Ha ha ha...

Tạp hạc Thi Nguyệt cũng nghiêm sắc nhìn Đường Phương, nói:

- Không phải chúng tôi không tin các người, mà là lời các người nói khiến cho người khác không thể tin tưởng được.

Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, nói lớn:

- Các vị đi đi, chúng tôi không oán các vị.

Vì thế bọn họ liền đi.

Quảng Tây ngũ hổ đều đi rồi.

Chỉ còn lại Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, Tả Khâu Siêu Nhiên, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi, Văn Tấn Sương, phải đối mặt với Khuất Hàn Sơn, Khang Xuất Ngự, Bành Cửu, Đồ Cỗn, Đỗ Tuyệt, Giang Dịch Hải, Liễu Thiên Biến, sáu nhân ma, một Kiếm vương của Quyền Lực bang.

Khuất Hàn Sơn thả tay, nhún nhún vai, không ngờ lại rất ôn hòa, nói:

- Bây giờ thì ổn rồi.

Mã Cảnh Chung nắm chặt tay Âu Dương San Nhi, dù sao cũng phải đối mặt với cái chết, hẳn chẳng còn lo sợ gì nữa:

- Cái gì mà ổn rồi?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Chắc là đã chuẩn bị ổn rồi chứ? Muốn tự sát? Hay là muốn bọn ta ra tay?

Trên tay Khuất Hàn Sơn vẫn không có kiếm, nhưng trong nét cười ẩn chứa ánh mắt như kiếm lạnh:

- Muốn giết các người thực dễ như trở bàn tay. Trước mặt còn có Hán Tứ Hải đang đợi các người, phía sau cũng có Dư Khốc Dư đang đuổi tới.

Khuất Hàn Sơn mục quang lấp lóe:

- Các người, đã không còn đường sống nữa.

Bọn họ thật sự không còn đường sống, đến cả một chút sinh cơ cũng không có.

Chỉ với một mình Khuất Hàn Sơn, cho dù tám người họ liên thủ cũng còn lâu mới là đối thủ, càng huống hồ còn cả Khang Xuất Ngự, Giang Dịch Hải, Liễu Thiên Biến, Bành Cửu, Đồ Cồn, Đồ Tuyệt? Phía sau còn có Dư Khốc Dư, đằng trước lại có Hán Tứ Hải, thật sự ngay cả một chút xú cơ hội họ cũng không có.

Phía trước họ đã không còn đường nào nữa.

Cho dù có đường cũng chỉ là đường chết.

Trời không tuyệt đường người.

Đối với họ mà nói, câu này có phải là quá mỉa mai không?

Họ có lòng tin, nhiệt tình, lạc quan, không tuyệt vọng, chưa từng từ bỏ cố gắng, tuyệt không phản bội tín nghĩa. Họ khó khăn lắm mới vút bỏ tình thế nguy hiểm của nhà họ Tiêu Hoán Hoa, liều mạng xông ra, muốn tới Quế Lâm tìm cứu binh, cảnh cáo võ lâm đồng đạo, phải liên thủ với nhau đánh bại Quyền Lực bang. Vì hoàn thành việc đó, họ đã hy sinh tất cả, thậm chí mất đi cả anh em, thế nhưng tráng chí chưa thành đã bị khốn ở đây, cô lập không viện trợ, hơn nữa chỉ còn đường chết.

Kết nghĩa kim lan, đối với họ, một đường sinh cơ mở ra từ Thần Châu kết nghĩa bên dòng Bàn Giang, bây giờ đã phải diệt tuyệt rồi sao?

Tuyệt đối không thể.

... Các cậu mà chết, thế giới này chẳng phải sẽ đều là thiên hạ của Quyền Lực bang sao?

... Vì thế không cần biết người khác coi chuyện các cậu làm là ngu xuẩn đến thế nào, là ngốc nghếch đến thế nào, các cậu cũng phải tiếp tục cố gắng.

... Cố gắng hết sức, bởi vì sự tồn tại của các cậu là một đốm sáng duy nhất, một sợi chỉ dẫn lối duy nhất giữa đất trời tối tăm.

Khuất Hàn Sơn vẫn giữ vẻ tiên phong đạo cốt, cười nói:

- Nếu các người đã không chịu tự sát thì bọn ta chỉ có thể ra tay thôi.

Lại cố ý hạ giọng nói:

- Các người đã biết nhiều bí mật của bọn ta như vậy, bọn ta tự nhiên là không thể để các người tiếp tục sống nữa.

Tiêu Thu Thủy nghiêm trang nói:

- Người muốn giết thì giết, muốn bọn ta bó tay chịu chết thì tuyệt đối không thể!

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn biến lạnh, nói:

- Được! Vậy ta giết người trước!

Thân hình Khuất Hàn Sơn vừa động, Giang Dịch Hải đã nói:

- Xin Kiếm Vương cho tôi được ra tay trước.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Được!

Nhưng nụ cười của lão lập tức cứng ngắt.

Cơ bắp toàn thân cũng lập tức căng thẳng.

Bởi vì chín ngón tay của Cửu chỉ cầm long Giang Dịch Hải đã phân biệt bắt vào ba điểm tử huyết, ba điểm yếu huyết trên khắp người lão.

Lão không thể động đậy chút nào.

Đôi mắt trợn trừng của lão nhìn chăm chăm vào Giang Dịch Hải, hung hăng rít lên một tiếng qua kẽ răng:

- Được!

Khuất Hàn Sơn nói ra một chữ “Được”, bao hàm oán độc, giận giữ không gì có thể so sánh được.

Chữ “Được” này bao gồm hết những ý, “người tập kích ta thật hay”, “người lừa ta thật giỏi”, “chuyện người làm thật khá”.

Lão nói xong một tiếng đó liền không nói thêm được gì nữa.

Bởi vì lão đang toàn lực vận công chống cự!

Bị Ngũ hồ nã Tứ hải Giang Dịch Hải bắt trúng mười hai điểm huyết đạo lớn nhỏ trên người, nếu là kẻ khác thì đã sớm ngã xuống rồi.

Nhưng Khuất Hàn Sơn lại không ngã.

Chuyện đáng kinh sợ này chỉ có một mình Giang Dịch Hải là biết.

Khuất Hàn Sơn không những không ngã mà còn vận nội lực chống lại, Giang Dịch Hải chỉ có thể miễn cưỡng bắt chặt lấy lão. Khuất Hàn Sơn vừa cảnh giác liền lập tức dùng lực đề kháng, Giang Dịch Hải nhất thời chế trụ được lão nhưng không cách nào giết chết được.

Giang Dịch Hải vốn muốn ra tay bất ngờ, giết chết Khuất Hàn Sơn, sau đó cùng với nhóm Tiêu Thu Thủy đối kháng với đám Khang Xuất Ngư.

Bây giờ xem ra không thể dễ dàng như vậy rồi.

Nhưng ông ta nhất định phải giả bộ thuận lợi.

Chỉ có như vậy mới không chế được toàn cục.

Đồ Cỗn, Đồ Tuyệt đều gào thét, xông tới, nhưng đều dừng lại nửa đường.

Ai cũng có thể thấy, tính mạng Khuất Hàn Sơn đang nằm trong tay Giang Dịch Hải, chẳng ai dám vọng động.

Chỉ có Giang Dịch Hải biết, một ngón tay ông ta cũng không cử động nổi, chỉ khẽ động một chút, Khuất Hàn Sơn sẽ thoát được ngay.

Đến lúc đó hoàn cảnh ông ta chẳng cần nghĩ cũng biết.

Vì thế Giang Dịch Hải cố làm bộ nói:

- Nếu các người muốn giữ mạng Kiếm vương thì tốt nhất là nên dừng tay.

Khẽ cười cười, lại nói:

- Muốn bang chủ không trách các người tội thất trách, vậy thì phải nghe lời ta.

Dáng vẻ Giang Dịch Hải cực kỳ ung dung, giống như chẳng có chuyện gì đáng kể:

- Nếu như bang chủ trách tội, các người hại chết Kiếm vương ở đây, hắc hắc, các người biết trừng phạt sẽ thế nào rồi đấy!

Nghĩ tới bang chủ Lý Trầm Chu, đám Khang Xuất Ngư đều mềm nhũn cả ra.

Chẳng cần biết bọn chúng có bắt được Giang Dịch Hải hay không, chỉ cần Giang Dịch Hải giết Khuất Hàn Sơn, tội danh của bọn chúng cũng đã đủ lớn rồi.

Ai dám chọc giận bang chủ Quyền Lực bang?

Mấy người Khang Xuất Ngự dù là có mười lá gan cũng không dám làm như vậy.

Vì thế bọn chúng chỉ có thể dừng lại.

Bấy giờ nhóm Tiêu Thu Thủy mới biết Giang Dịch Hải là người giúp bọn họ, tất cả đều lộ rõ vẻ mừng rỡ.

Thế cục thay đổi chóng mặt, Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Rút cuộc thì ông là ai?

- Ta là Ngũ hồ nã Tứ hải, Giang Dịch Hải.

Tả Khâu Siêu Nhiên bỗng kêu lên thất thanh:

- Chẳng trách trên đường Thiểm Bắc ông từng bắt được tôi, nhưng lại không giết. Ông chính là Cửu chỉ thần bộ Hồ Thập Tứ!

Giang Dịch Hải cười đáp:

- Nếu không phải là sư thúc mi thì sao để cho mi đánh một phát rắm thối đã buông tay rồi?

Tài nghệ của Tả Khâu Siêu Nhiên xuất phát từ Đệ nhất cầm nã thủ Hạng Thích Nho, sau đó lại thêm Ứng trào vương Lôi Phong thân truyền, trong cầm nã pháp mà nói, trên võ lâm ít có người thắng được hẳn, nhưng nếu so với sư đệ Hồ Thập Tứ của đại sư cầm nã Hạng Thích Nho thì thật sự còn thua kém quá nhiều.

Nhưng Hồ Thập Tứ đã biến mất từ lâu, mai danh ẩn tích.

Đương thời Hồ Thập Tứ cùng Gia Cát Tiểu Hoa, Chu Hiệp Vũ hợp xưng là “Lục phiến môn Tam đại chí tôn”.

Chu Hiệp Vũ chính là Thiết thủ, thiết kiếm, thiết y, thiết la võng Chu Hiệp Vũ trong “Dược Mã Hoàng Hà”.

Hồ Thập Tứ cùng Chu Hiệp Vũ, Gia Cát Tiểu Hoa hợp xưng là Tam đại chí tôn trong bộ khoái, lúc đó ông ta xếp hàng thứ ba. Sau khi Hồ Thập Tứ mất tích hơn một năm, không biết bao nhiêu người vẫn còn hoài niệm công tích của ông ta.

Giang Dịch Hải cười khổ nói:

- Bởi vì ta chỉ có chín ngón tay,, khác với người thường cho nên Liễu đại tổng quản vẫn luôn nghi ngờ ra, thủy chung không để ta tiếp cận Lý Trầm Chu, cũng không cho ta trở thành một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, cho nên ta tổn mất bảy năm vẫn không đào được gốc rễ Quyền Lực bang.

- Hôm nay ta không thể nhẫn nhịn nữa, không thể để các cậu chịu chết vô nghĩa, cho nên mới ra tay, giết một tên Khuất kiếm vương, ái tướng của Lý Trầm Chu cũng tốt!

Khang Xuất Ngự ánh mắt như kiếm, tức giận quát:

- Ngươi là Hồ Thập Tứ?!

Hồ Thập Tứ cười đáp:

- Chỗ dựa của ngươi rơi vào tay ta, ngươi rất phẫn nộ, có phải không?

Khang Xuất Ngự bước lên một bước, nói:

- Vì Quyền Lực bang, ta không thể để người còn sống quay về!

Hồ Thập Tứ lạnh lùng gằn từng tiếng một:

- Bất quá chỉ cần người bước thêm một bước nữa, ta sẽ giết Khuất Kiếm vương!

Khang Xuất Ngư lập tức đứng lại. Hồ Thập Tứ nói nhanh:

- Các cậu đi trước, chỗ này để ta đoạn hậu.

...Ông đã phát hiện, nội kình của Khuất Hàn Sơn đang phản kháng càng lúc càng mạnh, sợ rằng có thể mất khống chế bất cứ lúc nào. Ông ta phải để nhóm Tiêu Thu Thủy chạy trốn trước rồi mình tìm đường đào thoát sau.

...Có Khuất Hàn Sơn làm bia đỡ, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ.

Tả Khâu Siêu Nhiên vội kêu lên:

- Hồ sư thúc!

Hồ Thập Tứ quát lớn:

- Nếu mi còn nhận ta là sư thúc thì mau cút đi cho ta! Lập tức mang bạn bè mi chạy khỏi đây!

Đoạn cười thảm nói:

- Còn nữa, về nói với sư phụ người, bây giờ không phải lúc quy ẩn là có thể tránh né được, huynh không tìm hãn trước, hãn sẽ hủy hoại cả giang hồ, tiếp theo chính là huynh!

“Hãn” đương nhiên là để chỉ Quyền Lực bang, hoặc là Lý Trầm Chu đại biểu cho Quyền Lực bang.

Mấy người Tiêu Thu Thủy vẫn còn do dự, Hồ Thập Tứ lại nói:

- Tiêu Thu Thủy, các cậu đi mau, đừng quên Hoán Hoa kiếm phái, mệnh mạch võ lâm đồng đạo đều nằm ở tin tức các cậu phải truyền đạt!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được, hô:

- Hồ tiên bối, ngài...

Hồ Thập Tứ cố cười nói:

- Trong tay ta vẫn còn vị Kiếm vương này, bọn chúng còn chưa dám làm gì ta đâu. Hơn nữa một mình ta cũng dễ dàng thoát thân hơn nhiều, các cậu đi theo ta chỉ làm gánh nặng thôi.

Vụt trợn mắt, quát lên:

- Còn không mau đi!

Mấy người Tiêu Thu Thủy chỉ có thể chạy đi.

Tám người Tả Khâu Siêu Nhiên đi được khoảng uống cạn một chén trà, Hồ Thập Tứ mới khẽ thở phào.

Khí kinh phản kháng trong cơ thể Khuất Hàn Sơn cũng đã không còn dồi dào, mạnh mẽ như lúc đầu nữa, tuy chín ngón tay của Hồ Thập Tứ đã dần tê dại nhưng ông ta tự tin, mình có đủ sức đẩy Khuất Hàn Sơn vào chỗ chết.

Vì thế ông trầm giọng nói:

- Bây giờ ta cũng muốn đi rồi, các người có thể gợi ý cho ta cách nào ổn thỏa không?

Khang Xuất Ngự trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Người thả Kiếm vương ra trước, ta lấy danh dự đảm bảo, để người còn sống ra khỏi Quảng Tây.

Hồ Thập Tứ cười lớn:

- Danh dự của người đảm bảo, ha ha... Có vẻ cũng giống cam đoan của Khuất Hàn Sơn với Quảng Tây ngũ hồ nhỉ?

Tiếng cười chợt tắt, lại nói tiếp:

- Ta thả Khuất Hàn Sơn ra, không nhưng không sống ra khỏi Quảng Tây mà ngay cả cầu Vạn Lý cũng không sống mà đi qua nổi.

Liễu Thiên Biến cả giận, nói:

- Vậy rút cuộc thì người muốn thế nào?!

Hồ Thập Tứ đáp:

- Ta nghĩ vẫn là...

Đột nhiên vì cực kỳ sợ hãi mà không nói ra nổi một chữ nào.

Chẳng những vì sợ hãi mà không nói ra nổi một chữ, thậm chí đến cả năng lực để nói ra một chữ cũng không có, thậm chí là không kịp.

Bởi vì nội kình của Khuất Hàn Sơn dưới chỉ ông ta đột nhiên tăng mạnh, giống như sóng triều phần nộ, sóng lớn cuồn cuộn, thoáng cái đã tăng lên gấp đôi, gấp mười, gấp hai mươi lần!

Chín ngón tay của Hồ Thập Tứ đã bắt đầu rung động vì không chịu nổi áp lực từ nội lực xung kích, ngón tay run rẩy không thể bắt giữ được yếu huyệt của Khuất Hàn Sơn nữa.

Cùng lúc đó, Khuất Hàn Sơn vụt co người, vùng ra, hồi kiếm, hàn quang lóe lên, Hồ Thập Tứ bị chém ngang hông thành hai đoạn!

Thậm chí còn không kịp hét lên.

Đến khi chết hai mắt Hồ Thập Tứ vẫn mở trừng trừng: tới tận lúc chết, ông mới biết thực lực võ công của Kiếm vương trong Bát đại thiên vương dưới trướng Lý Trầm Chu!

Khuất Hàn Sơn một chiêu đắc thủ, lập tức ném kiếm xuống đất, quát lên:

- Mau đuổi theo!

Đám Khang Xuất Ngự vừa hô tuân lệnh, Khuất Hàn Sơn bỗng loạng choạng, “ộc” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Lão nhân lúc Hồ Thập Tứ thoáng buông lỏng phòng ngự, dùng toàn bộ công lực bình sinh xung phá huyết đạo bị bắt, liều mạng phát kiếm, giết được Cửu chỉ thần bộ Hồ Thập Tứ, nhưng cũng bị tiêu hao hết sức lực, chân khí chạy loạn, làm chấn thương đến nội phủ.

Nhưng dù sao lão vẫn một mình tự lực, bị đối thủ khống chế tử huyết mà vẫn giết được đại địch.

Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn há lại để cho một tên bộ khoái bắt được... kể cả người đó có là một vị thần bộ đi chăng nữa!

Chạy.

Chỉ có nhanh chóng tới Quế Lâm, tiến vào phân cục Hoán Hoa mới có thể nghỉ ngơi.

Tâm lý mấy người Tiêu Thu Thủy quả thực là đang vô cùng gấp rút, Văn Tấn Sương bị thương ở chân nên không tiện chạy nhanh, Thiết Tinh Nguyệt cùng Mã Cảnh Chung liền thay phiên nâng đỡ ông ta chạy.

Một vị anh hùng nổi danh nhờ quyền cước lúc này sắc mặt không chút biểu tình, cũng không biết là bi thương, phẫn uất cô tịch, hay là đau đớn đến trở lì?

Lần chạy này không ngờ đã tới tận Cổ Nghiêm quan cách thành An Huyền năm mươi dặm về phía tây.

Cổ Nghiêm quan thuộc địa phận tây sơn, tương truyền do Tần Thủy Hoàng xây dựng, gần đó có rất nhiều bia đá khắc chữ, từ xa nhìn lại, mười phần trang nghiêm. Lúc này đã là lúc mặt trời dần lặn.

Năm ba ngư tiều đang thả bước trên đường về.

Nhóm Tiêu Thu Thủy đang gấp rút muốn vượt qua Cổ Nghiêm quan thì bỗng nghe hai người tiều phu ở sau lưng nói chuyện:

- Nghe nói trong võ lâm Tứ Xuyên vừa có một vụ thảm án, rất nhiều người biết đánh nhau đã chết, anh có biết không?

- À! Là cái gì kiếm phái ấy phải không? Nghe hình như là bị người khác tấn công.

Tiêu Thu Thủy nghe được, trong lòng như bị quất một roi, toàn thân đau đớn đến co quắp lại.

- Còn không phải sao? Đối đầu với Quyền Lực bang chỉ có đường chết thôi!

- Còn tưởng có gì quái lạ, hóa ra là đối đầu với Quyền Lực bang, có muốn chết cũng khó nữa.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được, quay lại muốn truy hỏi mấy người tiều phu đó xem tin tức từ đâu tới, đột nhiên Đường Phương chợt kéo áo hắt, Tiêu Thu Thủy vội vàng nhìn lại, chỉ thấy trời ngả về tây, bên trên Cổ Nghiêm quan không ngờ lại có năm sáu thi thể ăn mặc như tiều phu đang nằm ngổn ngang!

Thi thể cứng đờ, củi khô, dây buộc, rìu sắt đều nằm vương vãi dưới đất, người chết sắc mặt đen xì, ngũ quan xuất huyết.

Đường Phương nói:

- Bị người khác hạ độc chết.

Mã Cảnh Chung thở dài:

- Đều là những người bình thường.

Âu Dương San Nhi không nhin được, nói:

- Nhất định là Ôn Dịch nhân ma Dư Khốc Dư, đã sớm bố trí chất độc nhưng lại giết mất mấy người không quen biết.

- Tên nhân ma đó!

Mấy người Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên đều rất phẫn nộ. Họ thà rằng mình cùng kẻ địch quyết một trận sinh tử chứ không hề muốn những người vô tội phải chết thay cho mình.

Họ đã quyết định chạy tới xem thử tình huống trúng độc của mấy người tiều phu đó, không biết có còn cứu được hay không.

Bấy giờ hai người tiều phu đi đằng sau cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cùng giật mình sửng sờ, trong đó một người chợt nói:

- Kia không phải là Lỗ A Căn sao?

- Sao hắn cũng ở đó? Ai là vậy... Trời ơi! Em trai cũng ở đó!

Hai người nhìn thấy người quen, quan tâm lo lắng, vội vàng chạy lên trước, củi vác sau lưng cũng mặc kệ, ném phịch xuống đất, đi tới ngồi xuống vỗ vỗ mặt người chết, kêu lên đau đớn:

- Em trai, em trai, em sao rồi?

Tả Khâu Siêu Nhiên, Tiêu Thu Thủy khẽ thở dài, hai người đưa mắt nhìn nhau, muốn tới đỡ hai người kia dậy khuyên giải, nhân tiện hỏi họ tin tức Hoán Hoa kiếm phái.

Đúng lúc này, Văn Tấn Sương bỗng quát lên:

- Chờ đã!

Chẳng lẽ ánh mắt sắc bén của Thoái tuyết Văn Tấn Sương đã nhìn ra chuyện gì khác thường?

Văn Tấn Sương quát lên, Tiêu Thu Thủy và Tả Khâu Siêu Nhiên liền dừng tay.

Không cần biết thế nào, họ đều kính trọng Văn Tấn Sương là tiền bối.

Ngay trong thoáng chốc họ vừa dừng lại, thân hình hai người tiêu phu đột nhiên lắc lư liên tục, loạng choạng bước ra vài bước rồi hai tay bóp chặt lấy cổ họng, nấc lên nghẹn nghẹn, không đi được bao xa đã ngã vật xuống đất, miệng sùi bọt trắng, giãy giụa mấy cái rồi nhãn cầu lồi ra như mắt cá chết, không cử động được nữa.

Trúng độc mà chết.

Độc tới từ trên thân người chết.

Khi người khác chạm vào quần áo người chết thì độc liền từ áo quần người chết bốc lên, xâm nhập vào trong lòng bàn tay, đường hô hấp.

Vì thế hai người tiêu phu lập tức trúng độc thân vong.

Nếu như vừa rồi người chạm vào người chết là Tiêu Thu Thủy thì hiện tại Tiêu Thu Thủy đương nhiên cũng là người chết.

Kẻ hạ độc không ngờ được là có người chạm vào người chết trước nhóm Tiêu Thu Thủy, mà người bị kẻ hạ độc giết chết chính là thân nhân của hai người tiêu phu kia cho nên họ mới vội vàng chạy tới, kiểm tra tình hình người chết.

Độc thật là độc!

Tiêu Thu Thủy lập tức biến sắc, Văn Tấn Sương chột quát lớn:

- Xuống đây!

Một cước đạp vào tường đá Cổ Nghiêm quan, bức tường chấn động, từ phía trên ba người nhẹ hạ xuống đất, khéo léo, không một tiếng động.

Ba người đều giống nhau, áo trắng, ống tay rộng, vẻ mặt giống như một chiếc bánh bao lớn ngâm nước, ngũ quan chen vào một chỗ, nhỏ đến đáng thương.

Người đầu tiên cười hì hì nói:

- Ta tên là Dư Tiểu Bất, hẳn tên là Dư Bất Tiểu, còn một người nữa, tên là Dư Ngã Ngô.

Người thứ hai mặt ủ, mày chau nói:

- Bọn ta đều là đệ tử của Dư Khốc Dư.

Người thứ ba như khóc như cười, nói:

- Vốn bọn ta muốn độc chết các người, lại độc chết người khác. Vậy cũng tốt, chết càng nhiều, càng tốt!

Ba kẻ này lạnh lùng độc địa như thế, nói chuyện vô cùng ung dung thoải mái, dưới tấm áo trắng thùng thình của bọn chúng ẩn chứa không biết bao nhiêu dơ bẩn, tội ác.

Tiêu Thu Thủy bỗng tới cạnh Đường Phương, hạ giọng nói mấy câu.

Dư Tiểu Bất chợt nói tiếp:

- Sư phụ ta sắp tới rồi.

Dư Bất Tiểu sắc mặt đờ đẫn:

- Bọn ta phải giải quyết các người trước khi sư phụ tới.

Dư Ngã Ngô tiếp lời:

- Các người ai muốn lên chịu chết trước?

Tiêu Thu Thủy gầm lên một tiếng, vung đao xông tới, quát:

- Các người tàn sát người vô tội, ta tới lĩnh giáo trước!

Ba gã mặc áo trắng đột nhiên cùng rung tay trái, bắn ra cùng một thứ, đánh về phía Tiêu Thu Thủy!

Tiêu Thu Thủy nghiêng người, tránh qua một vật, hồi đao đánh văng một vật, tai trái vung ra, bắt được một vật, cười lạnh nói:

- Dựa vào chút tài mọn của các người cũng...

Đột nhiên không nói thêm được một tiếng, sắc mặt vụt biến, tay nắm yết hầu, ặc ặc hai tiếng, ngã ngửa ra sau!

Thiết Tinh Nguyệt cả kinh, kêu lên:

- Tiêu lão đại...!

Khâu Nam Cố vội vàng muốn xông tới đỡ, Văn Tấn Sương đã quát:

- Không được đi!

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 9: Giết

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Chỉ nghe Dư Bất Tiểu cười cười cợt nhả:

- Đồ của Ôn Dịch nhân ma mà hã cũng dám bắt, chết cũng coi như làm quý to gan.

Dư Tiểu Bất cười hắc hắc, nói:

- Hã chết rồi, các người ai muốn đi cùng hã thì tới đây.

Dư Ngã Ngô cười lạnh:

- Ôn dịch đi tới, quý khốc thần hào, ôn dịch đi qua, vạn vật vô sinh...

Hã cố ý kéo dài hai tiếng cuối cùng, bởi vì hã cả thấy, làm vậy có thể dọa người.

Kẻ thích giết người, ai cũng thích dọa người.

Giết người và dọa người không phải cùng xuất phát từ sự tàn ác của con người hay sao?

Nhưng tiếng cuối cùng hã nói lại không kéo dài được.

Không chỉ không kéo dài được mà thậm chí còn đột ngột nghẹn lại.

Bởi vì Tiêu Thu Thủy bỗng vùng dậy, đâm một đao vào bụng hã.

Đao đâm vào bụng Dư Ngã Ngô, trong chớp mắt, Tiêu Thu Thủy đã vận lực đẩy mạnh, đánh hã bay thẳng vào Dư Tiểu Bất!

Dư Tiểu Bất muốn tránh nhưng hiển nhiên là không kịp. Hắn chỉ thấy lưng Dư Ngã Ngô lao thẳng tới trước mặt, vội vã vung tay chặn lại, không kịp để phòng đao của Tiêu Thu Thủy từ bên hông Dư Ngã Ngô xuyên ra, đâm vào giữa bụng hắn!

Sau đó Tiêu Thu Thủy lập tức bỏ đao, tung cước đá ra, đẩy hai người về phía Dư Bất Tiểu.

Dư Bất Tiểu gặp phải kịch biến, rõ ràng là đã hoảng loạn. Khi hắn đón lấy hai người thì đồng thời thanh đao đang cắm trong bụng hai người cũng bị Tiêu Thu Thủy rút ra, nhanh như chớp đâm vào cổ họng hắn.

Khuôn mặt dư bất tiểu vẫn không khóc không cười, nhưng đã có thêm một biểu lộ khác: đến chết vẫn không thể tin nổi.

Một thanh niên trẻ trung thanh tú, ôn nhu văn nhã, vẫn còn có chút anh khí nóng nảy, nhìn có vẻ chưa xuất đạo bao lâu, vậy mà lại biết giả vờ trúng độc, bất thành lình giết chết ba anh em hắn liên tiếp, đến cả ánh mắt cũng không chớp lấy một lần.

Văn Tấn Sương đứng một bên lạnh lùng quan sát, nhìn Đường Phương nói:

- Tiêu thiếu hiệp ở đình Nhất Công tha cho Bành Cửu cụt chân không giết, ấy là lòng nhân của đại hiệp. Hôm nay chớp mắt đã giết ma tên hung đồ, chính vì ba tên độc nhân này lạm sát người vô tội, thật sự không thể tha thứ, quyết ý phải giết, tuyệt không dung tình, đó là phong thái của người hiệp nghĩa.

Ông thoáng thở dài, than:

- Khó được ai như Tiêu thiếu hiệp, tuổi còn trẻ mà đã có tư thái đại hiệp, lại quyết đoán dứt khoát, cam đảm cận trọng, thành thực lão luyện, trong võ lâm sau này tất có chỗ cho bậc nhân tài hiếm có như cậu ấy.

Đường Phương ở bên nghe vậy, đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Tiêu Thu Thủy tấn công bất ngờ, một hơi giết chết ba anh em họ Dư, chính là nhân lúc bọn chúng đang tưởng hãn đã trúng độc.

Hãn bắt được độc vật của họ Dư mà vẫn không ngã là vì trên tay hãn đã sớm đeo một chiếc găng tay.

Găng tay của Đường Phương.

Ám khí của Đường Phương có một vài món phải dùng găng tay để phóng ra, ví dụ như năm độc sa mà nàng sử dụng khi chiến đấu với Diêm Quỷ Quỷ bên bờ Ô Giang.

Lúc này Tiêu Thu Thủy đã cởi găng tay ra.

Phạm những thứ đã dính vào một hệ Ôn Dịch nhân mà thì người sống không thể chạm vào được.

Thiết Tinh Nguyệt không khỏi giơ ngón cái lên khen:

- Giết rất hay!

Chợt có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Giết rất không hay!

Thiết Tinh Nguyệt vụt quay lại, giận giữ quát:

- Tên khốn kiếp nào đấy?!

Chỉ thấy phía sau Cổ Nghiêm quan cổ kính, hoàng hôn bao phủ, không biết từ bao giờ đã có thêm một người áo trắng đang yên lặng đứng đó, trong ánh chiều tà u ám không thể thấy được rõ ràng. Người kia thều thào nói:

- Là ta, người lấy mạng các người.

Khâu Nam Cỗ hùng hổ nhảy lên, gào trả:

- Mi là thằng nào?!

Người trong bóng tối dùng một thanh âm cực kỳ quái dị, khiến cho người ta phải rùng mình sởn gai ốc, nói:

- Ta là ôn dịch, ta ở chỗ nào, chỗ đó có ôn dịch.

Ánh mắt Văn Tấn Sương co rút lại, hỏi:

- Ôn Dịch nhân ma?

Người kia bật cười yếu ớt, đáp:

- Dư Khốc Dư.

Văn Tấn Sương đột nhiên xông tới.

.... Trong đình Nhất Công, miệng hố ngầm mở ra, một người phóng lên, trong nháy mắt đã độc chết Chương tuyệt Hoàng Viễn Dung.

... Hoàng Viễn Dung là anh em của Văn Tấn Sương. Trong Tứ tuyệt Nhất quân, ngoài Diêu Độc Vụ, Tất Thiên Thông, Nhất quân Cỗ Quân Sơn chết dưới tay Kiếm vương Khuất Hàn Sơn thì chỉ có Dư Khốc Dư giết chết Hoàng Viễn Dung, cho nên Văn Tấn Sương hận nhất là hai người, người thứ nhất đương nhiên là Khuất Hàn Sơn, người thứ hai chính là Dư Khốc Dư.

Dư Khốc Dư giờ đang đứng phía sau Cỗ Nghiêm quan, trong ám hoàng hôn âm trầm bên tường đá có một cảm giác quái lạ, yêu dị không thể tả xiết!

Văn Tấn Sương xông vào Cỗ Nghiêm quan, nhanh như một mũi tên.

Thân hình ông tiến vào cổng vòm của cửa quan, bóng tối của hoàng hôn phủ xuống, nuốt chửng ông ta.

Trong bóng tối u ám, có thể mơ hồ nhìn thấy bước chân Văn Tấn Sương lao đảo một chút, khi ra khỏi Cổ Nghiêm Quan, bóng dáng lại trở nên rõ ràng.

Nhưng Văn Tấn Sương liền ngã gục xuống, ngã xuống trước mặt Dư Khốc Dư, không thể đứng lên nổi. Hai mắt ông ta lồi hẳn ra, nhìn trừng trừng về phía trước, ánh mắt không hiểu là bi phẫn, hay là mĩa mai?

Bởi vì ông ta đã chết.

Trong ánh hoàng hôn, người áo trắng thùng thình, tay áo rộng, dáng vẻ thần bí, quý dị khôn tả.

Tiêu Thu Thủy kêu lên thất thanh:

- Văn tiên bối...

Chỉ nghe Dư Khốc Dư mỉm cười âm trầm, nói:

- Ta khác với các người. Các người cầm đao cầm kiếm liều mạng, ta có độc vật của ta để đấu với các người.

Ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Trong Cổ Nghiêm quan này ta đã bố trí độc, các người qua được thì giết được ta.

Tiêu Thu Thủy đưa mắt nhìn Cổ Nghiêm quan, chỉ thấy một điểm dư quang từ phía tây chiếu lại, Cổ Nghiêm quan hùng vĩ nằm chắn giữa hai ngọn núi, càng lộ vẻ thần bí!

Người áo trắng ở phía bên kia cửa quan càng khiến người ta có cảm giác yêu tà khiến người ta phải phát run!

Dư Khốc Dư ở ngay sau cửa quan, chất độc được đặt bên trong quan.

Làm sao xông qua được? Đến cả Văn Tấn Sương cũng không xông qua được.

Trong mắt Tiêu Thu Thủy có lệ, hăn quyết định xông qua, không chỉ vì muốn giết Dư Khốc Dư mà còn phải báo thù cho Văn Tấn Sương!

Đang lúc hăn chuẩn bị lao lên thì đột nhiên ở đằng sau có người chậm rãi nói:

- Người có lên cũng vô dụng... Bởi vì các người không cần phải đi lên nữa.

Nhóm Tiêu Thu Thủy vội quay lại, chỉ thấy một thanh niên da dẻ trắng nõn, đứng giữa ánh chiều tà, đang đứng mỉm cười bình thản nhìn họ.

Đường Phương thoáng biến sắc, nhưng ánh mắt lại sáng lên:

- Hán Tứ Hải!

Người đó cúi người, cười đáp:

- Chính là tại hạ.

Chợt nghe một người cười lớn:

- Còn có ta đây!

Một người khác cũng hô lên:

- Thêm cả ông đây!

Truy binh tới rồi!

Kẻ xưng “ta đây” là Địa mã hành thiên Liễu Thiên Biến, khinh công của hăn cao, đương nhiên là sẽ đuổi theo nhanh.

Kẻ tự xưng “ông đây” là Đồ Cỗn, hấn trúng một chưởng của Khâu Nam Cỗ, chịu một cước của Văn Tấn Sương, hận đến thấu xương, tự nhiên là đuổi theo càng nhanh.

Ở phía sau bọn chúng thoáng cái đã có gần trăm người tràn ra, giống như ánh hoàng hôn làn tràn, yên lặng mà đến, không một chút tiếng động, nhưng ánh mắt lại tỏa sáng giống như lang sói.

Những kẻ này chia ra làm hai nhóm, hiển nhiên là hai lộ nhân mã khác nhau. Hai nhóm người này ăn mặc cũng rất khác biệt, một bên có khoảng hơn sáu mươi người, trang phục như người bình thường, có một số giống như thương nhân, một số giống như ngư dân, tiểu phu, còn cả một số cải trang thành người già, phụ nữ.

Điểm khác biệt giữa họ và người bình thường là mắt sáng như sao, huyết thái dương nhô cao, hiển nhiên là cao thủ kiêm tu nội ngoại công.

Nhóm còn lại thì mặc kinh trang màu đen, sắc mặt lạnh lùng, sau lưng nhất loạt đeo trường đao sắc bén.

Phía trước nhóm ăn mặc như người bình thường có năm người đang đứng, đánh vẻ như thủ lĩnh.

Năm người tướng mạo gần như giống hết nhau, thân mặc trường bào màu xám, lưng đeo trường kiếm, sắc mặt lạnh lẽo, chỉ có cao thấp khác nhau.

Tiêu Thu Thủy nhận ra được họ, năm người này chính là “Trường thiên ngũ kiếm” từng được nhắc đến trong “Dược Mã Hoàng Hà”, bị Tiêu Đông Quảng đánh bại mười chín năm trước.

Thanh danh Tiêu Đông Quảng còn ở trên Thất đại danh kiếm đương thời, cũng chính vì ông ta từng một mình đánh bại Trường thiên ngũ kiếm. Tuy Tiêu Thu Thủy chưa từng trông thấy Trường thiên ngũ kiếm hấn hấn đã từng được nghe Tiêu Tây Lâu kể lại.

Rõ ràng năm người này chính là Trường thiên ngũ kiếm năm xưa.

... Gần đây từng nghe đồn, Trường thiên ngũ kiếm đã quy phục Quyền Lực bang, bây giờ xem ra quả thực là như vậy.

... Hơn sáu mươi người ăn mặc như thường dân phía sau chính là bằng chứng bang chúng Quyền Lực bang đã xâm nhập vào đủ loại ngành nghề.

... Trong trận Kiếm Khí Trường Giang ngày trước, khi mấy người Tiêu Thu Thủy, Cẩm Giang tứ huynh đệ, tiêu diệt Thiết Oản thần ma Phó Thiên Nghĩa trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma, đã từng được biết, Quyền Lực bang đã sớm nắm giữ cả một dải Trường Giang, thậm chí tất cả thuyền phu, hàng quán, người làm trong cả trấn Tỷ Quy cũng đều bị chúng khống chế.

Trường thiên ngũ kiếm từng đối chọi với Tiêu Đông Quảng, võ công kết hợp lại tuyệt không dưới bảy đại danh kiếm võ lâm, năm người liên thủ với nhau, cũng chẳng khác gì Quyền Lực bang lại có thêm một vị ma thần.

Mặt khác Tiêu Thu Thủy cũng nhận ra được thủ lĩnh của đám người còn lại.

Một nam một nữ, nam râu tóc đều màu vàng, mắt to mày rậm, như một con sư tử lớn, nữ miệng rộng như chậu, ánh mắt sắc bén, như một con hổ đang giận giữ.

Sư công Hồ bà!

Trong truyện Kiếm Khí Trường Giang từng nhắc tới việc Tiêu Thu Thủy dám vì một con chó nhỏ bị ngược đãi mà giao chiến với bọn chúng, lần đó khiến cho Tiêu Thu Thủy cảm nhận được rõ ràng, cho dù trong đám người Quyền Lực bang tại đây chỉ vón vẹn có đôi vợ chồng này thôi đã rất khó đối phó rồi.

Càng hưởng hồ còn có Dư Khốc Dư, Đồ Cỗn, Liễu Thiên Biến, Trường thiên ngũ kiếm cùng một đấng cao thủ. Càng đáng sợ hơn là còn một kẻ thân phận, võ công đều cao thâm khó lường.

Hán Tứ Hải.

Hán Tử Hải mỉm cười nói:

- Các người thế này có thể gọi là trước không lối thoát, sau có truy binh.

Đường Phương bỗng ngắt lời:

- Người không nghe qua, “trời không tuyệt đường người sao?”

Hán Tứ Hải lại cười đáp:

- Vậy thì các người cứ thử đi xem!

Đường Phương vung tay lên, bắn ra ba mũi phi tiêu màu đỏ, lam, trắng!

Tiêu vừa rời tay thì đã bắn tới nơi!

Nhanh, nhanh đến mức không kịp phòng bị!

Đó là ám khí của Đường Phương!

Ba mũi ám khí đột nhiên biến mất.

Ba mũi ám khí đột ngột bắn ra, rồi lại đột ngột biến mất.

Hán Tứ Hải vẫn mỉm cười như cũ.

Nhanh, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Tay hắn giống như đã sớm đợi ám khí Đường Phương bắn tới để thu lại.

Trái tim Tiêu Thu Thủy như chìm hẳn xuống.

Xem ra võ công Hán Tứ Hải tuyệt không dưới Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố cùng hét lớn, chia sang hai phía phóng ra, có vẻ muốn đánh ngã Hán Tứ Hải.

Ngay lúc họ vừa động thân, trên người Hán Tứ Hải bỗng xuất hiện một chùm ánh sáng, tiếp đó chia làm hai luồng, một luồng chụp xuống Thiết Tinh Nguyệt, một luồng phủ lấy Khâu Nam Cố.

Hóa ra trong chùm sáng là mười hai loại ám khí khác nhau, có phi tiêu, thiết tạt lê, ám thanh tử, chùy sắt, phi đao, tiểu kiếm, châm bạc. Đây vốn là mười hai loại ám khí khác biệt, cần mười mấy cao thủ mới có thể phóng ra được, hơn nữa lực đạo sử dụng cũng chia làm bảy tám loại, vậy mà kẻ này chỉ trong chớp mắt đã bắn ra được hết.

Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy thủ pháp đó có vẻ rất quen.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cố đã chật vật lùi về.

Chỉ có lùi về mới có thể tránh được số ám khí không thể chặn, không thể phòng này.

Tim Tiêu Thu Thủy quả thực đã lạnh ngắt.

Hắn phát hiện võ công người này tuyệt đối còn ở trên Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Kẻ này rút cuộc là có thân phận gì trong Quyền Lực bang?

Hán Tứ Hải thản nhiên cười nói:

- Lùi về sau đã vô vọng rồi, chỉ có thể tiến lên trước thôi.

Mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh chiều càng đậm, bóng tối đã dần phủ xuống, bóng người áo trắng phía sau Cổ Nghiêm quan cũng như được phủ thêm một lớp màn u ám.

Chỉ nghe Dư Khốc Dư âm trầm nói:

- Muốn tiến lên trước thì phải qua Cổ Nghiêm quan.

Thiên Thủ nhân ma Đồ Cỗn cười hì hì, chỉ vào Khâu Nam Cỗ, nói:

- Tên đó là của ta, hấn đánh lén ông đây một chưởng, ta muốn hấn phải hối hận tại sao lại sinh ra trên đời.

Thiết Phiến thần ma Liễu Thiên Biến “soạt” một tiếng, xòe rộng chiếc quạt, mỉm cười âm tà:

- Con bé kia để lại cho ta.

Sư công bỗng gầm lên, nói:

- Tiêu Thu Thủy để cho ta!

Hổ bà lạnh lùng mở miệng:

- Bọn ta phải xé xác hấn ăn thịt!

Trường thiên ngũ kiếm không lên tiếng, chỉ đồng loạt chậm rãi rút bội kiếm.

Hán Tử Hải khẽ thở dài, xòe tay ra, cười nói:

- Xem các người tuổi vẫn còn trẻ mà đã có bao nhiêu người cầm hận thấu xương như vậy, ta cũng chẳng biết làm thế nào.

Tả Khâu Siêu Nhiên cười lạnh:

- Người không phải làm bộ làm tịch nữa.

Hán Tứ Hải bỗng hăng giọng nói:

- Dư lão huynh, xem ra mấy tên này muốn xông qua chỗ huynh. Huynh một mình ở đó, có cần thêm ta làm bạn không?

Dư Khốc Dư ở bên kia, thều thào đáp:

- Hán huynh chịu tới, hoan nghênh còn chẳng kịp. Chỉ là Cổ Nghiêm quan không dễ qua.

Hán Tứ Hải cười nói:

- Chuyện đó thì không sao.

Đoạn quay sang phía đám Liễu Thiên Biến:

- Chỗ này trông cậy cả vào chư vị.

Liễu Thiên Biến tự nhiên là thầm tức giận với sự cuồng vọng của Hán Tứ Hải, nhưng cũng biết kẻ này là bạn thân của “túi khôn” Quyền Lực bang Liễu Tỳ Phong, chẳng ai dám đắc tội, vội cười bồi:

- Hán huynh yên tâm, đảm bảo không tên nào thoát được.

Hán Tứ Hải ung dung cười nói:

- Làm phiền chư vị.

Vừa nói dứt lời đã phóng ra xa, lộn người một cái liền vượt qua tường cao, hạ xuống cạnh Dư Khốc Dư.

Bức tường cao tới mấy trượng, vậy mà Hán Tứ Hải chỉ lộn người một cái đã vượt qua rồi, căn bảo không cần phải qua cửa Cổ Nghiêm quan, thậm chí khi vượt tường còn chẳng thèm liếc nhìn một cái.

Tim Tiêu Thu Thủy quả thực là đã rụng hãn xuống.

Võ công của Hán Tứ Hải thật sự có thể so sánh được với Khuất Hàn Sơn!

Bọn hãn đã không còn đường nào để đi nữa.

Ai nói “trời không tuyệt đường người”?

Ngay ở trước mặt họ đây, cho dù có đường thì cũng là đường cùng.

Đường cùng thông đến đường chết. Cho dù bọn họ có đường thì cũng bị người ta chặn mất rồi.

Hoàng hôn đã dần tắt, bóng đêm đã phủ xuống.

Hy vọng của họ chẳng lẽ cũng như bóng đêm đang loang dần ra đó, chẳng còn chờ mong được gì?

Đường Phương ngược nhìn ngôi sao sớm đầu tiên xuất hiện trên bầu trời, sao Hôm, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Ánh sao trong vắt.

Dư Khốc Dư cũng không khỏi buột miệng khen:

- Khinh công giỏi!

Hán Tứ Hải cười nhẹ hỏi:

- Giỏi thật sao?

Dư Khốc Dư ngạc nhiên đáp:

- Đương nhiên là giỏi.

Hán Tứ Hải cười ngất:

- Không cần thiết đâu!

Dư Khốc Dư không nói gì nữa, hẳn đang đợi Hán Tứ Hải nói tiếp, quả nhiên Hán Tứ Hải nói tiếp.

- Kỳ thực khi ta phóng qua đầu tường, trong lòng Dư huynh đang nghĩ, “tên tiểu tử này thật sự quá cuồng vọng”. Nếu không phải ta có giao tình với tổng quản Liễu Ngũ, ngoài ra còn được Khuất Kiếm vương giới thiệu tới thì huynh đã sớm muốn hạ độc ta một cái, cho ta biết lợi hại rồi.

Khẽ ngừng một chút rồi lại cười nói:

- Không biết ta nói có đúng hay không?

Dư Khốc Dư thoáng biến sắc, nhưng vẫn nhẹ giọng đáp:

- Hán huynh quá đa nghi mất rồi!

Hán Tứ Hải cười lớn:

- Vậy thì được, để cho Dư huynh tâm phục, chúng ta cùng đánh cược một ván.

Dư Khốc Dư không hiểu, hỏi:

- Đánh cược cái gì?

Hán Tứ Hải giơ ra một ngón tay trắng nõn, khẽ đung đưa:

- Giết người.

Dư Khốc Dư bỗng đề cao thanh âm:

- Ồ?

Hán Tứ Hải cười nhẹ, nói:

- Giết đám người này, huynh dùng độc, ta dùng ám khí.

Dư Khốc Dư thầm nghĩ: “Ta sử dụng độc, giết người trong vô hình, chẳng lẽ lại thua người sao?”, lập tức cười lạnh đáp:

- Vậy là tốt nhất. Chỉ không biết huynh muốn cách cực thể nào?

Ánh mắt Hán Tứ Hải lóe sáng:

- Cực giết người, xem ai giết được nhanh, xem ai giết được nhiều.

Dư Khốc Dư đáp ngay:

- Bao giờ thì bắt đầu?

Hán Tứ Hải nói dứt khoát:

- Bây giờ.

Hắn còn chưa dứt lời, Dư Khốc Dư đã vươn hai tay ra, lập tức một chuyện cực kỳ quý dị diễn ra.

Trên bức tường cổ kính xây bằng đá tảng của Cổ Nghiêm quan đột nhiên xuất hiện một lớp màn mỏng mảnh, nhanh chóng tràn tới. Nhìn qua giống như một lớp sương mù nhưng cẩn thận quan sát thì lại là ngàn vạn con trùng nhỏ bé đang đồng loạt bò đến.

Đường Phương không khỏi kêu lên thất thanh, Mã Cảnh Chung cũng biến sắc:

- Cổ độc.

Cổ độc vừa không thể diệt, lại không thể hủy, là loại độc vật mà người trong võ lâm cảm thấy đau đầu nhất, nhóm Tiêu Thu Thủy phía trước có cổ độc, phía sau có cường địch, thật sự không có đường nào để đi. Càng kinh

người hơn là, Ôn Dịch nhân ma Dư Khốc Dư không ngờ lại có thể điều khiển cỗ độc, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc đó, Dư Khốc Dư đột nhiên biến thành một con nhím.

Dư Khốc Dư là người, tại sao lại biến thành một con nhím?

Kỳ thực, Dư Khốc Dư không phải thật sự biến thành nhím mà là trong nháy mắt đã bị hơn trăm mũi kim dài đâm vào người, vì thế mới trông như một con nhím.

Dư Khốc Dư gào lên một tiếng, Hán Tứ Hải lại cười nói:

- Ta thắng rồi, ta giết trước một tên.

Tiếp đó Dư Khốc Dư ngã xuống, ngã xuống cạnh thi thể Văn Tấn Sương, đôi mắt trợn trừng của Văn Tấn Sương vừa khéo nhìn thẳng vào hắn, cũng không biết là đau đớn, hay là mỉa mai?

Giết người rồi lại bị người chết.

Dư Khốc Dư vừa chết, cỗ độc của hắn liền biến mất như có kỳ tích.

Hán Tứ Hải “soạt” một tiếng, chạy xuyên qua cửa Cổ Nghiêm quan, qua trước mặt mấy người Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Bây giờ phía trước có đường rồi.

Nói đoạn nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt đám Liễu Thiên Biến, bọn Liễu Thiên Biến đều giật mình, vội vã lùi lại ba bước, Hán Tứ Hải thì vẫn mỉm cười ung dung.

Hán Tứ Hải giết Dư Khốc Dư, chuyện xảy ra quá đột ngột, quá quỷ dị, quá kinh người, quá bất ngờ.

Lần này chẳng những đám Liễu Thiên Biển không thể tiếp nhận nổi, mà cả mấy người Tiêu Thu Thủy cũng không dám tin tưởng.

Đồ Cồn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi:

- Hán Tứ Hải, người...

Hán Tứ Hải khẽ cười hắc hắc, đáp:

- Tên ta không phải Hán Tứ Hải.

Liễu Thiên Biển vụt biến sắc, do dự hỏi:

- Người là...?

Hán Tứ Hải ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Ta không họ Hán, ta họ Đường.

Đường Phương không ngờ cũng tiếp lời:

- Hán Đường đều là thịnh thế.

Đường Tứ Hải vỗ tay nói:

- Trong bốn biển đều là anh em. Ta cũng không phải tên Tứ Hải.

Đường Phương cũng mỉm cười:

- Hãn không phải là Tứ Hải, hãn tên là Bằng, Bằng trong bằng hữu huynh đệ

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 10: Hán Tứ Hải Và Đường Bằng

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Đường Bằng!

Hán Tứ Hải không ngờ còn nháy mắt với mấy người Tiêu Thu Thủy, khẽ cười hì hì, nói:

- Đường trong Đường Phương, Bằng trong bằng hữu.

Đường Bằng!

Đường gia Đường Bằng!

Đường Bằng giỏi kết nhân duyên nhất trong Đường gia!

Loáng cái Tiêu Thu Thủy đã hoàn toàn rõ ràng.

Chẳng trách khi Hán Tứ Hải xuất hiện, ánh mắt Đường Phương lại sáng lên.

Hóa ra Đường Phương hiển nhiên là đã biết Hán Tứ Hải chẳng phải Hán Tứ Hải gì, mà là Đường Bằng.

Chẳng trách khi Hán Tứ Hải ra tay, Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy quen mắt như thế.

Bởi vì đó là thủ pháp độc môn của Đường môn đất Thục khi thi triển ám khí. Tiêu Thu Thủy trước sau đã từng kết giao với Đường Nhu, Đường Đại, Đường Phương, đương nhiên là quen thuộc với thủ đoạn ám khí độc nhất vô nhị, cử thế vô song này.

Sư công Hồ bà cũng không dám làm bừa.

Trường thiên ngũ kiếm vẫn bình thản như cũ, gần như lạnh lùng hờ hững quan sát biến hóa.

Thiên thủ Đồ Cồn thì lại thật sự nhảy dựng lên, gầm thét:

- Người đã giết Dư Khốc Dư?!

Đường Bằng cười hắc hắc, đáp:

- Người có cần đi hỏi Dư Khốc Dư không?

Ánh mắt Đồ Cồn co rút lại:

- Người là gián điệp?!

Đường Bằng vẫn cười hì hì. Tiêu Thu Thủy chợt phát hiện, hóa ra khi hăn đắc ý đều thích cười xấu mấy tiếng, thanh âm có chút quái dị nhưng không hề khó nghe, cũng không mang ác ý. Chỉ nghe Đường Bằng nói:

- Tiêu diệt Đường gia bảo là chuyện Quyền Lực bang mơ mộng đã lâu, con cháu Đường môn bọn ta sao có thể hoàn toàn không đề phòng?

Ám khí tam thập lục thủ Đồ Cồn quát lớn:

- Từ lâu đã nghe ám khí Đường môn Tứ Xuyên độc bộ vô song, hôm nay bọn ta phải lĩnh giáo.

Hăn nói “bọn ta” xong liền quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy đám Liễu Thiên biến chẳng có vẻ gì là “bọn ta” cả, bất giác cảm thấy chột dạ, biến sắc.

Đường Bằng cười nói:

- Mời ra tay.

Ám thung tam thập lục lộ giận giữ quát:

- Các người làm gì vậy?! Tại sao đều không ra tay!

Liễu Thiên Biến cười cười xấu hổ, đang định mở miệng nhưng muốn nói lại thôi.

Đường Bằng dẫn nói”

- Người không ra tay thì ta sẽ hạ thủ trước đây.

Thiên Thủ nhân ma Đồ Cổn biết đại địch trước mắt, không thể quá sơ suất, quay phắt lại, toàn thân đối địch.

Hắn xoay người lại, đồng thời, “xoẹt, xoẹt” hai tiếng, vang lên từ hai khuỷu tay, âm thanh vừa vang lên, ám khí đã đánh đến trước mặt Đường Bằng!

Tiên hạ thủ vi cường!

Chiêu này đánh ra cực nhanh, không cho người ta kịp tránh né.

Đường Bằng không hề tránh né.

Hắn đột ngột ra tay, ngón giữa hai tay bắn ra, “đích đích” hai tiếng, ám khí lệch sang bên.

Cùng lúc đó, Đường Bằng vụt biến sắc!

Hắn chợt nhảy lên cao, cao tới hơn mười thước.

Mấy người Tiêu Thu Thủy không hiểu gì cả, khi Đồ Cổn phóng ám khí, Đường Bằng không tránh, khi ám khí bị đánh văng, Đường Bằng lại tránh né.

Người đang ở giữa không trúng sợ nhất là bị đối phương dùng ám khí xạ kích, cao thủ dùng ám khí như Đường Bằng, sao lại không hiểu lý lẽ đơn

giản này?

Nhưng rất nhanh chóng, Tiêu Thu Thủy đã hiểu được dụng ý của Đường Bằng.

Bởi vì ở chỗ Đường Bằng vừa đứng vang lên hai tiếng “phụ phụ” cực nhỏ, gần như không thể nghe thấy được!

Ám khí đánh xuống mặt đất.

Ám khí kinh phong mạnh mẽ, vừa nhanh vừa gấp chỉ là mồi nhử, ám khí vô thanh nhưng âm độc phía sau mới là chủ lực.

Nhóm Tiêu Thu Thủy không khỏi toát mồ hôi lạnh... Nếu như kẻ đối mặt với Đồ Cỗn là mình thì bây giờ mình còn giữ được mạng hay không?

Đường Bằng ở giữa màn đêm đen, áo trắng như tuyết, vừa ra tay đã khóa chặt thế công của Đồ Cỗn!

Bảy mũi cương phiêu xoáy tròn bắn ra, không ngờ lại không có phương hướng cố định, rung lắc, chớp động giữa không trung, sau khi tiếp cận mục tiêu thì đột nhiên gia tăng tốc độ, toàn lực bắn vào bảy yếu huyệt trên người Đồ Cỗn!

Đồ Cỗn kêu lên thất thanh:

- Thất tử thần phiêu.

Tiêu Thu Thủy vừa nghe lập tức giật mình chấn động. Thất tử thần phiêu chính là Thiên hồi đãng khí, vạn hồi trường, Thất tử cương phiêu mà Đường Đại từng dùng để tru sát Bách Độc thần ma Hoa Cô Phần tại Thính vũ lâu trong Hoán Hoa kiếm phái ngày trước.

Thất tử cương phiêu vừa hiện, công phu cao cường như Hoa Cô Phần cũng khó tránh được cái chết. Tuy Hoa Cô Phần cũng hạ độc được Đường Đại

nhưng ánh sáng lóe lên trong chớp mắt của Thất tử cương phiêu vẫn để lại một dấu ấn không thể phai mờ trong lòng những người quan sát trận chiến đó.

Đồ Cồn cũng là danh gia ám khí, hãn đương nhiên là biết hàng.

Hãn lập tức lăn xuống.

Cú lăn này cực kỳ quái dị, không ngờ lại giống như lúc Đường Băng phóng qua Cổ Nghiêm quan, một phát ra ngoài tám trượng.

Thất tử cương phiêu vậy mà lại đánh trượt.

Cú lăn của Đồ Cồn từng tránh được ám khí tuyệt diệu của Đường Phương, cũng từng thoát được liên thủ công kích mấy người Văn Tấn Sương.

“Lăn” của hãn cũng giống như khinh công của Liễu Thiên Biến, mặc dù không dễ coi như khinh công nhưng chắc chắn là càng công hiệu hơn

Sắc mặt Đường Băng lại khẽ biến, hãn hiểu rất rõ ràng, nếu như hãn ra tay ba lần mà còn không giết được Đồ Cồn thì sẽ có hai hậu quả cực kỳ bất lợi xuất hiện. Thứ nhất là mình chưa chắc đã khống chế được Đồ Cồn, thứ hai, đám người Liễu Thiên Biến rất có thể sẽ có cam đảm ra tay với hãn.

Điểm cuối cùng lại càng quan trọng.

Vì thế hãn liền bắn ra Vũ vụ.

Vũ vụ!

Đường Phương đã dùng chính Vũ vụ giết chết Tam Tuyệt kiếm ma Không Dương Tần!

Đường gia Vũ vụ!

Đồ Cỗn kêu lên quái dị, Vũ vự vừa xuất, hấn liền ở giữa mưa bụi, tiếng kêu thét của hấn giống như quỷ khốc thần hào, khiến cho người ta rùng mình sởn gai ốc.

Mưa giết người, bụi giết người.

Nhưng hấn vậy mà lại lao ra được khỏi màn mưa bụi.

Tuy toàn thân hấn đầy máu nhưng vẫn chưa chết, thoáng khom người đã biến mất không thấy đâu nữa.

Đường Bằng nhẹ nhàng hạ xuống đất, cười nhẹ nói:

- Âm thung tam thập lục lộ thật là lợi hại.

Lạc địa sinh căn Mã Cảnh Chung đột nhiên nhảy ra, nhìn xuống mặt đất, lạnh lùng nói:

- Trò độn thổ này không giấu được ta.

Nói đoạn, một quyền đánh xuống đất. “Ầm” một tiếng, bùn đất không ngờ lại lỏng lẻo, quyền của Mã Cảnh Trung đánh xuống liền có một tiếng kêu thảm đau đớn xé họng vang lên.

Tiếng hô đến nửa chừng thì đứt đoạn, giống như con gà đang gầy bỗng bị người ta bóp gãy cổ.

Một quyền này của Mã Cảnh Chung đánh trúng vào lưng Đồ Cỗn đang nằm dưới đất, đánh tan công lực của hấn, phá nát xương cốt của hấn, giết chết hấn giữa đám bùn đất.

Hấn giống như là đã tìm được chỗ để mai táng mình rồi.

Mã Cảnh Chung khẽ nhú mày, từ từ rút tay về, vững vàng quay lại, trở về chỗ đứng lúc trước.

Kỳ quái hơn là đám người Liễu Thiên Biến trước sau vẫn không hề ra tay hỗ trợ Đồ Cỗn, chuyện này cũng khiến cho Đồ Cỗn đến chết vẫn không hiểu nổi.

Ánh mắt Đường Bằng lấp loáng, cười nói:

- Mã bộ của anh bạn này thực là vững chắc.

Tiêu Thu Thủy đáp thay Mã Cảnh Chung:

- Ngoại hiệu của anh ấy là Lạc địa sinh căn!

Đường Bằng cười hắc hắc, nói:

- Hóa ra mà Mã huynh.

Chợt bừng tỉnh, nói:

- Chẳng trách liếc mắt đã thấy ra “rễ” của Đồ nhân ma rồi.

Hắn cười cười một chút rồi tiếp:

- May mà dưới mắt Mã huynh hắn không trốn được đi đâu, nếu không đã để hắn thoát mất rồi, hắc hắc.

Khi nói những lời này, Đường Bằng không ngờ lại hướng thẳng tới trước mặt mấy người Liễu Thiên Biến:

- Vậy thì với mọi người đều không tốt, rất không tốt.

Sắc mặt Liễu Thiên Biến hình như có chút không được tự nhiên nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh, nói:

- Các người giết Đồ Cỗn, chỉ có càng chết nhanh hơn một chút mà thôi.

Đường Bằng cười hỏi:

- Huynh muốn báo thù cho hãn?

Liễu Thiên Biến không lên tiếng:

- Chuyện tối hôm nay, huynh không nói, mọi người cũng sẽ không nói.

Liễu Thiên Biến nghiêng đầu nhìn lại, đột nhiên hạ giọng hỏi:

- Bọn họ thì sao?

Đường Bằng cười xấu, đáp:

- Điểm ấy thì huynh không cần lo. Sư công Hồ bà, đứa con của hai vị còn đang ở Đường gia, tất cả đều yên ổn, không cần phải lo nghĩ. Chỉ cần Đường Bằng tôi còn sống một ngày, đứa con độc nhất của hai vị lão gia sẽ còn sống vui vẻ hơn con cái của bất kỳ người nào.

Nói đoạn lại quay sang phú Trường thiên ngũ kiếm:

- Nhớ khi xưa, năm vị cũng vì thù riêng mà giết chết em họ tổng quản Liễu Ngũ, Liễu Phi Kỳ. Tuy nói lúc đó chư vị không biết hãn là họ hàng của tổng quản Liễu Ngũ nhưng nếu để cho tổng quản đại nhân biết được chuyện này, sợ rằng so với chết còn khó chịu hơn.

Đường Bằng đuổi đuổi người, nói tiếp:

- Hôm nay ta giết Đồ Cồn, trong mắt Liễu Ngũ tiên sinh, sợ rằng còn không nghiêm trọng bằng năm vị ngộ sát Liễu Phi Kỳ, hắc hắc hắc.

Tiếp đó hãn lại nhẹ nhàng nói:

- Cho nên năm vị đều giống tiểu đệ vậy, đều muốn yên ổn mà sống sót...

Người cao nhất trong Trường thiên ngũ kiếm chợt nói:

- Muốn yên ổn sống sót.

Người cao thứ hai nói tiếp:

- Thì phải biết ngậm miệng lại.

Người lùn hơn một chút lập tức nói:

- Điểm ấy chúng tôi tự nhiên là hiểu được.

Người lùn hơn nữa tiếp lời:

- Đường huynh cũng tất nhiên là hiểu được.

Người lùn nhất kết luận:

- Vì thế mọi người chúng ta đều sẽ không nói.

Đường Bằng vỗ tay cười nói:

- Năm vị quả nhiên là người hiểu chuyện, vậy thì các anh em do năm vị lại càng không nói lung tung?

Nói đoạn lại quay người sang phía Liễu Thiên Biến, cười cười:

- Bây giờ huynh đã có thể yên tâm chưa?

Liễu Thiên Biến thở dài, chán nản nói:

- Ta có thể nói không yên tâm sao?

Đường Bằng ung dung nhìn hẩn hỏi:

- Ồ?

Liễu Thiên Biến thương xót nói:

- Những kẻ dám nói không yên tâm, Dư Khốc Dư giờ đã biến thành con nhím, Đồ Cồn giờ đã biến thành người bùn.

Ánh mắt Đường Bằng bỗng chuyển động, nói:

- Có điều Liễu công tử không nói không yên tâm cũng chẳng phải vì cái chết của bọn chúng, mà là vì Liễu công tử từng nhận lệnh của Lý bang chủ, điều tra Thiên thượng Chu đại thiên vương của Trường Giang thủy lộ có phải là Chu Thuận Thủy Chu lão thái gia hay không. Liễu công tử giữ mình như ngọc, muốn tra ra chân tướng tự nhiên là không dễ dàng, chỉ có thể ngụy tạo chứng cứ báo lên trên, nói Chu đại thiên vương quả đúng là Chu Thuận Thủy, chỉ là...

Đường Bằng khẽ cười cười, lại tiếp:

- Huynh đệ đây lại có chứng cứ Liễu công tử không hề tự mình đi điều tra...

Liễu Thiên Biến sắc mặt đại biến, chợt nói:

- Hình phạt trong bang, người đã biết rồi.

Đường Bằng cũng nghiêm mặt nói:

- Sống không bằng chết.

Trên trán Liễu Thiên Biến đã thấp thoáng có mồ hôi rỉ ra, vội vàng nói:

- Được, chuyện này ta không quản, người... Cũng mong người đừng có quản chuyện của ta.

Đường Bằng lập tức khẳng định như đinh đóng cột:

- Đó là đương nhiên.

Liễu Thiên Biến không yên lòng nhìn sang Sư công Hồ bà, Trường thiên ngũ kiếm, nói:

- Vậy là chúng ta đều không thể nói năng lung tung rồi?

Đường Bằng nháy nháy mắt, cười nói:

- Mọi người chúng ta đều là người có bí mật, chỉ cần một bí mật bị tiết lộ, tất cả bí mật đều sẽ bị tiết lộ.

Đường Bằng lại cười xấu vài tiếng:

- Mọi người chúng ta đương nhiên là đều không muốn bí mật của mình bị người ta bóc trần.

Một trận chém giết sắp sửa diễn ra mà nay lại hòa bình yên ả, Sư công Hồ bà không muốn ra tay, Trường thiên ngũ kiếm cũng không muốn rút tay trước, Liễu Thiên Biến lại không nguyện ý ra tay.

Bọn họ đã có bí mật chung.

Cổ Nghiêm quan hiện lên trong bóng đêm, lại khôi phục khí thế hùng vĩ, trầm lặng, bao la.

Một trường can qua nhuộm máu vậy mà lại chỉ vì mấy câu nói của Đường Bằng mà lắng xuống.

Đường Bằng vẫn cười nói vui vẻ, một luồng gió đêm mát mẻ thổi qua, cũng không biết tại sao, trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt sinh ra một luồng khí lạnh.

Không nghi ngờ gì, cái gã Đường Bằng khéo mồm khéo miệng này đã khống chế đại cục, rút cuộc thì Đường gia bảo còn có bao nhiêu người đã xâm nhập vào Quyền Lực bang? Ngoài Quyền Lực bang, Đường gia còn cho người xâm nhập vào các môn phái khác hay không? Rút cuộc thì

Quyền Lực bang hiệu lệnh thiên hạ, duy ngã độc tôn, hay là Đường môn
tiềm lực ám phục thực lực bất minh, thế lực vô song?

Đối với Đường Bằng ung dung thoải mái, Tiêu Thu Thủy đột nhiên sinh ra
một cảm giác sợ hãi khó hiểu, bất quá hấn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

May mà những đệ tử Đường môn mà hấn được gặp, đối nhân xử thế, tu
dưỡng, làm việc đều rất không tệ.

Tuy nhiên hấn cũng biết những người hấn gặp chẳng qua chỉ là cao thủ
thuộc thế hệ thanh niên của Đường môn mà thôi.

Bọn họ đi rồi. Đi không không một chút dấu hiệu, cũng giống như lúc đến.

Họ phảng phất như vốn không hề tồn tại ở nơi này, cho nên bây giờ đột
ngột không thấy họ đâu nữa cũng như là chuyện hiển nhiên.

Trăng sáng sao thưa, Đường Bằng vỗ vỗ tay:

- Xong rồi.

Đường Phương nheo mắt cười:

- Đã biết là tên nhóc nghịch ngợm cậu mà, A Mãnh đâu?

.... Tuổi Đường Bằng vốn nhỏ hơn Đường Phương. Đường Bằng tuy giao
du khắp thiên hạ nhưng quy của Đường gia vẫn không thể vi phạm, vai vế
Đường Bằng vẫn phải gọi Đường Phương một tiếng “chị Phương”.

Chỉ nghe Đường Bằng cười nói:

- Mãnh ca à? Anh ấy tới phân cục Hoán Hoa rồi.

Đường Phương lại hỏi:

- Đường Cương đại huynh đâu? Anh ấy có đi ra không?

Đường Bằng đáp:

- Anh ấy không ra. Lão thái thái sai anh ấy và A Tống tới thăm dò chỗ Chu đại thiên vương.

... “Lão thái thái” chính là “Đường lão thái thái”. Nghe nói Đường lão thái thái là người phụ nữ thần bí nhất cũng có quyền uy nhất trong một mạch Đường môn hiện tại.

.... A Tống chính là Đường Tống. Trong Đường gia, người này võ công, tung tích, việc làm đều khiến người ta cảm thấy cao thâm khó lường, không biết đâu mà dò.

.... Tiêu Thu Thủy đột nhiên nhớ ra: trong trận chiến ở nhà họ Tiêu Hoán hoa, Đường Đại từng khẳng định Khổng Dương Tần chính là Tam Tuyệt kiếm ma, mà tin tức đó là do Đường Bằng nói. Lúc ấy Đường Đại cực kỳ khẳng định, tin tức này nhất định chính xác.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới biết nguyên nhân:

... Bởi vì Đường Bằng chính là “Hán Tứ Hải”, Hán Tứ Hải đã xâm nhập vào Quyền Lực bang.

Đường Phương mỉm cười dịu dàng, nói:

- Để tôi giới thiệu với cậu, bọn họ là....

Đường Bằng cười ngắt lời:

- Không cần nữa, em đã nghe đám Khuất Hàn Sơn nói qua rồi.

Hắn ra vẻ thần bí, nói:

- Chị biết đấy, qua lời kẻ địch giới thiệu lại có thể lại càng đặc sắc, càng xem hình thấy tiếng, sinh long hoạt hổ.

Đường Bằng lại hắc hắc cười xấu:

- Bây giờ mọi người nổi danh lắm rồi nhé. Chuyện tiêu diệt Phó Thiên Nghĩa, Khổng Dương Tần, Sa Thiên Đăng, Diêm Quỷ Quỷ đã lan truyền ra, Quyền Lực bang đã coi mọi người là kẻ địch chống đối hàng đầu, những người đối lập với Quyền Lực bang cũng vô cùng kỳ vọng vào mọi người.

Đường Bằng cười cười một chút rồi tiếp:

- Tôi ở trong Quyền Lực bang cho nên cũng biết được những chuyện này. Mọi người có thể kinh động tới Khuất Hàn Sơn trong Bát đại thiên vương đủ khiến nhân sĩ võ lâm phải nghiêng mắt nhìn rồi, đến nay lại giết Dư Khốc Dư, Đồ Cồn, chỉ sợ trong võ lâm lại càng đồn đại tới nước chảy hoa rơi, ngay cả tổng quản Liễu Ngũ Liễu Tuy Phong, nói không chừng cũng phải phí tâm phí sức vì mọi người đó.

Không nghi ngờ gì, mấy câu này nói ra còn có tác dụng hơn nịnh bợ nhiều, Thiết Tinh Nguyệt không nhịn được vỗ đùi đánh chát một cái, Khâu Nam Cổ Ánh mắt sáng bừng, đến cả Mã Cảnh Chung ngày thường bình tĩnh trầm ổn cũng không khỏi lấm bầm:

- Tốt, cuối cùng cũng có thể đạo loạn Quyền Lực bang đến long trời lở đất, cũng không uổng kiếp này rồi.

Âu Dương San Nhi khẽ khàng đưa tay ra nắm chặt lấy tay hắn. Mã Cảnh Chung chỉ cảm thấy bàn tay nàng mát lạnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên trán rùng rùng mồ hôi, vô lẽ là vì vừa rồi quá căng thẳng mà động tới thai khí.

Tiêu Thu Tuy như không có việc gì, cười đáp:

- Dư Khốc Dư và Đồ Cồn là do Đường huynh đệ giết.

Đường Bằng cười đáp:

- Đừng gọi tôi là Đường huynh đệ trong Đường môn chúng tôi có một người họ hàng cũng tên là Đường Huỳnh Đệ. Tiêu lão đại cứ gọi A Bằng là được rồi.

Tiếp đó Đường Bằng lại nói:

- Dư Khốc Dư, Đồ Cỗn nhất định phải cho mọi người giết.

Ánh mắt hần lóe sáng:

- Nếu do tôi giết thì làm sao ở lại Quyền Lực bang được nữa.

Đường Bằng cười hắc hắc, nói:

- Mọi người có thể nói Dư Khốc Dư bị Phương tử giết, hần chết bởi ám khí. Đồ Cỗn bị Mã huynh giết, hần đúng là chết dưới quyền của Mã huynh. Cho nên chuyện này hoàn toàn không liên quan đến tiêu đệ.

Mã Cảnh Chung gật đầu đáp:

- Tôi hiểu rồi.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy phát lạnh, một mặt là rất bội phục, Đường Bằng tuổi vẫn còn trẻ vậy mà võ công lại cao, hơn xa bọn hần, mặt khác là lòng dạ thâm sâu, vượt xa tuổi tác thật sự của hần.

Hai mắt Đường Bằng nhìn thẳng vào hần:

- Không biết Tiêu đại ca nghĩ thế nào?

Tiêu Thu Thủy đang định trả lời thì đột nhiên có người vỗ tay nói:

- Hần nhất định là không có dị nghị gì. Có thể giết Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma là chuyện vang dội giang hồ, các người phải vỗ tay cho Đường Bằng mới đúng.

Sao sáng trắng thanh, gió mát nhẹ nhẹ, lại có tiếng vỗ tay khe khẽ truyền tới.

Sắc mặt Đường Bằng lại vệt căng cứng.

Lúc này, chỉ thấy trong bóng đêm, dưới ánh trăng, một người bước giật lùi ra khỏi Cổ Nghiêm quan.

Người này một thân áo trắng, bước chân loạng choạng, hai tay ôm ngực, Đường Bằng nhíu mày, nói:

- Liễu Thiên Biến...

Liễu Thiên Biến chợt quay người lại, mồm há hốc, mắt trợn trừng, dưới ánh trăng, sắc mặt hần trắng nhợt, trước ngực có một lỗ thủng.

Một lỗ kiếm, gần như xuyên thủng người hần.

Sắc mặt Liễu Thiên Biến càng lúc càng trắng, gần như trong suốt, vệt máu trên áo lại càng lúc càng đỏ, máu loang càng lúc càng rộng. ánh mắt hần đã tán loạn, há hốc mồm, chặt vật lăm mới thốt ra được một chữ:

- Ta...

Tiếp đó gào lên, ngã vật xuống đất.

Tiên Thu Thủy hít vào một hơi lạnh.

Dưới ánh trăng, đám người vừa như thủy triều rút đi lúc nãy, bây giờ lại đột nhiên như thủy triều tràn lên, quay lại bãi cát vắng lạnh, trở về chỗ cũ.

Sư công Hồ bà, Trường thiên vũ kiếm vẫn mang vẻ lạnh lẽo vô tình như trước, chỉ có điều, trong mắt đã thêm một loại thần sắc khác: vẻ sợ hãi!

Phái sau một người tiếp tục vỗ tay, bước tới gần.

Người này mang bộ râu dài ba chòm, nhẹ nhàng phiêu hốt, dưới ánh trăng trông đầy vẻ thanh cao, giống như nhân vật trong tranh bước ra.

Lần này đến cả Đường Bằng cũng biến sắc: Kẻ tới không phải ai khác, chính là Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn!

Kiểm vương Khuất Hàn Sơn!

Sau lưng lão có ba người nữa: một là Bành Cửu, một là Đỗ Tuyệt, còn cả một hòa thượng mặc áo cà sa đỏ thẫm.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Có phải người đang kỳ quái, tại sao bọn chúng thoáng cái đã thay đổi hết như thế?

- Kỳ thực đó cũng là chuyện bình thường. Ta giết chết một tên cứng đầu, mấy tên còn lại chỉ có thể nghe lời ta thôi.

- Người nhất định là ngạc nhiên, tại sao ta không giết những tên còn lại.

Đường Bằng lắc đầu đáp:

- Không ngạc nhiên. Bọn chúng bị người nắm được sơ hở, chẳng phải càng tốt hơn sao!

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Không chỉ tốt, mà còn tuyệt! Người là người thông minh, tổng quản Liễu Ngũ quả nhiên không nhìn nhầm người!

Sắc mặt Đường Bằng trắng bệch:

- Liễu Tuy Phong biết rồi.

Khuất Hàn Sơn cười đến mức chòm râu bay tung cả lên:

- Tổng quản Liễu Ngũ mà cũng có chuyện không biết sao?

Nụ cười Đường Bằng thoáng chút khổ sở:

- Xem ra màn kịch của ta diễn phí công rồi.

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Cũng không phải phí công, chỉ có điều đến đây là hết rồi.

... Nếu cuộc đời như một vở kịch thì ý của Khuất Hàn Sơn là, sà diễn của Đường Bằng sắp phải hạ màn rồi.

Đường Bằng cười khổ:

- Kiếm pháp của Khuất Kiếm vương, ta luôn bội phục. Sư Hồ hợp kích đại pháp của Sư công Hồ bà lại càng không tầm thường. Bài văn ngũ kiếm trận của Trường thiên ngũ kiếm cũng cực kỳ nổi tiếng, ngoài ra còn có khoái đao của Đỗ Tuyết, gậy chống của Bành Cửu, Đại khai bi thủ và Thần bí huyết ảnh chưởng của ma tăng.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Vì thế mới nói người đến cả một chút cơ hội cũng không có.

Đường Bằng lại chỉ sang phía nhóm Đường Phương, nói:

- Nếu như ta đến cả một tia cơ hội cũng có, vậy có thể cho ta thư thư một chút để trần trối với bạn bè không?

Khuất Hàn Sơn vẫn cười, đáp:

- Không được!

Đường Bằng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười châm chọc:

- Người túc trí đa mưu, nhưng trước mặt ta thì không giở trò được đâu...

Ánh mắt vụt lóe sáng, lại tiếp:

- Càng huống hồ... huống hồ các người đều phải chết, không những một cơ hội sống sót cũng không có mà đến cả một khả năng sống sót cũng không có!

Đường Bằng vậy mà vẫn còn cười hắc hắc mấy tiếng, hỏi:

- Thật sự phải độc như vậy? Phải tuyệt như vậy?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Kể cả là ta không độc, không tuyệt thù cũng có người quyết không tha cho các người!

Lão còn chưa dứt lời, phiên tăng áo đỏ phía sau đột nhiên gầm lên một tiếng trầm trầm, giống như thú hoang giận giữ:

- Kẻ nào là Tiêu Thu Thủy?!

Tiêu Thu Thủy ngăn người, chỉ thấy lão phiên tăng này đầu mặt đầy hình xăm văn vận, mắt như chuông đồng, môi đỏ như máu, nhưng lại không thể nhận ra, lập tức đáp:

- Chính là ta!

Phiên tăng quát:

- Người đã giết Anh Kiếm!

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên đáp:

- Ta không biết người đó!

Phiên tăng tức giận quát:

- Người giết đồ nhi của ta mà không dám nhận?!

Tiêu Thu Thủy chợt bừng tỉnh, ngày trước trong trận Kiếm Khí Trường Giang, trên lầu Trích Tiên hần bị thủ hạ Hung Thủ của Phó Thiên Nghĩa ám sát, may mắn không chết, cả hai giao đấu trên lầu. Hung Thủ từng sử dụng Thiếu Lâm Hồ trảo đánh với Tiêu Thu Thủy, đều bị Hồ trảo công Tiêu Thu Thủy ngộ được từ Cổ Quân Sơn đánh bại. Lúc đó Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm xem chiến từng phán đoán thanh niên Hung Thủ này là truyền nhân của phản đồ Thiếu Lâm, Phật môn Ma tăng Huyết Ảnh đại sư!

Mà nay lão phiên tăng này hiển nhiên là Ma tăng Huyết Ảnh đại sư trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Tiêu Thu Thủy tỉnh ngộ, đáp:

-Ồ, hóa ra hần là Anh Kiếm!

Huyết Ảnh đại sư vung tấm cà sa đỏ máu, quát:

- Giết đồ đệ ta, trả mạng lại đây!

Khuất Hàn Sơn lại đưa tay ngăn lại, nói:

- Đại sư không cần gấp, bọn chúng trước sau gì cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta.

Huyết Ảnh đại sư có vẻ cô cùng tin phục Khuất Kiếm vương, không ngờ lại yên lặng lùi xuống một bên.

Đường Bằng gãi gãi mũi, cười nói:

- Các người làm thế nào phát hiện ra ta là gián điệp?

Khuất Hàn Sơn cười đáp:

- Ra tay. Người đóng kịch đúng là thiên tài, đến cả Liễu tổng quản cũng không phát hiện nhưng người ra tay thật sự quá giống với Đường môn, lại thêm mấy ngày trước tại nhà họ Tiêu Thành Đô, Đường Phương từng nói lộ ra với Khổng Dương Tần, Đường gia muốn đổi đầu với Quyền Lực bang, tổng quản Liễu Ngũ liền yêu cầu ta đặc biệt chú ý đến người...

Đường Bằng cười khố:

- Đó là chuyện mới gần đây?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- May mà chưa quá muộn.

Đường Phương không khỏi đau đớn nói:

- Bằng đệ, đều là chị không tốt, nhất thời lỡ lời, hại cậu...

Đường Bằng cười lớn:

- Việc đã đến nước này, còn nói nhiều làm gì.

Khuất Hàn Sơn cũng cười nói:

- Vậy mới đúng, giữa cổ tự vẫn, có thể đỡ phải chịu khổ...

Đường Bằng thu lại nét cười, xanh mặt đáp:

- Nói chính xác là bọn ta giữa cổ chờ chém, khoanh tay chịu chết?

Khuất Hàn Sơn cũng tiêu hết ý cười, lạnh lùng như như băng:

- Người thật sự muốn ta ra tay?

Đường Bằng đột nhiên lại bật cười:

- Có lẽ ta còn là một trong số ít người dám ra tay với người!

Vừa nói dứt lời, Thất tử cương phiêu đã bắn ra!

Không chỉ bắn ra Thất tử cương phiêu mà còn là ba bộ liên tiếp: ba bộ, hai mươi một mũi phi tiêu!

Rõ ràng không có kiếm, đột nhiên xuất hiện thêm bảy thanh kiếm!

Mỗi thanh kiếm đâm ra một lần, cũng tức là đâm ra bảy kiếm!

Hai mươi một mũi Thất tử cương phi đều bị đánh văng ra ngoài!

Khuất Hàn Sơn giống như đã tính chuẩn cương phiêu sẽ đánh vào vị trí nào trên người lão, mỗi kiếm đâm ra đều đánh văng cương phiêu.

Tiếp đó kiếm của Khuất Hàn Sơn thu lại, biến mất.

Trên người Khuất Hàn Sơn lại không còn kiếm nữa.

Một thanh kiếm cũng không có.

Nhưng Đường Bằng đã lập tức phóng ra Vũ vụ của hắn.

Vũ vụ của Đường Bằng quả thực giống như đổ xuống một trận mưa, mưa máu!

Mưa máu tung bay, thoáng cái đã phủ ngập trời, Đường Bằng quay đầu lại quát:

- Đi!

Đột nhiên ánh kiếm lóe lên, xuyên thủng mưa bụi mà ra, một kiếm đâm trúng ngực Đường Bằng!

Đường Bằng vọt bắn lên, áo mặc trước ngực đã nhuộm hồng một mảng lớn.

Sau đó người của Quyền Lực bang xông lên một chập, có kẻ bị Vũ vụ bắn trúng, có kẻ vì tránh né Vũ vụ mà rối loạn trật tự, nhưng không có hô hét, cũng không có hoảng loạn, bởi vì bọn chúng đều là hảo thủ của Quyền Lực bang

Nhưng không thể nghi ngờ gì đây chính là thời cơ chạy trốn tốt nhất!

Đường Phương vừa mới lướt tới, muốn đỡ Đường Bằng một tay, Đao ma Đỗ Tuyệt đã hóa thành một màn đao quang ập đến!

Tiêu Thu Thủy cũng muốn tới hỗ trợ, trông Đường Bằng bị thương không nhẹ. Đột nhiên ánh đỏ lóe lên, tiếp đó là một tiếng gầm giận dữ, Ma tăng Huyết Ảnh đã điên cuồng tấn công hấn.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa mới nhảy lên đã phát hiện hấn rơi vào một biển kiếm yên lặng. Biển kiếm lặng lẽ nhưng kín mít không một khe hở này tới từ năm thanh kiếm xen kẽ luân chuyển, chặt chẽ đến mức một muỗi cũng không thể bay lọt, đó là kiếm trận của Trường thiên ngũ kiếm.

Kiếm trận này khiến cho Tả Khâu Siêu Nhiên vốn giỏi cầm nã thủ cũng không biết phải xuống tay từ đâu.

Mã Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi gặp phải hai người Sư công Hồ bà, một mặt phát ra tiếng sư rống hổ gầm, một mặt ra tay mạnh mẽ, ngay cả người trầm tĩnh như Mã Cảnh Chung cũng không khỏi rối loạn tâm thần.

Càng huống chi bên cạnh hẳn còn có vợ yêu Âu Dương San Nhi đang mang thai.

Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cố vung quyền xông lên, liền rơi vào giữa biển người.

Bình khí đủ hình đủ dạng, chiêu thức đủ môn đủ phái, nhưng đặc tính đều giống nhau, vừa tàn nhẫn vừa cay độc!

Thiết Tinh Nguyệt vung quyền đánh loạn, có kẻ ôm mặt lùi ra nhưng lập tức lại có kẻ khác điền vào lỗ hổng đó. Khâu Nam Cố đánh mở một đường máu, nhưng lập tức phát hiện, đường máu đó chẳng phải đường.

Sau đó hai người Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố cũng dính máu, càng lúc càng nhiều, chẳng biết là máu của mình hay máu của người khác nữa?

Trong màn đêm, dưới ánh trăng sáng, Cổ Nghiêm quan như một con rồng đang nằm yên, lạnh lùng chứng kiến kết quả của trận chém giết này.

Nước Ly Giang chỉ về đằng xa.

Nước Tương Giang chảy về đằng xa.

Nước chảy, trăng chiếu trời đêm, nước sông như bạc.

Nước sông, nước sông, đến bao giờ mới có thể tẩy sạch tranh đấu của con người?

Hết

LƯƠNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 11: Con Cả Nhà Họ Tiêu

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Quế Lâm.

Li Giang từ bắc xuống nam, vòng quanh phía đông thành, chảy về phía nam.

Năm xưa Tô Vũ bàn về hình thế từng viết:

"Quế Lâm, lấy Ngũ Lĩnh làm đầu, liên kết Lương Quảng, che chắn kinh thành, trấn nhiếp giao hải, có thể gối núi dẫn sông, khống chế mấy ngàn dặm, thực là chốn hội tụ của cả đất tây nam."

Trăng chiếu lên dòng Li Giang, nước sông vẫn chảy suốt cả ngàn vạn năm nay, bọt nước trắng xóa như biển khơi lúc cuộn trào lúc trầm tư, trong cuộc lữ hành chốn thế gian này sao mà nhiều nhớ mong, cô tịch, trong chốn nhân sinh này sao mà lắm chuyện đúng sai.

Con cả nhà họ Tiêu tay chấp sau lưng, không khỏi buông một tiếng thở dài.

Tiêu Dịch Nhân là một người cao gầy, trông có vẻ thâm trầm, tinh minh. Hai bên mép hắn có hai vết râu, khiến cho thân hình hơi gầy của hắn có thêm chút uy phong. Trong võ lâm, sự nóng nảy của Tiêu Dịch nhân có thể đặt ngang hàng với Bắc Đẩu Sát Cầu, Triều Châu Lý Quyền Đầu, Vân Quý Ngưu Phong Mã, nhưng Tiêu Dịch Nhân tuy nóng nảy lại không dễ phát tác.

Một khi đã nổi nóng thì không thể thu hồi được.

Cũng chính vì hẳn biết lúc nào nên nổi nóng, lúc nào nên thu liễm, sự nóng nảy liền biến thành đặc điểm khiến cho Tiêu Dịch Nhân ở trong Hoán Hoa kiếm phái được người người sợ hãi, mà trong lòng lại kính phục.

Mái ngói phân cực Hoán Hoa cong vút lên như chọc tới tận khung trời, làm thành khung cảnh sau lưng Tiêu Dịch Nhân. Dưới ánh sáng hắt ra từ mái ngói cổ kính đó, Tiêu Dịch Nhân vốn mang mấy phần đại chí, nhưng lại vì một chuyện mà vô cùng phiền muộn.

"Sao cả ba nhóm người phái đi liên hệ với tổng cục đều không có tin tức gì?"

"Sao đến cả một tin nhắn cũng không thấy báo về, đây không giống tác phong làm việc của cha trước nay!"

"Nếu tự mình tới tìm hiểu nguyên nhân, chẳng may bên này gặp chuyện, ai giúp Mạnh sư thúc xử lý công việc trong cục?"

"Nghe đồn Quyền Lực bang đã nhắm vào Hoán Hoa Thành Đô rồi. Hoán Hoa tuy là một trong Tam đại kiếm phái võ lâm, nhưng đấu với Quyền Lực bang vào lúc này thì tuyệt đối không chiếm được chút ưu thế nào."

"Ai, không biết bên Hoán Hoa Khê thế nào rồi?"

Nước sông cuộn cuộn, ngọn gió cô liêu thổi heo hắt bên bờ đê xưa cũ, trăng sáng treo cao giữa đỉnh trời.

Bên cạnh Tiêu Dịch Nhân có hai người, một người cao lớn uy mãnh, một người khôi ngô trầm ổn.

Tiêu Dịch Nhân nói:

- Xem ra ngày mai lão nhị phái đi Thành Đô một chuyến rồi.

Người trầm ổn đáp:

- Đệ cũng đang có ý này.

Người uy mãnh nói:

- Tôi đi cùng Nhị ca!

Người cao lớn, uy mãnh là đệ tử Đường môn Đường Mãnh, người bình tĩnh trầm ổn là con thứ hai nhà họ Tiêu Tiêu Khai Nhạn.

Tiêu Dịch Nhân cũng biết, có thêm hai người bọn họ, Hoán Hoa Thành Đô sẽ như hồ thêm cánh.

Đúng lúc này, Đường Mãnh bỗng "ồ" một tiếng, nhún người, phóng ra sông nhặt lấy một vật trong dòng nước rồi lại lướt về nhanh như chớp. Dưới ánh trăng sáng lạn, Tiêu Khai Nhạn cẩn thận quan sát rồi chột kêu lên thất thanh:

- Lão tam!

Tiêu Dịch Nhân nhìn sang, chỉ thấy đó là một mảnh áo bằng lụa, giống như bị người ta xé mảnh ra. Tiêu Dịch Nhân trầm giọng nói:

- Là áo chính tay mẹ may cho tam đệ!

Quay người nhìn lại dòng sông cuộn cuộn, sóng nước đập dềnh, Tiêu Dịch Nhân thở dài:

- Thu Thủy, đệ đang ở đâu?

... Đệ đang ở đâu? Đang gặp nguy hay đã thoát hiểm?

.... An nguy của Hoán Hoa Thành Đô thế nào rồi?

.... Nước sông lặng lẽ trôi đi, như tháng năm cứ trôi đi mãi, Tiêu Thu Thủy, Thần Châu kết nghĩa có được như nước sông, liên miên vô tận, lâu dài như

nhật nguyệt?

Tiêu Thu thủy hét lớn một tiếng, tung người nhảy lên, thoáng liếc thấy dưới chân là nước sông cuộn cuộn, sóng nước chập chùng, sau lưng là vách núi dựng đứng, không còn đường nữa, trong lòng chấn động, thân pháp thoáng chậm lại, "roạt" một tiếng, tuy miễn cưỡng tránh được một đòn nhưng góc áo đã bị Huyết Ảnh ma tăng xé mất một mảng!

Hóa ra bọn hãn vừa đánh vừa lui đã lên tới trên núi rồi.

Hỗ trợ công của Huyết Ảnh ma tăng tuyệt không phải thứ Tiêu Thu Thủy có thể khống chế được. May mà trước đây Tiêu Thu Thủy từng ác đấu với Hung Thủ, biết được quyền lộ của Huyết Ảnh đại sư, cho nên nhất thời vẫn còn chống đỡ được.

Thế nhưng quyền lộ của Ma tăng lại đột nhiên biến đổi.

Huyết Ảnh đại sư biến trao thành chưởng, từng chưởng từng chưởng đánh ra vun vút, mỗi chưởng đánh ra xong mới có một tiếng "vù" vang lên, hóa ra chưởng thức còn nhanh hơn cả âm thanh.

Mỗi chưởng Ma tăng đánh ra đều mang theo một luồng lửa nóng màu đỏ vàng. Ánh mắt Tiêu Thu Thủy co rút lại, hãn đã từng nghe nhắc tới loại chưởng pháp quý dị, tàn độc này, nhưng lại chưa từng thấy qua: Thần bí Huyết ảnh chưởng!

Hơi thoáng thất thần, một luồng chưởng phong lừng lừng đã ập tới trước mặt, Tiêu Thu Thủy miễn cưỡng chéo chân tránh qua, trên trán liền cảm thấy nóng rùng rục, giống như có mấy đọt dò dò qua bò lại. Tiêu Thu Thủy đưa tay quệt lên, bàn tay dính đầy máu.

Huyết Ảnh đại sư cười lạnh:

- Cho người biết sự lợi hại của Huyết ảnh chưởng!

Nói đoạn lại đánh ra hai chưởng, Tiêu Thu Thủy cật lực tránh né, nhất thời suýt chút nữa thì ngã lăn xuống dòng sông dưới vách đá.

Huyết Ảnh ma tăng là đối thủ võ công cao thâm nhất, thần bí khó lường nhất trong Cửu thiên thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang mà Tiêu Thu Thủy từng đối địch tới này.

Bên này Tiêu Thu Thủy đã như vậy, nhưng nơi khác cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu.

Võ công Tả Khâu Siêu Nhiên tuyệt không dưới bất kỳ ai trong Trường Thiên ngũ kiếm, nhưng cũng tuyệt không cao hơn bất kỳ ai trong số đó. Lúc này Tả Khâu Siêu Nhiên lấy một địch năm, gần như tương đương với một mình đánh với năm bản thân vậy.

Có thể thấy tình cảnh Tả Khâu Siêu Nhiên ác liệt đến thế nào.

Nhưng so với Mã Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi thì hoàn cảnh của Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn còn tốt hơn nhiều.

Võ công Mã Cảnh Chung tuy không bằng Sư công nhưng cũng không đến mức chênh lệch quá xa, thế nhưng võ công Hồ bà lại cao Âu Dương San Nhi rất nhiều, mà Âu Dương San Nhi lại vốn đang mang thai, gặp phải thế công thâm liệt như điên cuồng của Hồ bà tự nhiên là không chống đỡ nổi.

Cứ như vậy, Mã Cảnh Chung càng bị phân tâm nhiều hơn, Mã Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi cũng càng lúc càng nguy hiểm.

Đường Phương võ công khá cao, độc chiến đao ma Đổ Tuyệt, tuy ám khí của nàng không phá được lưới đao của Đổ lão ma nhưng dù sao cũng không đến mức bại ngay tại trận.

Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố xông pha một trận nhưng thanh thế tấn công của đối phương càng mạnh, hai người Thiết, Khâu lúc này có thể nói

là chỉ còn đường khổ chiến thôi.

Nếu tính hết những cuộc chiến đấu này thì vợ chồng Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi là có thể gặp nguy hiểm nhất, Tả Khâu Siêu Nhiên cũng nguy cơ tứ phía, Tiêu Thu Thủy cũng có thể mất mạng dưới Huyết ảnh chưởng hoặc bị đánh rơi xuống sông bất cứ lúc nào.

Nhưng trận chiến có tính quyết định nhất lại thuộc về Đường Bằng và Khuất Hàn Sơn.

Kiểm của Khuất Hàn Sơn vẫn luôn khiến Đường Bằng phải chần động, bởi vì kiếm của Khuất Hàn Sơn vẫn luôn ẩn nấp, không ai thấy được, chờ đến khi cần, nó mới đột ngột xuất hiện trong tay Khuất Hàn Sơn.

Ngay từ khi Đường Bằng biết mình còn chưa hoàn toàn giành được sự tin tưởng của Quyền Lực bang, hắn đã rất muốn ám sát Khuất Hàn Sơn trước, bởi vì hắn biết Khuất Hàn Sơn là mấu chốt để Quyền Lực bang khống chế Lưỡng Quảng, còn thực lực của Đường môn thì chủ yếu nằm ở hai Xuyên.

Trong Bát đại Thiên vương của Quyền Lực bang, Dao vương ở Lưỡng Hà, Dực vương tại Cam Túc, Quý vương ở Thiểm Tây, Lưỡng Quảng có Kiếm vương, Tây Khang có Hỏa vương, Vân Nam có Xà vương, cộng thêm Thủy vương vốn ở trong Xuyên cùng Nhân vương tiềm phục tại Hồ Nam, Hồ Bắc, một khi tập hợp giáp kích, Đường môn sẽ thành con cua trong rọ.

Vì thế Đường Bằng nhiều lần nảy ý ám sát Kiếm vương, nhưng ba bốn lần đều không thể ra tay, thứ nhất là vì không có cơ hội, thứ hai là vì võ công Khuất Hàn Sơn cao thâm khó lường, Đường Bằng tâm cơ thâm trầm, tự nhiên là không dáo tuyền ra tay.

Đến trận chiến ngày hôm nay, Đường Bằng mới biết võ công Khuất Hàn Sơn còn cao hơn sự tưởng tượng của hắn. Nếu không phải có vẻ trong mấy ngày gần đây, Khuất Hàn Sơn từng bị hao tổn chân khí rất nặng, khiến cho

nội lực có hơi không đủ thì có lẽ bây giờ hẳn đã trúng độc thủ của Khuất Hàn Sơn rồi.

Mà Khuất Hàn Sơn sở dĩ hao tổn chân lực, chính là vì phải chống đỡ đòn ám toán cầm nã chế huyết của Ngũ hồ nã Tứ hải Giang Dịch Hải, cũng chính là Hồ Thập Tứ.

Lúc này, kiếm quang chợt lóe lên, kiếm của Kiếm vương đã tới rồi!

Đường Bằng đột nhiên hét lớn, mặt đầy sát khí.

Đã đến lúc ngửa bài, hẳn không giết được Khuất Hàn Sơn, Khuất Hàn Sơn sẽ lập tức giết hẳn.

Đường Phương vừa mới đánh ra Vũ vụ, tạm thời chặn được lưới đao của Đỗ Tuyệt, đưa mắt nhìn lại liền thấy vẻ mặt của Đường Bằng, nàng vội vàng hô lên:

- Bằng đệ, không thể dùng....!

Khuất Hàn Sơn vụt thu kiếm, lão vừa trông thấy vẻ mặt đó của Đường Bằng liền biết không phải tấn công trước là đã xong.

Đòn này sợ rằng sẽ là một đòn mạnh nhất cũng là một đòn cuối cùng của Đường Bằng.

Khuất Hàn Sơn hít sâu một hơi, ngưng thần chờ đợi.

Sắc mặt Đường Bằng càng lúc càng trắng, đến cả đôi môi vốn đỏ hồng cũng biến thành xanh mét, tà áo trắng tung bay phấp phới trước dòng nước sông đen ngòm, đầy vẻ quý dị, đáng sợ khôn tả.

Khuất Hàn Sơn trông thấy cũng không khỏi phát lạnh.

Đường Phương vẫn còn đang vội kêu:

- Bằng đệ, không thể...!

Còn chưa dứt lời, đao của Đổ Tuyệt đã lại quấn tới.

Cùng lúc đó, Đường Bằng đã ra tay.

Trong đêm đen, bên sông lớn, giữa cuồng phong, hai luồng sáng màu trắng bắn ra từ đôi tay vung lên một trên một dưới của Đường Bằng!

Giống như không phải ám khí, mà là hào quang!

Hào quang chiếu sáng khuôn mặt đã lần đầu tiên hoàn toàn biến sắc của Khuất Hàn Sơn!

Ánh sáng đó đột nhiên tăng mạnh, mười lần, hai mươi lần, ba mươi lần, thậm chí tận bốn mươi lần, chiếu sáng mỗi hình người đang tranh đấu. Tất cả đều không khỏi ngừng tay, chỉ nghe Bành Cửu hét lên hoảng hốt:

- Tử mẫu ly hồn phiêu!

Tử mẫu ly hồn phiêu! Tiêu Thu Thủy từng nghe nhắc tới.

Bên dòng Trường Giang, tại trấn Tỷ Quy, trên lầu Trích Tiên, trước khi Hung Thủ Anh Kiếm Ba tập kích, hẳn từng nghe Đường Nhu nói:

“....Mấy ngày nay tôi cứ cảm thấy trong lòng không yên, chẳng may có chuyện gì, cậu thay tôi nhắn lại với Bằng đệ, bảo hẳn đừng luyện Tử mẫu ly hồn phiêu nữa, sẽ rất tổn hại thân thể...”

Đây chính là Tử mẫu ly hồn phiêu?! Sao lại giống như một tia mặt trời mãnh liệt chiếu sáng bóng đêm!

Khuất Hàn Sơn cũng từng nghe nhắc tới Tử mẫu ly hồn phiêu. Đây vốn là ám khí mà cao thủ trong cao thủ thế hệ già của Đường môn mới biết sử dụng, hơn nữa còn cực kỳ hao phí thể lực, đánh trúng hay đánh trượt đối

phương thì thể năng đều bị tiêu hao rất nhiều, ít nhất phải là cao thủ tiềm tu công lực hơn nửa giáp mới có thể sử dụng.

Ánh sáng trên phiêu là do tiên thiên linh khí trong cơ thể thúc đẩy, cũng làm phát động uy lực, trong thế hệ cao thủ trẻ tuổi của Đường môn, nghe nói chỉ có ba người có thể sử dụng được là Đường Tống, Đường Tuyệt, Đường Phì.

Mà nay Đường Bằng không ngờ cũng biết dùng! Gã thanh niên này gần đây quật khởi võ lâm, đánh đâu thắng đó, quả thực là có chỗ hơn người!

Hôm nay không trừ, ngày sau tất thành kinh địch!

Nhưng Khuất Hàn Sơn đã không còn kịp suy nghĩ nhiều nữa, hào quang mãnh liệt từ tay Đường Bằng đã xoay tròn bắn tới!

Ánh sáng chói mắt, Khuất Hàn Sơn cơ hồ không mở nổi mắt ra, vệt vàng đâm ra một kiếm, đánh văng ám khí, nhưng chỉ nghe “đình” một tiếng, kiếm cũng đứt đoạn.

Đồng thời, một luồng sáng sắc nhọn khác trong tay Đường Bằng lại bành trướng, hào quang càng thêm mãnh liệt, lên đến tận cùng liền bổ thẳng tới!

Đây mới là chủ lực thật sự của Tử mẫu ly hồn phiêu: Mẫu phiêu!

Chỉ cần Tử phiêu có thể đánh trúng thì không cần bắn ra Mẫu phiêu nữa, bởi vì sử dụng Mẫu phiêu còn tiêu tốn thể lực gấp mười lần!

Uy lực của Mẫu phiêu cũng cao gấp mười lần Tử phiêu!

Trên người, trên tay Khuất Hàn Sơn bỗng có thêm sáu thanh kiếm!

Hai ngón tay lão kẹp một kiếm, hồ khẩu kẹp một kiếm, đồng loạt đâm ra!

“Đinh đing đing đing đing đing” một tràng liên tiếp, sáu kiếm cùng gãy, đoạn kiếm bắn tung, Khuất Hàn Sơn một tay che mặt, một tay ôm ngực, cũng loạng choạng ngã ngòai xuống.

Đao ma Đổ Tuyệt bị ánh sáng từ phiêu chiếu rọi khuôn mặt đang kinh hãi, hô lên:

- Kiếm vương...!

Đến lúc này ánh sáng đã cạn, lóe lên rồi vụt tắt, mặt đất lại trở về với bóng tối, trắng sáng lung linh, nước chảy cuồn cuộn.

Đường Bằng sắc mặt trắng bệch, nghiêng nghiêng ngả ngả, ngòai phịch xuống đất, khòe miệng rỉ ra một dòng máu tươi.

Thế nhưng Khuất Hàn Sơn vừa ngã xuống đã nhảy phắt dậy, chỗ bụng lão nhuộm một mảng đỏ máu, nhưng khuôn mặt uy nghiêm chính khí đã biến thành sát khí khiến người ta không rét mà run. Tử mẫu ly hồn phiêu làm lão bị thương nhưng vẫn không thể giết nổi lão!

Khuất Hàn Sơn từng bước, từng bước tiến về phía Đường Bằng.

Đường Bằng chỉ có thể cười khổ. Hãn đã dùng hết đòn sát thủ, bây giờ đến cả sức để đứng lên cũng không có, sao có thể tránh được một đòn phần nộ của Khuất Hàn Sơn?

Đường Phương hét lên, muốn lao tới cứu nhưng Đổ Tuyệt đã hóa thành một luồng đao quang, chặn lại trước mặt nàng!

Trường Thiên ngũ kiếm hợp nhất kiếm trận, vây khốn Tả Khâu Siêu Nhiên; Thế hợp kích của Sư công Hồ bà khiến cho Mã Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi càng không lo nổi cho chính mình; Bang chúng Quyền Lực bang còn lại gào hét ra đòn, càng khiến cho Khâu Nam Cổ, Thiết Tinh Nguyệt không thể phân tâm.

Khuất Hàn Sơn cười gằn:

- Ta không cần biết ngươi là Đường Bằng hay là Hán Tứ Hải, hôm nay ta không giết ngươi liền không gọi là Khuất Hàn Sơn nữa!

Vừa nói, “xoẹt” một tiếng, trong tay đã có thêm một thanh kiếm, như răn độc phun nọc, đâm ra như chớp!

Cùng lúc ấy, một người phóng tới, ném ra một nắm cát, hất thẳng vào mặt Khuất Hàn Sơn!

Người tới là Tiêu Thu Thủy.

Hắn vốn cũng bị Huyết Ảnh ma tăng quán chặt, không thể phân thân ra được, nhưng hắn trông thấy Đường Bằng gặp nguy hiểm, trong đầu liền không để ý gì nữa.

Đường Bằng đã cứu mạng bọn hắn, tuy trong lòng Tiêu Thu Thủy chẳng thích gì Đường Bằng lắm, nhưng cũng quyết không thể trơ mắt đứng nhìn Đường Bằng chịu chết, càng huống hồ Đường Bằng vì cứu bọn hắn nên mới bại lộ thân phận, hơn nữa Đường Bằng còn là người nhà họ Đường.

... Nhà họ Đường đối đầu với Quyền Lực bang vì nhà họ Tiêu, đã hi sinh Đường Nhu và Đường Đại.

... Để không phụ lòng Đường Nhu và Đường Đại đã khuất, cùng Đường Phương đang còn sống, Tiêu Thu Thủy quyết không thể để Đường Bằng chết!

... Đây là tinh thần vì nghĩa quên thân của Tiêu Thu Thủy!

Cho nên hắn lập tức quên mất tình cảnh của bản thân, học theo cách lăn của Đồ Cổn, lăn tròn dưới đất. Huyết Ảnh đại sư chợt thấy bóng người trước mặt biến mất, suýt nữa không kịp thu chân, rơi xuống dưới vách đá, vội

vàng trụ vững bước chân, không khỏi hơi ngơ ra. Tiêu Thu Thủy lúc đó đã quơ lấy một nắm cát, lao về phía Đường Bằng, ném thẳng vào mặt Khuất Hàn Sơn!

Đòn đó thực khiến Khuất Hàn Sơn giật mình cả kinh.

Nhưng Khuất Hàn Sơn là nhân vật cỡ nào, chỉ hơi thảng ngẩn ra liền lập tức múa kiếm như mưa, khiến cho một hạt cát cũng không lọt!

Nhưng trong phút chốc ấy, Tả Khâu Siêu Nhiên đứng gần chỗ Đường Bằng lại gặp nguy hiểm!

Trường Thiên ngũ kiếm, một kiếm kiềm chế tay trái Tả Khâu Siêu Nhiên, một kiếm kiềm chế tay phải Tả Khâu Siêu Nhiên, ba kiếm còn lại ra đòn sát thủ vào Tả Khâu Siêu Nhiên đang hai tay bị khống chế, chân khó di động nửa bước!

Vì đối đầu với Quyền Lực bang, Cầm Giang tứ huynh đệ của Tiêu Thu Thủy đã có Đường Nhu và Đặng Ngọc Hàm hy sinh, Tiêu Thu Thủy sao có thể để Tả Khâu Siêu Nhiên trong Thần Châu kết nghĩa cũng phải bỏ mạng?!

Cho nên hắn bất chấp tất cả, lập tức xoay mình, vung kiếm ném ra, sau đó lấy cả thân mình, tay dấn chân đá, ép lùi một người, nhất thời giải nguy được cho Tả Khâu Siêu Nhiên!

Ngay lúc đó, bỗng thấy Tả Khâu Siêu Nhiên biến sắc!

Kiểm phong đột ngột vang lên, mạnh mẽ, ác liệt!

Trong chớp mắt, Tiêu Thu Thủy quay đầu lại, chỉ thấy một luồng kiếm quang phóng tới như bay!

Kiểm của Khuất Hàn Sơn!

Xem ra đây đúng là một kiếm trong phần nô, Khuất Hàn Sơn đã quyết tâm phải dùng kiếm này lấy mạng Tiêu Thu Thủy!

Trong tay Tiêu Thu Thủy không còn kiếm, không chống đỡ được, chỉ có lùi gấp.

Trong khoảnh khắc ấy, cầm nã thủ của Tả Khâu Siêu Nhiên vốn có thể giữ được trường kiếm của Khuất Hàn Sơn, nhưng trong giây phút quyết định, hấn lại thoáng chần chừ, không làm như vậy.

Bởi vì dù hấn giữ được kiếm của Khuất Hàn Sơn thì cũng không thể duy trì được bao lâu, mà mũi kiếm Khuất Hàn Sơn chắc chắn sẽ chuyển sang phía hấn, hấn sao có thể ngoài Trường Thiên ngũ kiếm ra lại thêm một đối thủ như Kiếm vương?

Con sâu cái kiến cũng còn ham sống thì nói chi là kẻ sắp thành du hồn dưới kiếm Trường Thiên ngũ kiếm, không thể không suy nghĩ như vậy. Chỉ trong phút chốc ngăn ngại đó, Tiêu Thu Thủy đã lùi về sau, kiếm thế Khuất Hàn Sơn đuổi gấp, hai người đều vượt qua chỗ Tả Khâu Siêu Nhiên.

Nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên lập tức hối hận!

Cho dù hấn chỉ có thể ngăn cản một thoáng chốc thôi thì cũng phải ngăn cản, bởi vì Tiêu Thu Thủy là đại ca hấn, cũng như vừa rồi Tiêu Thu Thủy đưa mình tới cứu hấn, dù cũng biết rõ là chỉ có thể ngăn cản một thoáng chốc, nhưng vẫn bất chấp tất cả để ngăn cản!

Thế nhưng kiếm thế Trường Thiên ngũ kiếm đã lập tức vây hấn vào trong trận.

Lúc này chính là lúc quyết định sự sống chết của Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy lùi tuy nhanh, nhưng kiếm của Khuất Hàn Sơn đuổi theo càng nhanh.

Tiêu Thu Thủy lùi lại theo một đường cung tròn, vì thế nhanh chóng tới bên vách đá.

Lùi nữa, sẽ là lùi vào chỗ chết.

Tiêu Thu Thủy thoáng ngẩn ra, hơi chậm lại một chút, kiếm đã đâm tới!

Cùng lúc đó, một trận gió gấp cuốn tới, không ngờ lại là gậy sắt của Độc cước Bành Cửu!

Bành Cửu vẫn một mực không ra tay, lúc này lại âm thầm tập kích!

Võ công Tiêu Thu Thủy dù có cao hơn gấp mười cũng không phải là địch thủ của hai đại cao thủ giáp kích.

Chỉ trong một chớp mắt như điện quang hỏa thạch đó, kiếm đã đâm vào ngực Tiêu Thu thủy, gậy chống của Bành Cửu cũng đánh trúng hãn. Tiêu Thu Thủy hét lên, ngã xuống phía dưới, cả thế giới đều như chìm xuống, sau đó lại nổi bành lên.

Hãn đã rơi xuống vực sâu trăm trượng.

Dưới vách đá nước sông cuộn cuộn, sóng nước đập chùng.

Nước sông, nước sông, người có thể cuốn hết chãng tình ái nhân gian, thù hận thế gian.

Đường Phương phát điên rồi.

Đường Phương đã bắt chấp tất cả rồi.

Từ sau khi một nhát kiếm của Tiêu Thu Thủy hất tung mạng che mặt của nàng trên đình nhỏ bên Hoàng Hà tiểu hiên, nàng đã cảm thấy mình là người của Tiêu Thu Thủy rồi.

Rồi đến trên lầu Giáp Tú bên dòng Nam Minh, Đường Phương cùng Tiêu Thu Thủy bị điểm huyết, ném xuống dưới bàn, dựa vào nhau mặt kề bên mặt, tim dựa sát tim. Dưới thác nước Hoàng Quả sông Bạch Thủy, Không Dương Tần đánh lén, hai người Đường, Tiêu liên thủ diệt địch, đến Quý Châu, Tiêu Thu Thủy hái quả tặng Đường Phương, tới Bàn Giang Thần Châu kết nghĩa, Ô Giang diệt thiết kỵ, trong đình Nhất Công hội chiến Quyền Lực bang. Tuy võ công Đường Phương cao hơn Tiêu Thu Thủy một chút, nhưng xét về tình cảm, Tiêu Thu Thủy không những là tình nhân, là chồng nàng, mà còn là sư phụ, là cha nàng, thậm chí còn là anh tranh, đại ca.

Trên đường đi hẳn luôn chăm lo cho nàng, trên đường đi hẳn luôn che chắn cho nàng.

... Nghĩ tới đây, Đường Phương thực muốn phát điên lên rồi.

Thu Thủy, Thu Thủy, tôi phải báo thù cho anh!

Trong khoảnh khắc, Đường Phương không biết là đã bắn ra bao nhiêu loại ám khí, làm Đỗ Tuyệt luống cuống chân tay. Không phải là hẳn không đỡ nổi, mà là khuôn mặt tươi trẻ của Đường Phương không ngờ lại mang theo sát khí vô cùng, khiến cho Dao ma Đỗ Tuyệt giết người như ngóe cũng phải thoáng phát lạnh.

Vì thế Đỗ Tuyệt rút lui.

Đường Phương lại xông đến chỗ Khuất Hàn Sơn.

Đường Bằng đang ngã dưới đất cũng không khỏi kêu lên:

- Phương tỷ, không được...

Đường Phương tuyệt không phải đối thủ của Kiếm vương Khuất Hàn Sơn.

Đường Bằng thấy Tiêu Thu Thủy vì mình mà chết, trong lòng cũng chấn động và đau đớn vô hạn, nhưng hẳn thật sự không có khả năng tái chiến, bởi vì sử dụng Tử mẫu ly hồn phiêu quả thực là quá tổn hại thân thể.

Nhưng người càng đau đớn hơn là Tả Khâu Siêu Nhiên, bởi vì hẳn hối hận. Hối hận mình thật sự không còn là người nữa, Tiêu Thu Thủy thân trong nguy cấp mà vẫn liều mình cứu hẳn, hẳn lại không nắm lấy thời cơ để giải nguy cho Tiêu Thu Thủy, hẳn cảm thấy mình đúng là một kẻ hèn nhát!

Hắn hận không thể có Đường Nhu, Ngọc Hàm trong Cấm Giang tứ huynh đệ cùng sống lại mà giết chết hẳn đi.

Trong lòng hẳn ôm hận, đại phát thần uy, không ngờ lại hét lớn một tiếng, chống đỡ được thế công của Trường Thiên ngũ kiếm.

Mã Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi ở bên kia, do Âu Dương San Nhi đang mang thai, chân khí không đủ, bước trật một bước, sắp sửa phải chịu một chưởng của Hồ bà, Mã Cảnh Chung cố sức chống đỡ, sau lưng lại trúng phải một quyền của Sư công, loạng choạng bảy tám bước, miệng rỉ máu tươi, đã rơi vào tuyệt cảnh.

Chỉ có Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, chứng kiến cái chết của Tiêu Thu Thủy, đau đớn khôn kiềm, hăng hái quên mình, toàn lực xông pha, loáng cái đã tiêu diệt bảy tám cao thủ Quyền Lực bang. Nhưng người của Quyền Lực bang cũng chẳng phải loại tầm thường, hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố nhất thời cũng không giết ra được khỏi vòng vây.

Nhưng Đường Phương đã gặp nguy hiểm rồi.

Nàng gặp nguy hiểm, không ai cứu được.

Bởi vì kẻ muốn giết nàng là Khuất Hàn Sơn.

Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn.

Bành Cửu xông đến chỗ Đường Bằng, lão cũng quyết tâm phải biến Đường Bằng thành hồn ma dưới gậy sắt, giết tên năm vùng “Hán Tứ Hải” chính là một công tích to lớn.

Đường Bằng cố sức vung tay, bắn ra hai đốm sáng lạnh. Bành Cửu thoáng phát run, “con trùng trăm chân, chết vẫn còn động đậy”, võ công Đường Bằng thế nào, lão cũng đã biết, càn hưởng hồ ám khí của nhà họ Đường, chỉ cần ám khí trong tay, không ai có thể coi thường người của Đường môn được.

Bành Cửu hít sâu một hơi, vụt ngừng phất lại, gậy chống vung loạn che chắn thân thể. Hai đốm sáng lạnh bay đến nửa đường thì chột âm đạ, rơi xuống đất.

Bành Cửu cười ha ha, Đường Bằng tuy có ám khí trong tay nhưng đã không còn sức để phóng ám khí nữa.

Bành Cửu từ từ bước tới, cười hung ác, nói:

- Người chịu chết đi!

Đoạn vung gậy chống, đánh thẳng xuống đầu Đường Bằng.

Khi Bành Cửu vung gậy đánh xuống đầu Đường Bằng cũng là lúc Đường Phương không cách nào tránh được một kiếm xuyên tâm của Khuất Hàn Sơn.

Đường Phương, Đường Bằng đều là hảo thủ trong thế hệ trẻ mà Đường môn phái ra giang hồ rèn luyện, thông minh, sắc sảo, nhạy bén, võ công cao lại cao minh, nhưng người khác như Đường Chu, Đường Ngưu, Đường Bản, Đường Áp võ công tuy cao nhưng không có được sự thông minh tài trí như họ.

Vậy mà hiện tại, hai cao thủ Đường môn lại đều sắp phải bỏ mạng nơi đây.

Đúng lúc đó, “choang” một tiếng, gậy chống sắt của Bành Cửu bị người ta chặn lại, hoa lửa bắn tung. Bành Cửu vội nhìn lại, hóa ra là một thanh niên khôi ngô trầm ổn, tay cầm hai thanh kiếm thô đen, đang lạnh lùng nhìn lão.

Ánh mắt Bành Cửu co rút lại, nghiến răng hỏi:

- Người là ai?

Người đó bình tĩnh đáp:

- Tại hạ Tiêu Khai Nhạn.

Bành Cửu tức giận quát:

- Người họ Tiêu?

Tiêu Khai Nhạn hỏi:

- Người là Bành Cửu?!

Bành Cửu cười lớn:

- Không sai, chính là người sẽ lấy mạng người!

Đường Bằng đang nằm dưới đất lập tức kêu lên:

- Tiêu huynh, kẻ này đã giết Tiêu Thu Thủy!

Ánh mắt Tiêu Khai Nhạn lập tức không còn bình tĩnh như vậy nữa, biến thành sắc bén bức người, quát hỏi:

- Thu Thủy chết rồi?!

Bành Cửu cười lớn:

- Là ta giết thì đã làm sao?!

Tiêu Khai Nhận không nói gì nữa, hai kiếm đan chéo, chém vào cổ Bành Cửu!

Bành Cửu trong lòng cả kinh, xem ra võ công Tiêu Khai Nhận cao hơn Tiêu Thu Thủy rất nhiều.

Võ công Tiêu Khai Nhận đương nhiên là cao hơn Tiêu Thu Thủy. Trước cả khi Tiêu Thu Thủy bắt đầu học võ, Tiêu Khai Nhận đã là thần bảo hộ trong Hoán Hoa kiếm môn rồi, Tiêu Thu Thủy cả đời nhiều chuyện phân tâm, ham thích kết nghĩa, du lịch, làm thơ, Tiêu Khai Nhận thì lại chỉ chuyên tâm luyện kiếm.

Nhà họ Tiêu Hoán Hoa sở dĩ có được thanh danh lừng lẫy, tiếng tăm võ công của Tiêu Tây Lâu tất nhiên là quan trọng, nhưng võ công kiếm thuật, sự trầm ổn từng trải của Tiêu Khai Nhận cũng đã chẳng hề kém cha mình.

Võ công Tiêu Khai Nhận cao, những võ công Tiêu Dịch Nhân còn cao hơn.

Tiêu Dịch Nhân có thể nói là lãnh tụ của thế hệ thanh niên võ lâm trong mười năm gần đây, tuy có hơi giới hạn trong một dải đất Xuyên Lương Hồ, nhưng hấn lớn hơn Tiêu Thu Thủy mười một tuổi, bảy năm trước đã tự sáng tạo Thiết Tuyến quyền, kiếm pháp cực cao, sớm được chân truyền của Tiêu Tây Lâu, thậm chí có người nói hấn còn trên cả cha mình.

Nhà họ Tiêu có thể nổi tiếng võ lâm tự nhiên là không thể thiếu công lao của Tiêu Dịch Nhân lĩnh tụ quần luân, những người như Đường Mạnh, Đường Cương, Đặng Ngọc Bình đều nể mặt hấn mà tới.

Tiêu Dịch Nhân xuất kiếm, một kiếm ép chặt kiếm của Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn cười lạnh, bao nhiêu năm nay, còn chưa có ai ép được kiếm của Kiếm vương.

Tay lão rung lên, bất ngờ phóng ra một kiếm.

Kiểm của lão rõ ràng là đang bị đè xuống nhưng lại có thể đột nhiên xuất kiếm, chém xéo vào cổ tay đối phương.

Tiêu Dịch Nhân thoáng giật mình, nhưng cũng lập tức trả lại một kiếm.

Kiểm chiêu của Hoán Hoa kiếm phái vốn theo đường nhẹ nhàng linh hoạt, coi trọng biến hóa khó lường.

Sau khi giao thủ kiếm thứ hai, Khuất Hàn Sơn đã biết kiếm pháp đối phương tuyệt đối cao hơn Tiêu Thu Thủy. Lão thậm chí không cần nâng đầu lên, trầm cổ tay hất kiếm, nhanh như chớp đâm vào huyết thái dương đối phương!

Sắc mặt Tiêu Dịch Nhân vụt biến, lật tay đâm ra, cũng đâm vào bên trán Khuất Hàn Sơn.

Lần này là so xem ai to gan hơn, là kẻ ngọc đá cùng tan, Khuất Hàn Sơn khẽ hừ lạnh, thu kiếm chặn lại, “Đình”, hoa lửa bắn tung, đỡ được kiếm thứ ba, hai bên cùng lùi lại một bước. Chỉ bằng điểm này, trong lòng Khuất Hàn Sơn đã biết kẻ tới kiếm thuật tuyệt không dưới Tiêu Tây Lâu, hơn nữa còn trầm ổn ngoan độc, là một nhân vật đáng để tâm.

Khuất Hàn Sơn hất kiếm vươn người, mũi kiếm khẽ điểm, đâm nhanh vào mắt cá chân phải người kia.

Đòn này biến hóa cực nhanh, kiếm của Tiêu Dịch Nhân đang ở phía trên, kiếm kình vừa mới bị kiếm chiêu của Khuất Hàn Sơn đánh tan, không kịp thu về, chỉ có thể tung người nhảy lui.

Tiêu Dịch Nhân lùi lại, lâm nguy không loạn, phong thái vẫn như cũ, rút lui ba bước, tư thế không đổi, co chân bật eo, “roạt” một tiếng, công trả một kiếm, đâm vào yết hầu Khuất Hàn Sơn!

Kiểm này cũng tấn công cực nhanh, Khuất Hàn Sơn đang định thừa thắng truy kích, chặn ngõ đối phương đã đâm tới một kiếm, lão nghiên đầu sang bên, tránh được nhát kiếm nhưng trong lòng cũng phát lạnh, vội vàng bắt kiếm quyết, nhắm chuẩn đối phương.

Tiêu Dịch Nhân cũng không dám tùy tiện tấn công, cũng bắt kiếm quyết, nhưng thần chờ đợi.

Hai người đấu kiếm năm chiêu, Tiêu Dịch nhân bị ép lùi ba bước, Khuất Hàn Sơn bị ép nghiêng đầu tránh né. Đến bây giờ Khuất Hàn Sơn mới ngẩng đầu trông lên, chỉ thấy một người hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt thâm trầm nhưng khí thế lẫm liệt, đứng hiên ngang giữa gió đêm.

Khuất Hàn Sơn nghĩ thầm: từ lúc nào trong võ lâm đã xuất hiện cao thủ kiếm thuật như thế này?

Trong lòng Tiêu Dịch Nhân lại càng kinh ngạc.

Hắn ra tay trước nhưng Khuất Hàn Sơn thân đang bị thương, chiến đấu đã lâu, đầu cũng không ngẩng lên, đấu với mình năm kiếm, không lui nửa bước, vậy mà lại có thể ép mình phải lùi lại, là kinh địch lần đầu tiên Tiêu Dịch Nhân gặp phải từ khi xuất đạo tới nay.

Nếu lúc bắt đầu Khuất Hàn Sơn không khinh địch, so đấu năm kiếm, hẳn cũng khó chắc bản thân có thể nguyên vẹn.

Tiêu Dịch Nhân đang nghi hoặc không thôi, bỗng nghe đối phương không ngờ lại cười hỏi:

- Ta là Khuất Hàn Sơn, xin hỏi các hạ là?

Khuất Hàn Sơn?! Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn cùng tề danh với Khí thôn Đan Hà Lương Đẩu Lương đại hiệp?! Tiêu Dịch Nhân trong lòng thoáng loạn, bên ngoài lại không chút biến đổi, cung kính đáp:

- Văn bối Hoán Hoa Tiêu Dịch Nhân, bá kiến Khuất tiền bối.

Khuất Hàn Sơn ngấn người, nhà họ Tiêu Hoán Hoa có nhân tài bậc này?
Nhưng bên ngoài vẫn cười hà, giống như một vị trưởng giả:

- Kiểm pháp hay, đúng là hậu sinh khả úy.

Trong lòng Tiêu Dịch Nhân cũng vô cùng nghi hoặc, trông có vẻ Đạo ma Đổ Tuyệt là cùng một bọn với người này, nhưng danh tiếng nghĩa hiệp của Khuất Hàn Sơn tại Lưỡng Quảng cũng không ai có thể nghi ngờ gì....

Lúc này Đường Phương tóc rối bù, mặt trắng bệch, kêu lên thê lương:

- Tiêu đại hiệp, Khuất Hàn Sơn là người của Quyền Lực bang, lão đã giết Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Dịch Nhân biến sắc rồi. Hắn cố hít sâu một hơi, tính cách hẳn khác xa Tiêu Thu Thủy, dù gì cũng đã lịch lãm giang hồ rất nhiều, có vẻ âm u thâm trầm, nhưng huynh đệ tình thâm, Thu thủy đã chết, Tiêu Dịch Nhân dù có trầm ổn hơn cũng không khỏi kích động.

Chợt nghe một người quát lớn:

- Khuất Hàn Sơn là người của Quyền Lực bang?!

Đường Phương nghe thấy giọng người này lập tức suyết nữa thì không nhịn được phải òa khóc, hô lên thảm thiết:

- Lão là Kiếm vương, Quyền Lực bang còn giết cả A Đại và Nhu đệ!

Đường Bằng cũng lập tức tiếp lời:

- Kẻ này lợi hại, Tử mẫu ly hồn phiêu của đệ bị lão phá rồi!

Chỉ nghe người tới gầm lên, quát:

- Tất cả chết hết đi cho ta!

“Ầm” một tiếng, một bóng người cao lớn phóng tới, xông thẳng tới chỗ Khuất Hàn Sơn!

Người đó vốn lao về phía Khuất Hàn Sơn, nhưng giữa đường lại qua đúng chỗ Sư công Hồ bà. Sư công Hồ bà vốn đang sắp sửa thành công, sao chịu buông tay được? Vì thế thế hai người quát lớn, vung tay đánh trả, muốn hất văng người tới ra xa!

Người đó phát tay lên, đánh ra hai thứ lớn!

Ám khí!

Sư công Hồ bà kêu lên quái dị, tránh ra hai bên. “Ầm” một tiếng, ám khí đánh xuống đất, phá ra hai cái hố lớn, cát bụi mù mịt, Sư công Hồ bà thì cũng toát đầy mồ hôi lạnh.

Khuất Hàn Sơn ánh mắt như kiếm, gằn giọng hỏi:

- Đường môn, Đường Mãnh?

Người đó hét lớn:

- Ta là Đường Mãnh!

Ở bên cạnh, Dao ma Đỗ Tuyệt đột nhiên quát lớn, gia nhập chiến đoàn của Bành Cửu. Song đao vung lên, tấn công mạnh mẽ vào Tiêu Khai Nhận. Đao nhanh vô cùng nhưng kiếm lộ vững chắc của Tiêu Khai Nhận vẫn một mực phong tỏa đao pháp lừng lệ!

Bành Cửu lại biết trong thời gian ngắn không thể đánh ngã được Tiêu Khai Nhận, Dao ma Đỗ Tuyệt vừa tới hỗ trợ, Tiêu Khai Nhận không cách nào phân thân, Độc cước Bành Cửu lập tức chuyển sang đối phó Đường Bằng.

Đường Bằng nằm dưới đất, đã không còn sức trả đòn, dễ đối phó hơn nhiều.

Bành Cửu vung trượng định đánh, bỗng thấy Đường Bằng vung tay lên, đánh ra hai đốm sáng vàng.

Bành Cửu cười gằn:

- Người không đánh tới ta được.

Hai đốm sáng vàng đó quả nhiên hơi hơi chậm lại, trong tiếng cười lớn, gây chống của Bành Cửu đã đánh xuống đầu Đường Bằng.

Đường Mãnh hét lên, nhưng Sư công Hồ bà đã chặn hẳn lại.

Sư công Hồ bà tuy sợ hãi Đường Mãnh nhưng cũng hy vọng Bành Cửu tiêu diệt Đường Bằng trước, bớt đi một kinh địch bao giờ cũng tốt hơn.

Đối thủ của Tiêu Dịch Nhân là Khuất Hàn Sơn, kinh nghiệm mười lăm năm xuất đạo cho hẳn biết, bây giờ không thể phân tâm được.

Tiêu Dịch Nhân xông pha giang hồ bao năm nay, đương nhiên là phải có định lực hơn người. Hẳn không giống như Tiêu Thu Thủy, bạn bè gặp nạn, hẳn liều mạng cũng phải cứu giúp, đối lại là Tiêu Dịch Nhân thì sẽ giữ lấy thân mình, ngày sau báo thù cho bằng hữu.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố bị bang chúng Quyền Lực bang vây chặt, bọn họ có nổi điên lên thì nhất thời cũng không giết ra được.

Đường Phương vốn là người duy nhất có thể cứu Đường Bằng, nhưng trước khi Bành Cửu ra tay, nàng đã bị Ma tăng Huyết Ảnh đại sư quán lấy.

Tả Khâu Siêu Nhiên cố sức đấu Trường Thiên ngũ kiếm, chưa thành du hồn dưới kiếm đã là may, tuyệt không còn dư lực nữa.

...Đường Bằng, Đường Bằng, còn ai cứu được cậu?

LƯỜNG QUẢNG HÀO KIỆT

(Ôn Thụy An)

Chương 12: Cái Chết Của Tiêu Thu Thủy

Đào Tiểu Vũ eBook www.dtv-ebook.com

Gậy chống của Bành Cửu sắp sửa đánh trúng thiên linh cái Đường Bằng, nụ cười của Bành Cửu cũng càng thêm hung ác.

Đúng lúc đó, hai luồng kim quang Đường Bằng bắn ra đột nhiên tăng tốc, mười lần, hai mươi lần, thậm chí cả một trăm lần!

Đến khi Bành Cửu nhận ra có vấn đề thì hai luồng kim quang đã một cắm vào đầu, một lao vào miệng lão. Tiếng cười của Bành Cửu vụt tắt, Đường Bằng gắng sức lăn người, “bình” một tiếng, Bành Cửu cả người lẫn gậy đổ nhào xuống đất, cát bụi bắn tung. Bành Cửu lưng hướng lên trời, gậy cắm xuống đất, không còn đứng lên được nữa.

Đường Bằng gắng gượng quỳ dậy, ngẩng mặt lên trời lăm lăm:

- Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy, tôi đã giúp cậu giết một hung thủ, giết một kẻ thù rồi.

Đường Bằng đã giết Bành Cửu.

Bành Cửu không biết Đường Bằng đã dần dần khôi phục lại thể lực vừa tiêu hao.

Cũng như đám Khuất Hàn Sơn không biết, mấy người Tiêu Dịch Nhân có thể tới kịp, chính là vì trông thấy vạt áo của Tiêu Thu Thủy bị Ma tăng xé rách, thuận theo dòng nước tìm đến.

Cũng như ngay cả Đường Bằng cũng không biết, một nhát trượng của Bành Cửu lúc trước có ảnh hưởng lớn đến thế nào tới việc sinh tử tồn vong của

Tiêu Thu Thủy?

Mà cũng chẳng ai biết, sinh tử an nguy của Tiêu Thu Thủy có ảnh hưởng và tác động lớn thế nào đến võ lâm giang hồ sau này?

Đường Bằng giết Bành Cửu, Khuất Hàn Sơn đột nhiên thu kiếm.

Lão vừa thu kiếm, kiếm liền biến mất, giống như là chưa từng cầm kiếm vậy, lại khôi phục dáng vẻ ung dung, hòa nhã, cười ha ha nói:

- Kiếm pháp Tiêu thiếu hiệp quả là cao, Đường lão đệ lại càng trí dũng song toàn, hiểu lầm hôm nay cứ dừng lại ở đây thôi, chúng ta sẽ còn dịp gặp lại.

Nói đoạn liền huýt dài một tiếng, người của Quyền Lực bang đều lần lượt dừng tay.

Tình thế biến đổi đột ngột khiến cho Tiêu Dịch Nhân cũng phải ngẩn ra, nhưng hẳn là người tâm cơ thâm trầm đến bậc nào, lập tức nói:

- May được Khuất lão tiên bối nương tình, bọn vãn bối không bao giờ dám quên.

Câu này bên ngoài thì là khách sáo, bên trong ẩn ý quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Hóa ra Khuất Hàn Sơn thấy Bành Cửu muốn giết Đường Bằng, nhưng lại vì kinh địch, bị Đường Bằng giết ngược, các cao thủ bên phe mình, ngoài bản thân ra thì còn lại Đổ Tuyệt, Huyết Ảnh đại sư, Sư công Hồ bà, Trường Thiên ngũ kiếm, nhưng đối phương ngoài Đường Phương, Mã Cảnh Chung, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Âu Dương San Nhi ra, còn có Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Khai Nhạn và Đường Mạnh. Nếu chiến đấu lâu, nơi này cách phân cục Hoán Hoa Quế Lâm không xa, đám Mạnh Tương Phùng, Đặng Ngọc Bình, Đường Cương có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Vừa rồi, giao thủ với Tiêu Dịch Nhân năm chiêu, lão đã biết đối phương thực lực khá cao, cộng thêm Đường Mạnh ám khí lừng lệ, bản thân lại đã bị thương, Đường Bằng dần dần khôi phục sức chiến đấu, thực là hảo hán không chịu thiệt trước mắt, vì thế lão lập tức quyết đoán, bây giờ không thể tuyệt đối nắm chắc, cứ rút lui trước là hơn.

Do đó lão lập tức rút lui, nói đi là đi, mà Tiêu Dịch Nhân cũng tự biết mình không phải đối thủ của Khuất Hàn Sơn, đối phương người đông thế mạnh, bên mình tuyệt không có được năm phần thắng, lại thêm vừa rồi vội vàng tới đây, không kịp thông báo với phân cục Hoán Hoa, mấy người sư thúc sợ là không thể tốp chi viện kịp, nếu thật sự giao chiến thì chắc chắn không có kết quả tốt.

Thế nên Khuất Hàn Sơn muốn lui, Tiêu Dịch Nhân cũng không ngăn cản. Hai người đều là bậc kiêu hùng trong võ lâm đương thời, một người là Kiếm vương, đứng đầu võ lâm đất Quảng Tây, kiêu hùng trong đám người, một người là lãnh tụ thanh niên, tâm cơ thâm trầm, anh kiệt nhân gian.

Khuất Hàn Sơn phất tay, người của Quyền Lực bang rút đi nước cuốn, chỉ trong chớp mắt đã không thấy một ai nữa.

Mấy người Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố dợm truy đuổi, Tiêu Dịch Nhân đã chặn lại, ngăn không cho ba người đi. Thiết Tinh Nguyệt tức giận quát:

- Sao huynh muốn cản chúng tôi?!

Tiêu Dịch Nhân trầm giọng đáp:

- Đuổi theo cũng vô dụng, chúng ta không phải đối thủ của Khuất Hàn Sơn!

Khâu Nam Cố căm thù nói:

- Đánh không lại cũng phải đánh, lão ta giết lão đại của chúng tôi, Tiêu lão đại!

Mặt Tiêu Dịch Nhân thánng giật giật, cổ kiềm chế nói:

- Non xanh còn đó, lo gì không kiếm được củi đun. Muốn báo thù, vậy phải đợi!

Thiết Tinh Nguyệt gào lên:

- Nhưng người lão ta giết cũng là em trai huynh!

Tiêu Dịch Nhân quay phắt lại, tay vung ra như chớp, túm lấy ngực áo Thiết Tinh Nguyệt, nhắc bổng cả thân hình cao lớn của hắn lên, mặt nổi đầy gân xanh, gằn từng tiếng một:

- Nếu cậu đuổi theo, để cho lão ấy giết, cậu muốn Thu Thủy phải ôm hận dưới cửa tuyền sao?! Tôi là anh ruột nó, tôi còn có thể nhịn được, sao cậu không thể?!

Khâu Nam Cố lệ rơi đầy mặt, thở dài than:

- Bỏ đi, lão Thiết, lão đại từng nói, nếu cậu ấy không có mặt thì nghe theo Tiêu đại hiệp, dù là cậu ấy cũng phải nghe lời Tiêu đại hiệp. Chúng ta không thể để lão đại chết không nhắm mắt, chúng ta không thể không nghe lời lão đại.

Tiêu Dịch Nhân từ từ buông tay, Thiết Tinh Nguyệt ủ rũ ngồi phịch xuống đất, nhưng bỗng nghe “vù” một tiếng, Đường Phương đã phóng đi.

Tiêu Dịch Nhân đưa tay cản lại, nhưng lại không cản được. Không phải vì Đường Phương khinh công nhanh, mà là vì Đường Phương lao theo hướng khác, nàng lao về phía vách đá dựng đứng.

Tiêu Dịch Nhân bình tĩnh lão luyện, rất ít khi sai lầm, lần này hẳn cần nhằm, sắc mặt không hề thoáng hồng, thất thời không khôi phục lại được, đây là lần đầu tiên hắn thất thủ trước mặt phụ nữ. Đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp Đường Phương, thiếu nữ này khiến cho hắn có cảm giác không thể coi thường.

Đường Phương chạy tới bên vách đá, đứng lại, tóc dài bay loạn, tóc đen như nước, phấp phới như làn mưa giữa đêm đen. Nàng cúi đầu xuống, nhìn nước sông cuộn cuộn, khuôn mặt xinh đẹp đầy lạnh lùng, sát khí.

Lần này, mọi người đều không ai dám tùy tiện hành động, chỉ cần khẽ động, Đường Phương bước tới một bước thì thực là như tìm kim đáy bể. Chẳng ai có thể nhìn rõ vẻ mặt Đường Phương, cũng không ai biết được nàng đang nghĩ gì.

Tiêu Khai Nhận lên tiếng:

- Đường cô nương, cô không thể chết, cô chết rồi thì không thể báo thù cho Thu Thủy nữa.

Tiêu Dịch nhân cũng nhanh chóng khôi phục sự điềm tĩnh:

- Nếu Thu Thủy rơi xuống dưới, nước sông chảy xiết, liên tiếp không ngừng, dù cô có xuống cũng vô dụng, không cứu được nó đâu.

Mã Cảnh Chung cũng không nhịn được phải lên tiếng. Tuy hắn không cách nào cứu trợ Tiêu Thu Thủy, nhưng khoảnh khắc Tiêu Thu Thủy trúng kiếm chịu trọng thương, rơi xuống vách đá, hắn đã tận mắt chứng kiến:

- Đường cô nương, Tiêu tam hiệp trước trúng một kiếm của Khuất Hàn Sơn, sau lại chịu một gậy của Bành Cửu rồi mới rơi xuống dưới sông, cô dù có tìm thấy cậu ấy cũng vô dụng thôi.

... Vô dụng thôi. Cũng có nghĩa là chết rồi.

... Thử hỏi có ai có thể trúng một kiếm của Khuất Hàn Sơn, chịu một gậy của Độc cước trấn Thiên Sơn Bành Cửu mà vẫn có thể nguyên vẹn chứ?

Lúc bình thường Mà Cảnh Chung chắc chắn sẽ không nói như vậy, nhưng vì để làm Đường Phương tuyệt vọng, không đến mức tùy tiện coi thường tính mạng, hẳn chỉ có thể nói cho hết lời.

Đường Mãnh tức giận quát:

- Phương muội, không được chết...!

Nói đoạn bước lên một bước, nhưng Tiêu Dịch Nhân đã đưa tay đặt lên vai hẳn, hạ giọng nói:

- Cậu đi lên đó sẽ lại sinh chuyện, để cô ấy yên tĩnh một mình thì an toàn hơn.

Khi nói vậy, trong lòng Tiêu Dịch Nhân cũng thấy cảm khái.

... Hẳn có thể nhìn ra, cho dù không nhìn tận mặt Đường Phương, chỉ trông thấy bóng lưng và nửa bên mặt, nhưng cũng có thể cảm nhận được một trái tim bùng cháy vì Tiêu Thu Thủy của Đường Phương.

... Hẳn cũng có thể nhìn ra, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố có thể vì một câu nói của Tiêu Thu Thủy mà sống, có thể vì một câu nói của Tiêu Thu Thủy mà chết, có thể sống để báo thù cho Tiêu Thu Thủy, lại càng vì Tiêu Thu Thủy mà tuân lệnh hẳn, tới bảo vệ Hoán Hoa kiếm phái, duy trì chính nghĩa giang hồ.

... Bản thân hẳn thì sao?

... Hẳn xông pha giang hồ mười mấy năm, kinh tụ quần luân, một thân võ nghệ cao hơn Tiêu Thu Thủy không biết bao nhiêu lần, nhưng hình như hẳn không hề có anh em, bằng hữu nào như của Tiêu Thu Thủy.

... Bằng hữu có thể vì bạn bè mà sống, vì bạn bè mà chết, sống không phản bội, chết không ngoái đầu.

... Hãn biết làm thế nào khống chế nhân tâm, làm thế nào tích uy phục người, làm thế nào bình tĩnh trấn định, làm thế nào khiến người sợ hãi, làm thế nào gây dựng uy danh. Hãn cũng biết làm thế nào giả say giả cuồng, đổi lấy sự đồng tình; làm thế nào giả bộ cô độc tịch mịch, đổi lấy sự ủng hộ; càng biết cách thi ơn bạn huệ, làm người ta cảm kích không thôi, thế nên tiếng tăm, uy danh hãn cũng lan truyền khắp nơi. Nhưng hãn không có những anh em, bằng hữu cùng sống cùng chết mà chẳng cần chút lợi ích gì như của Tiêu Thu Thủy.

.... Thật chẳng biết đứa con thứ ba nhà họ Tiêu này, đứa con mà cha chẳng bao giờ đánh giá cao này, làm thế nào kết bạn, làm thế nào phục người nữa? Nếu như đứa em trai này vẫn sống, có hay không một ngày, thành tích của Thu Thủy sẽ còn vượt hơn cả hãn?

... Nghĩ tới đây, Tiêu Dịch Nhân như vô thức thở phào nhẹ nhõm.

.... Bây giờ hãn chung quy cũng có được mấy người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố. Chỉ nhìn qua hãn đã biết, bọn họ đều là loại hãn tử thô kệch, muốn thành đại sự, cần cố hảo hán!

.... Chẳng biết cậu thiếu niên đang ngồi ôm đầu kia thì thế nào? Hãn biết người thiếu niên đó chính là hảo thủ trong cầm nã, Tả Khâu Siêu Nhiên.

Nhưng Tiêu Dịch Nhân không biết, Tả Khâu Siêu Nhiên đang hối hận, đau đớn, nước mắt chảy tràn. Hãn hận mình không ra tay, khiến cho Tiêu Thu Thủy không được ai trợ giúp. Nếu hãn ra tay, không biết chừng có thể giăng co đến lúc nhóm Tiêu Dịch Nhân kịp tới, khi ấy lão đại cũng sẽ không...

... Hãn hận mình trong lúc mấu chốt đó lại là một kẻ hèn nhát.

Dưới ánh trăng, trong gió đêm, còn có một người khác cũng đang nghĩ về Tiêu Thu Thủy.

Đó chính là Đường Bằng.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Đường Bằng và Tiêu Thu Thủy gặp nhau, nhưng Tiêu Thu Thủy lại dùng võ công có hạn của mình, dùng cảm cứu hãn một mạng, cũng vì thế mà hy sinh chính mình.

.... Tiêu Thu Thủy, nếu như cậu có thể sống thêm lần nữa, Đường Bằng tôi, cũng phục cậu!

Đường Phương đứng một mình lặng lẽ bên vách đá, gió đêm thổi bay mái tóc nàng. Trong gió lạnh, thân thể mảnh mai của nàng càng thêm nhỏ bé, đáng thương.

Chẳng ai biết, nàng đang nghĩ gì.

Sống? Chết?

Đường Phương không cử động.

.... Đường Phương, cô đang nghĩ gì vậy?

Đường Phương không hề nghĩ đến cái chết.

Đường Phương không hề muốn chết một chút nào. Nàng tin tưởng, Tiêu Thu Thủy vẫn còn sống.

Tiêu Thu Thủy vĩnh viễn sống trong lòng nàng, còn nàng cũng mãi mãi không bao giờ phản bội hãn. Nàng nhất định phải sống, báo thù cho hãn, hoàn thành đại chí của hãn.

.... Không phải hãn muốn tiêu diệt Quyền Lực bang, muốn thỏa chí Thần Châu kết nghĩa, muốn đi khắp Trung Quốc sao?

... Chỉ là vì sao lại tráng chí chưa thành!

Tâm Đường Phương đã chìm xuống, chìm đến biển mất rồi, chỉ là nàng vẫn còn một chút ý chí mơ hồ, kiên quyết không tin Tiêu Thu Thủy đã chết.

... Tiêu Thu Thủy sẽ không vứt bỏ tôi.

... Tiêu Thu Thủy không thể chết trước tôi được.

Tình cảm đó vượt trên cả hoài niệm, cao cả hơn tuần tình; sự bi thương đó là khắc cốt铭 tâm, là đau đớn không thể diễn tả bằng lời.

... Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy, anh đang ở đâu?

.... Tôi nhớ anh.

... Tôi nhớ anh.

Đường Phương cắt chặt môi, đôi môi trắng bệch. Gió đêm lồng lộng, ưu tư ngập tràn, nhưng vì tại sao mà đến nay vẫn trầm mặc? Bây giờ đêm đã gần tàn, nhưng vì tại sao? Nhưng vì tại sao?

Đường Phương chậm chạp lấy ra hai quả cây nhỏ bé, quả cây đã khô héo. Đường Phương chợt nhớ tới khung cảnh phong hòa nhật lệ ở Bàn Giang.

Loạn thạch lô nhô, phong cảnh như vẽ.

Bàn Giang như một khối quái thạch cheo leo, mang đầy mị lực rần rỏi, hùng vĩ.

Gió thổi qua, Tiêu Thu Thủy tâm trạng vui vẻ, bỗng thấy bên bờ có một khoảng trời đất bao la, giữa bãi đá ngổn ngang mọc lên mấy gốc cây nhỏ.

Lá cây xanh mơn mớn, có chỗ đậm, có chỗ nhạt, từng chiếc lá nhỏ bé giống như những ngón tay thon thon, giống như những ngón tay nhỏ, quý giá của

Đường Phương.

Những ngón tay thật thanh tú.

Khi gió thổi qua, tất cả những ngón tay xanh xanh đậm nhạt đều xao động, tất cả cành cây, bàn tay đều đang vẫy chào.

Tiêu Thu Thủy bước tới, gốc cây nhỏ chỉ cao đến eo hần.

Tiêu Thu Thủy trân trọng ngắm nhìn gốc cây vô danh đó, giữa đám lá xanh mượt lại bất ngờ phát hiện gốc cây đã kết một chùm quả, trái chín có màu đỏ tươi như quýt, trái xanh giống như lá non.

Quả cây thật là mỹ lệ, nhân sinh ngoài chí hướng cao xa, còn có những mầm sống nhỏ bé, xinh đẹp như vậy nữa.

Tiêu Thu Thủy trước nay không thích ngắt bẻ, ngắt bẻ tuy là tùy tâm vui thích, nhưng cũng chẳng khác nào bóp nghẹt sinh cơ.

Nhưng khi gió thổi tới, tâm tư hần càng thêm trong sáng, giống như một dòng suối nhỏ nhìn thấu tận đáy nước, không phải như mây như gió, rối loạn mịt mù, khó phân rạch ròi.

Lần này hần không nhịn được phải hái lấy quả cây nhỏ bé ấy. “Giang Nam hái sen thơm”, thứ hần hái tuy không phải sen nhưng tràn ngập trong tâm trí đều là Giang Nam.

Hần đặt quả cây căng mọng, có sắc đỏ tươi của quýt chín, có màu xanh bóng của tuổi xuân ấy vào bàn tay thon thon, trắng nõn như ngọc của Đường Phương. Hần nói:

- Cô xem.

Đường Phương liền cúi đầu xuống nhìn, cái mũi nhỏ xinh xinh đó khẽ động, thật quyến rũ.

Tiêu Thu Thủy lại nói:

- Tặng cô.

Đường Phương liền nhận lấy, Đường Phương không nói gì.

Gió tự nhiên thổi đến, lông mi Đường Phương thật là dài, khe khẽ chớp động, thật là đẹp.

Tiêu Thu Thủy cũng không nói gì.

Kỳ lạ là đám anh em ồn ào kia, ở nơi này, vào lúc này, lại đều trốn tít ở đằng xa, hạ giọng nói, lớn tiếng cười, chẳng biết là đang làm gì nữa.

... Nhưng mà Tiêu Thu Thủy, anh đang ở đâu?

Đường Phương dùng bàn tay trắng nõn, ôm lấy hai quả cây đã không còn tươi mới. Sinh mệnh Tiêu Thu Thủy phải chăng cũng giống như quả cây này, tồn tại, nhưng đã mất đi sự sống?

Thế nhưng phần tình cảm còn rộng lớn hơn cả mặt đất bao la đó đã vượt lên trên sự sống, vượt lên trên cái chết, Đường Phương ôm lấy nó mà tiếp tục sống.

Đó là một phần tình cảm Tiêu Thu Thủy để lại.... Không phải vì hấn mà sinh, không phải vì hấn mà chết, phần tình cảm cao quý ấy có thể khiến người ta chẳng quản ngại hy sinh.

Cũng chỉ có Đường Phương hiểu được tình cảm đó.

Nước sông cuộn cuộn, bóng trăng nổi chìm, Tiêu Thu Thủy, anh ở nơi nào?

... Tiêu Thu Thủy, cho dù là còn hay mất, Thần Châu kết nghĩa, chống trả Quyền Lực, hào quang đó sẽ không bao giờ tàn lụi.

... Tiêu Thu Thủy, anh ở đâu?

Đường Phương tóc dài rủ xuống như màn đêm, ở đằng xa đã thấy thấp thoáng ánh bình minh, vách đá, nước sông, mặt trăng dần lặn, mặt trời đang lên.

... Tôi nhớ anh.

... Tôi, đợi, anh.
